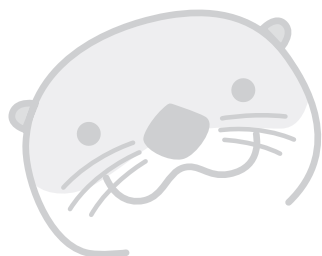

เป็นตัวร้ายก็ต้องตายเท่านั้น

เล่ม 1

악역의 엔딩은 죽음뿐

Gwon Gyeoeul

เขียน

อักษรภาค

แปล

ก ำ ร ั อ ำ น คื อ ร ำ ก ร ำ น ที่ ส ำ คั ณ

หนังสือคุณภาพ
โดยอริณกรกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะ นักอ่านที่รักทุกท่าน

สำหรับเรื่อง *เป็นตัวร้ายก็ต้องตายเท่านั้น* ในมือของท่านเล่มนี้
คิดว่าคงไม่ต้องพูดถึงระดับความดังและการรอคอยของท่านที่มีต่อเรื่องนี้
แล้วนะคะ เพราะกระแสของเพเนโลเปนางเอกของเรา และเหล่าผู้ชาย
ทั้งหลายในเรื่อง ใครๆก็พูดถึงเป็นเสียงเดียวกันถึงความสนุก ลุ้นสุดๆ ไปกับ
ทางรอดของตัวละคร จนแทบทนรอไม่ไหวที่จะได้อ่านฉบับแปลภาษาไทย

เรื่องเริ่มจากนางเอกของเราทะลุมิติเข้าไปในเกมจับหนุมโหมดยาก
เป็นพิเศษ แต่ดันเข้าไปอยู่ในร่างตัวร้ายที่ใครๆก็รังเกียจ ค่าความสัมพันธ์
เริ่มจากติดลบ แล้วเธอจะเอาตัวรอดยังไงกับสถานการณ์สุดโหดนี้

มาติดตามเรื่องราวของเธอได้ในเล่มเลยค่า

PEONY

ທດສະວັດ

บทนำ

ทุกอย่างช่างสมบูรณ์แบบ

ถึงห้องเดียวชั้นกึ่งใต้ดินนี้จะมีขนาดเพียงเท่ากับห้องน้ำในที่ที่ฉันเคยอยู่ และตั้งแต่สัปดาห์หน้าเป็นต้นไป ฉันก็ต้องเริ่มต้นทำงานพิเศษเพื่อให้มีรายได้ มาใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน...แต่สำหรับฉันนี่ถือว่าดีมากแล้ว

ในที่สุดฉันก็ได้ออกจากบ้านที่เป็นดังขุมรกแห่งนั้นและเป็นอิสระเสียที แค่นี้ก็พอให้ฉันมีความสุขได้แล้วละ

เพียงแต่...

“ข้ามันใจว่าสิ่งให้เจ้าอยู่เจียบ ๆ ดังคนตายที่ไม่มีแม้กระทั่งเสียง ลมหายใจเล็ดลอดออกมา”

ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเย็นชา สายตาตั้งแง่รังเกียจที่ใช้มองฉันดูเหมือน กำลังมองแมลงน่าขยะแขยงอยู่อย่างไรอย่างนั้น

“ได้ยินว่าเจ้าไปกระโดดโลดเต้นเป็นหมาบ้าในงานเลี้ยงอันทรกเกียรติ ขององค์รัชทายาทใช่หรือไม่”

ฉันชินชากับสายตาป่าเถื่อนซึ่งมองมาราวกับต้องการจะเหยียบให้ตาย เสียเดี๋ยวนี้ไปแล้ว เพราะนี่คือสิ่งที่ฉันต้องเผชิญมาตลอดในบ้านหลังนั้น

แต่แม้จะมีประสบการณ์มากมาย ก็ใช่ว่าจะไม่ใช่ไร

“เจ้าคิดอะไรอยู่จึงได้ทำเช่นนั้น”

ประกายตาสีฟ้าเข้มทำเอาลมหายใจติดขัด ริมฝีปากฉันเริ่มสั่นระริก

โดยอัตโนมติ

ในตอนนั้นเอง หน้าต่างสี่เหลี่ยมสีขาวพลันปรากฏขึ้นมาตรงหน้า
ภายในนั้นมีตัวอักษรถูกเขียนไว้อย่างเป็นระเบียบ

1. แล้วคิดว่าข้ารู้หรือไม่ว่า
2. ข้าก็ไม่ได้คิดอะไรนี่คะ
3. คือ...คือว่าข้า...(ด้วยน้ำเสียงขลาดกลัว)

...นี่มันอะไรกันล่ะเนี่ย

ฉันเผยอปากเพื่อจะถามว่านี่มันเรื่องอะไรกันแน่ แต่กลับไม่มีเสียง
ออกมาพร้อมกับมีฟามาอุดปากเอาไว้

เมื่อเห็นฉันพูดอะไรไม่ออก ชายหนุ่มน้อยน้ำตาลสีฟ้าเข้มคนนั้นก็กดดัน
ต่อด้วยน้ำเสียงน่ากลัว

“เจ้า...พูดออกมาเสียจะดีกว่า”

ฉันรู้สึกได้ถึงความน่ากลัวที่ทำให้ผิวสเผร้อนไปหมด หากไม่รีบตอบ
ละก็...ฉันได้ตายแน่

โดยสัญชาตญาณฉันรีบเลือกข้อ 3 แทนจะทันที

“คือ...คือว่าข้า...”

คำพูดที่เหมือนตัวเลือกซึ่งปรากฏอยู่ในหน้าต่างสี่เหลี่ยมหลุดออกมา
จากปาก

อะไร...นี่มันอะไรกัน!

ขนาดพูดเองยังรู้สึกเหมือนเป็นเรื่องโกหกจนฉันได้แต่อ้าปากพะงาบ ๆ
เหมือนคนโง่เง่า โดยไม่เข้าใจเลยสักนิดว่าเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในตอนนี่
คืออะไร

พอลืมตาตื่นขึ้นมา ฉันก็มานอนอยู่ในที่ที่ไม่คุ้นเคย ไท่นะยังต้องมา
รับมือกับคนพวกนี้ ที่จู่ ๆ ก็บุกเข้ามาสาตซัดถ้อยคำปาเถื่อนใส่อีก แถมสติ
ก็ยิ่งพร่าเลือนเพราะเพิ่งตื่นจากการหลับใหล

“คือ...คือว่าข้า แล้วอะไรต่อ”

เขาถามหาคำตอบต่อไปด้วยสีหน้าน่ากลัวราวกับไม่ถูกใจคำตอบ

อ้อมแอ้มแบบขอไปทีของฉัน

ทันใดนั้น ข้อความอื่นๆ ก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้นมาในหน้าต่างสี่เหลี่ยม
ซึ่งลอยคว้างอยู่กลางอากาศ

1. ขออภัย ข้าจะระวังตัวค่ะ
2. แต่นางสาวใช้นั้นทำผิดกับข้าก่อนนะคะ
3. ก็พวกชั้นเท่านั้นเมินข้านี้คะ ข้าผู้เป็นเลดี้เพียงหนึ่งเดียวของ
เอคคาร์ตผู้นี้!

เพราะไม่มีเวลามากพอให้มานั่งไคร้ครวญอยู่เฉยๆ ว่ามันเกิดอะไรขึ้น
พอมองชายคนนั้นแล้ว ฉันก็รีบเลือกตัวเลือกไปข้อหนึ่งทันที

ฉันไม่รู้อะไรเลย แต่ฉันควรพูดอะไรสักอย่างในสถานการณ์แบบนี้
มันคือบทเรียนที่ฉันสลักเอาไว้ลึกถึงกระดูกดำมาตลอด

“ขออภัย...”

“หากเป็นเรื่องที่จบได้ด้วยคำขอโทษกระจอกๆ ข้าคงไม่มีเหตุให้ต้อง
มาเจอหน้าเจ้าเช่นนี้”

แต่เขาก็ตัดบทขึ้นมาราวกับการที่ฉันรีบร้อนเลือกข้อหนึ่งนั้นมันน่า
อับอายนักหนา

ฉันใจหายวูบเมื่อได้ยินน้ำเสียงเชือดเฉือนราวคมมีด ทั้งยังเพลอสะดุ้ง
โดยไม่รู้ตัว แต่แล้วชายหนุ่มคนนั้นก็เอ่ยประโยคหนึ่งอย่างเยือกเย็น

“เพเนโลเป เอคคาร์ต”

‘เพเนโลเป เอคคาร์ต’ เหรอ

“ข้าจะยึดนามสกุลเอคคาร์ตคืนจากเจ้าสักพักหนึ่งแล้วกัน”

ทั้งชื่อและบทสนทนาช่างคุ้นหูเสียเหลือเกิน

ฉันเงยหน้าขึ้นทันที จึงได้เห็นภาพชายที่เมื่อครูๆ ไม่ทันมองเพราะ
ยังตั้งสติไม่ได้ชัดขึ้นอีกหน่อย

ชายหนุ่มคนที่ยืนห่างออกไปจากเตียงเล็กน้อยไม่ใช่ ‘มนุษย์ในบ้าน
หลังนั้น’ แต่กลับเป็นชาวต่างชาติที่ฉันเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก

นัยน์ตาสีฟ้าเข้มราวกับกึกเก็บน้ำทะเลไว้ภายใน และเส้นผมสีดำขลับ

ดูจินอัคนีสินีล ถัดขึ้นไปบนนั้นมีสิ่งที่คล้ายแถบแสดงเบตเตอร์โทรศัพท์
ไม่ยาวมากนัก กับตัวอักษรสีขาวเป็นประกายวิบวับอยู่ด้วย

ค่า...ความชอบ...

ถ้าตาฉันไม่ได้ผาด ตัวหนังสือที่กะพริบอยู่บนหัวชายหนุ่มคนนั้นอ่านว่า
‘ค่าความชอบ’ ละ

“เรื่องงานเลี้ยง แนนอนว่าการออกไปด้านนอกถือเป็นข้อห้ามเช่นกัน
ระหว่างกับบริเวณ เจ้าควรสำนึกให้ได้ว่าเจ้าทำอะไรผิดไป และควรปฏิบัติตัว
อย่างไร...”

“...”

“นี่เจ้ามัวแต่มองที่ไหนอยู่”

ใบหน้าของชายหนุ่มที่ดูไร้อารมณ์เหลือเกินในสายตาฉันซึ่งกำลัง
กวาดมองไปทั่วนั้นบังตึงราวกับกำลังไม่พอใจ ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังมอง
บนหัวเขาซ้ำอีกครั้งและอีกครั้งให้แน่ใจโดยไม่คิดจะตอบเขาเลย

/[ค่าความชอบ 0%]/

เป็นไปได้...

ฉันส่ายหน้าอย่างไม่รู้ตัว

ไม่มีทางเป็นไปได้เด็ดขาด

ไม่มีทาง

“เจ้าทำอะไรอย่างที่คุณเขาพูดกันจริงๆ”

เขาจ้องมองการกระทำแปลกประหลาดของฉันด้วยสายตาหมีน้อย
สักพักก่อนจะหมุนตัวกลับไป ชายหนุ่มผมดำจำอ้าวไปยังประตูอย่างรวดเร็ว
ราวกับไม่ต้องการอยู่ด้วยกันกับฉันแม้เพียงเสี้ยววินาที [ค่าความชอบ 0%]
ก็ไกลออกไปแล้ว

แล้วฉันทำอะไรผิดล่ะเนี่ย

ขณะที่ฉันกำลังเหม่อมองแผ่นหลังซึ่งค่อย ๆ หายไปพลางคิดว่ามันเกิด
เรื่องอะไรขึ้นกันแน่ ฉันกลับรู้สึกว่ามีคนอยู่ที่อีกด้านหนึ่ง

เมื่อหันไปมองฉันจึงได้พบกับผู้ชายผมสีชมพูคนหนึ่งยืนกอดอกอยู่ใน
เงามืดข้างประตู

หน้าตาเขาเป็นสีฟ้าเข้มเช่นเดียวกับคนที่เดินออกไปเมื่อครู่ ภายในนั้น

ฉายแววยิ้มเยาะอย่างไม่คิดปิดบัง

/[คำความชอบ -10%]/

ตัวหนังสือสีขาวกะพริบอยู่เหนือหัวชายหนุ่มผมชมพู

ติดลบเลยทีเดียวนะ

“โง่แน่ สมน้ำหน้า”

เขาเอ่ยต่อว่าด้วยคำพูดร้ายกาจต่างจากรูปโฉมอันแสนงดงาม ก่อนจะหมุนตัวตามชายคนแรกออกไป

ปัง!

ประตูถูกปิดอย่างแรง

ฉันซึ่งถูกทิ้งให้อยู่เพียงลำพังในห้องว่างที่ทุกคนจากไปแล้วได้แต่นั่งเหม่อไปพักใหญ่

นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ฉันไม่เข้าใจเลยจริงๆ

หลังจากนั่งคิดแล้วคิดอีกอยู่เป็นนานสองนาน ฉันก็เริ่มรู้สึกคุ้นเคยกับที่ที่ฉันอยู่ในตอนนี้ รวมถึงผู้ชายสองคนนั้นที่เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรกอย่างประหลาด

“ไม่จริงใช่ไหม...”

พอถูกทิ้งให้อยู่คนเดียว เสียงที่ไม่ยอมออกมาเมื่อครู่อย่างกับมีใครมาบีบกล่องเสียงไว้ก็หลุดออกมาทันที

แต่ฉันกลับไม่อาจยอมรับความจริงได้ ฉันทำให้ใจให้เชื่อไม่ได้จริงๆ เพราะแม้แต่ตัวเองยังคิดว่ามันไม่มีทางเป็นไปได้เลย

“ไม่มีทางหรอกน่า”

ไม่มีทางที่ฉากหนึ่งในเกมที่ฉันเล่นก่อนนอนจะมาอยู่ตรงหน้าราวกับเป็นเรื่องจริงได้ และยิ่งฉันดันกลายมาเป็นหนึ่งในตัวละครนั้นก็ยิ่งแล้วใหญ่

“ตอนนี้ฉันแค่ฝันไปเท่านั้นแหละ”

ไม่มีคำตอบอื่นนอกเหนือจากนี้อีกแล้ว แต่ไม่ว่าฉันจะจิกทั้งหัวหรือหยิกแก้มตัวเองอย่างไรมันก็ไม่ยอมตื่นจากฝันนี้สักที

“มะ...ไม่น่า...ไม่ละ ไม่! ไม่ใช่! มันต้องไม่ใช่...!”

‘เพนโลเป เอคคาร์ต’

เป็นตัวร้ายก็ต้องตายเท่านั้น เล่ม 1

คือตัวร้ายในเกมจับหนุมที่กำลังโด่งดังที่สุดในตอนนี้ และยังเป็น
ตัวละครหลักในโมมดยากอีกด้วย!

ตอนที่ 1

‘ลูกนอกสมรสของนักธุรกิจผู้ร่ำรวยล้นฟ้า’

ช่วงเป็นคำพูดที่ดูเพ้อฝันอะไรแบบนี้ ยิ่งในกรณีที่เป็นผู้หญิงยิ่งแล้วใหญ่ พวกเธอเหล่านั้นมักจะได้รับบทเป็นซินเดอเรลลาในนิยายหรือละครอยู่เสมอ แต่ความเป็นจริงไม่ได้เป็นเหมือนนิยายหรือละคร เพราะฉันต้องถูกไอ้พี่ชายต่างแม่ถึงสองคนที่อยู่ๆ ก็โผล่หัวมาในวันหนึ่งหลังจากแม่จากไป กดขี่ข่มเหงจนเกือบตาย

การโดนเมินและคำตำหนิบเป็นเรื่องปกติ การโดนล้อเลียนแยๆ เรื่องข้าวที่ฉันกินกับที่ที่ฉันอยู่ก็นับเป็นเรื่องธรรมดา มิหนำซ้ำเจ้าพวกนั้นยังเป็นหัวใจที่ทำให้ฉันกลายเป็นหมาหัวเน่าจนชีวิตในวัยเรียนของฉันยุ่งเหยิงไปหมด

นั่นเพราะฉันอายุห่างจากไอ้ลูกหมาตัวที่สองไม่มากนัก จึงได้ไปเรียนที่เดียวกันตั้งหนึ่งปีเต็ม ขนาดหมอนั้นจบออกไปแล้ว สถานการณ์ในโรงเรียนของฉันก็มีแต่จะแยลงทุกวัน มันไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลยสักนิด

เป็นที่รู้กันดีว่าภรรยาหลวงของคุณพ่อป่วยเป็นโรคร้ายตั้งแต่ก่อนฉันเกิดตั้งนานนม แต่พวกบ้านนั้นก็ยังทำเหมือนฉันซึ่งยังเด็กนักเป็นศัตรูตัวร้ายที่ทำให้แม่ของพวกเขาต้องตาย

บางครั้งฉันเองก็สงสัยว่าตัวเองต้องอาภัพแค่ไหนกัน หรือตอนยังเป็นอสุจิฉันเคยไปแข่งชักหักกระดูกให้แม่พวกมันติดโรคหรืออย่างไร

ตอนอยู่ในบ้านหลังนั้นฉันมีสภาพไม่ต่างจากเด็กเหลือขอคนหนึ่งให้อยู่ในห้องเดียวกับแม่แบบไม่มีอะไรเลยเหมือนเดิมยังดีเสียกว่า

การใช้ชีวิตในบ้านหลังนั้นทำให้น้ำหนักฉันลดลงอย่างรวดเร็ว ในขณะที่รอยแผลและแผลเป็นกลับเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แทน ถึงอย่างนั้นคนเป็นพ่อที่พาฉันมาที่นี่กลับไม่คิดจะสนใจใยดีอะไรเลยสักนิด

ถ้าจะทำแบบนี้ ส่งฉันไปอยู่บ้านเด็กกำพร้าเถอะ จะพาฉันมาอยู่ด้วยทำไม

แต่ทั้งความคับแค้นใจและคำร้องขอเหล่านั้นกลับไม่เคยส่งผ่านไปถึงใครเลย

ซึ่งก็ไม่ว่าจะเป็นโชคดีหรือโชคร้าย เพราะฉันที่เติบโตมาภายใต้การเลี้ยงดูอันขัดสนของแม่เลี้ยงเดียวนั้นเลิกหวังและยอมแพ้ไปอย่างง่ายดาย

การไปร้องขอความรักความสนใจจากมนุษย์ที่ไม่แม้แต่จะดูแลฉันให้เท่ากับสัตว์เลี้ยงของพวกเขา ถือเป็นการกระทำที่โง่เขลาสิ้นดี

หากจะให้ออกจากบ้านในตอนนั้น ฉันก็ไม่มีเงินติดตัวเลยสักแดงเดียว และยังไม่มีแม้แต่ที่จะไปซุกหัวนอนด้วย ดังนั้นฉันจึงได้แต่ก้มหน้าก้มตาตั้งใจเรียนจนกระทั่งเรียนจบ เพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังให้สำเร็จ

ไม่ใช่เพราะอยากได้การยอมรับจากเจ้าพวกนั้นหรือคุณพ่อ แต่เพื่อให้ได้หลุดพ้นจากบ้านที่เป็นดังขุมรกรเสียที

วันประกาศผล ฉันวิ่งไปหาคุณพ่อพร้อมรอยยิ้มแสนสดใสเป็นครั้งแรกตั้งแต่ที่ได้เข้าไปอยู่ในบ้านหลังนั้น

“คุณพ่อ! ดูนีสิคะ! หนูสอบติดแล้วค่ะ! หนูสอบติดแล้ว!”

“เธอ แล้วเธอมาบอกฉันทำไม”

คุณพ่อมองสีหน้ายินดีปรีดาของฉัน แต่กลับไม่มีให้แม้กระทั่งคำแสดงความยินดีตามธรรมดา

แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่เป็นไร เพราะฉันเองก็ไม่ได้มาหาเขาเพื่อฟังคำยินดีอะไรนั้นเหมือนกัน

“ให้หนูออกไปอยู่คนเดียวนะคะ! หนูอยากไปอยู่ใกล้ ๆ มหาวิทยาลัยจะได้ตั้งใจใช้ชีวิตนักศึกษาให้เต็มที่ค่ะ เรื่องแค่นี้คุณพ่อทำให้หนูได้อยู่แล้วนี่คะ”

ราวกับเป็นข้อเรียกร้องที่เขาคาดไม่ถึง คุณพ่อที่เคยมองฉันอย่าง
เหยียดกลับขมวดคิ้วเข้าหากัน

แต่เรื่องนี้มันก็ติดกับผั่งเขาด้วยไม่ใช่เหรอ นี่นั่งเด็กผู้หญิงที่เป็น
เสมือนหนามยอกอกถึงกับเดินมาบอกเขาว่าจะออกไปยืนด้วยลำแข้งของ
ตัวเองเชียวนะ!

“เข้าใจแล้ว ไปเตรียมตัวแล้วกัน”

การหลบหนีที่เคยไกลเกินเอื้อมสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ทว่าใน
ระหว่างนั้น คุณพ่อก็ได้ทำสิ่งที่ไม่น่าเชื่ออย่างการมอบหมายให้ไอ้ลูกหมา
ตัวแรกซึ่งกำลังจะก้าวขึ้นมาเป็นผู้สืบทอดบริษัทช่วยดูแลเรื่องการเตรียมตัว
ออกไปอยู่คนเดียวของฉัน ด้วยเหตุนี้ฉันจึงได้มาลงเอยอยู่ในห้องชั้นกึ่งใต้ดิน
ที่มีแต่ราขึ้นเต็มห้องนี้

แต่ก็ไม่ใช่ไรหรอก

หลังจากออกมาจากบ้านหลังนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็มีแต่ความสุขสันต์
ฉันลืมช่วงเวลาที่น่าหม่นหมองในวัยมัธยมไปจนหมดสิ้น และได้ทำความรู้จัก
กับเพื่อนๆ มากมาย

ซึ่งฉันก็ได้มารู้จักเกมจากพวกเขาแหละ

“โปรเจกต์รักฉบับคุณหนู” เหรอ อะไรเนี่ย เด็กน้อยชะมัดเลย”

มันเป็นหนึ่งในเกมมือถือที่กำลังเป็นที่นิยมอย่างมากในหมู่เพื่อนๆ
แค่เห็นชื่อเล่นๆ กับภาพประกอบสีฉูดฉาดบาดตา ฉันก็พอจะเดาได้แล้วว่า
มันเป็นเกมเกี่ยวกับอะไร

ฉันไม่เคยคิดอยากเล่นมันเลยสักนิด แต่พอไปมหาลัย ทุกคนก็พูดกัน
แต่เรื่องเกมจนฉันต้องโผลดมาเล่นแค่พอให้รู้เนื้อเรื่องคร่าวๆ ซึ่งมันก็ตรงกับ
วันหยุดงานพิเศษของฉันพอดี

ในเกมจะแบ่งเป็นสองโหมด คือโหมดปกติกับโหมดยาก

“ปกติ”

ฉันคลิกเลือกโหมดปกติไปโดยไม่ลังเล กะว่าจะลองเล่นแค่ส่วนแรก
สักพักเดียวนั่น

เมื่อเปิดเกม วิดีโอบทนำก็เริ่มเล่นเพื่อแนะนำตัวละครในเกมทันที

/[บุตรคนเล็กแห่งตระกูลดยุกที่หายตัวไปตั้งแต่เด็กเพราะอุบัติเหตุ
ในที่สุดเธอก็กลับมาเพื่อทวงตำแหน่งเลดี้ของเธอคืน]/

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นพร้อมการปรากฏตัวของนางเอกสาวผู้ใสซื่อบริสุทธิ์
และเพลงประกอบอันแสนสดใส

ถ้าตัดเรื่องภาพประกอบที่สวยงามเตะตาและคุณภาพระดับสูงออกไป
เกมนี้ก็แทบไม่มีอะไรโดดเด่นเป็นพิเศษ

ฉันต้องเอาชนะใจบรรดาพระเอกให้ได้เพื่อเพิ่มค่าความชอบ ขณะ
เดียวกันก็ต้องจัดการกับนางร้ายและสิ่งสมर्थย์ลึนและชื่อเสียงไปด้วย

แล้วตอนจบก็จะได้รับการสารภาพจากพระเอกที่สะสมค่าความชอบ
ได้เร็วที่สุดนั่นเอง

“โอ๊ะ สนุกดีแฮะ”

แต่พอได้ลองเล่นเข้าจริงๆ ทั้งเรื่องราวที่อัดแน่น องค์ประกอบ
ที่ต่อเนื่องกัน และระบบของเกมซึ่งนับว่าถูกสร้างขึ้นมาอย่างดีชัดกับชื่อเกม
ที่ดูเด็กน้อยสุด ๆ บวกกับภาพที่เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวาอย่างที่น่าทึ่ง
น่าจะตั้งใจวาดสุดตัวก็ทำให้ฉันรู้สึกสนใจมันมากขึ้นไปอีก ไหนจะเนื้อเรื่อง
หลักและสถานการณ์ที่คล้ายกับชีวิตจริงซึ่งทำให้ฉันติดมันจนแง่ม

ในบรรดาพระเอกตัวหลัก ๆ ของเกมมีพี่ชายสองคนของนางเอก
รวมอยู่ด้วย จากหลักของเรื่องอยู่ที่ตระกูลดยุกเอคคาร์ต ทำให้เธอจำต้อง
เผชิญหน้ากับบรรดาพี่ชายที่คอยเอาแต่ข่มเหงรังแกเพราะไม่ชอบใจที่อยู่ ๆ
ก็มีน้องสาวปรากฏตัวขึ้นมาอยู่บ่อยครั้ง

เหมือนฉันเลยแฮะ

...ถึงการปฏิบัติที่นางเอกได้รับจะต่างจากสิ่งที่ฉันเจอราวฟ้ากับเหว
ก็เถอะ

การค่อย ๆ พิชิตใจคนพวกนั้นไปที่ละนิดเพียงพอจะทำให้ฉันรู้สึก
สนุกไปกับมันได้

ฉันจมดิ่งลงไปกับเจ้าเกมนี้อย่างคนไร้สติ เหมือนไม่เคยคิดมาก่อนว่า
จะเริ่มเล่นมันเพียงนิดเดียวเท่านั้น

ใช้เวลาไม่นานฉันก็เล่นไปถึงตอนจบอย่างง่ายดาย แม้ว่ามันจะเป็น

เกมจับหนุมที่ฉันเพิ่งเคยเล่นเป็นครั้งแรกก็ตาม

มันก็สนุกดีอยู่หรอก แต่ที่จริงโหมดปกติก็ง่ายไปสำหรับมือใหม่
อย่างฉันอยู่ดี

เพราะพระเอกทุกคนมีค่าความชอบตั้ง 30% มาตั้งแต่แรกแล้ว
นี่มันไม่ใช่แค่ปกติแล้ว เรียกว่าโหมดง่ายยังได้เลยด้วยซ้ำ

หลังจากเล่นมาได้สามชั่วโมง ฉันก็ได้เห็นตอนจบของพระเอกจนครบ
ทุกคน ทันใดนั้นการ์ด ‘ตอนจบลับ’ ที่ถูกแม่มกฏแจล็อกไว้ก็ดังขึ้นมา

“สะ...แสนวนเลยเธอ บ้าไปแล้วหรือไง ทำไมแพงอย่างนี้เนี่ย”

ถ้าอยากเห็นตอนจบลับฉันต้องจ่ายเงินราคาแพงहु้ หรือไม่ก็ต้อง
เล่นโหมดยากให้ผ่านหมดทุกด่าน

“โอ้ย...แต่นี่มันดีมากแล้วนะ”

พอคิดถึงวิชาเรียนคาบเช้าฉันก็กังวลขึ้นมาแวบหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้นาน
นักหรอก

“โอ้ย ไม่รู้แล้ว! ลองล๊อคตั้งแล้วกัน!”

ฉันเป็นบ้าไปพักใหญ่เพราะความรู้สึกที่ยังเหลืออยู่จากตอนจบ ถ้าเป็น
เวลาปกติละก็...ฉันไม่มีทางเป็นแบบนี้เด็ดขาด

ปลายนิ้วพลันคลิกเลือกโหมดยากด้วยความตื่นเต้น จากนั้นเพลง
ประกอบอันทรูทร่าส่งามและบทนำที่ต่างจากโหมดปกติก็เริ่มเล่นขึ้นทันที

“โอ้ นี่เธอเปลี่ยนมาเป็นนางเอกแล้วหรือ”

ตัวละครหลักเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งเธอก็คือเลดี้จอมปลอม
ที่เคยรับบทเป็นตัวร้ายในโหมดปกตินั่นเอง

ฉากหลังของเรื่องก็ถูกเปลี่ยนเป็นเหตุการณ์ก่อนที่นางเอกในโหมดปกติ
จะปรากฏตัว ทำให้รู้สึกราวกับเป็นคนละเรื่องกัน

“ดังเพราะแบบนี้เอง”

ความมั่งวุ่นซึ่งถ่วงบนเปลือกตาพลันหายเป็นปลิดทิ้ง ทันทีที่ภาพวาด
สุดประณีตของตัวละครหลักในโหมดยากปรากฏตัวขึ้น

โครงสร้างที่มีเอกลักษณ์ไม่เหมือนเกมจับหนุมทั่วไปทำให้เกมนี้
น่าสนใจมากทีเดียว

ยิ่งไปกว่านั้น นางร้ายที่เคยก่อกรรมทำเข็ญไว้กับนางเอกผู้เป็นดั่ง

นางฟ้านางสวรรค์เมื่อก่อนหน้านี้ กลับกลายมาเป็นตัวละครหลักและต้องเอาชนะใจบรรดาพระเอกซึ่งใจแข็งอย่างกับกำแพงเหล็กให้ได้ นั่นยิ่งทำให้ฉันรู้สึกตื่นเต้นลุ้นระทึกอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

ฉันลงมือเล่นเจ้าโหมดยากที่น่าสยดสยองทันที เมื่อที่ฉันเพิ่งจะเอาชนะโหมดปกติมาได้อย่างง่ายดาย ความมั่นใจจึงเต็มเปี่ยม

พอเป็นโหมดยาก ฉันก็คิดว่าตัวเลือกของบทสนทนาจะซับซ้อนขึ้นแค่เพียงนิดเดียวเท่านั้น

แต่ฉันคิดผิดพลาด

“อ้าก! ทำไม! ทำไมตายอีกแล้ว!”

โหมดยากนี้มันหินสุดๆ ไปเลย

มันช้ำยากเย็นแสนเข็ญเหลือเกินกว่านางเอกซึ่งเคยเป็นตัวร้ายในตอนแรกจะสะสมค่าความชอบได้แต่ละที

ไม่ใช่เพียงแค่นั้น แต่หากฉันเลือกอะไรผิดไปสักข้อหลังจากนั้นเจ้าค่าความชอบที่สะสมมาอย่างยากลำบากก็จะลดฮวบอย่างกับปราสาททรายถล่มแล้วเกมก็จะจบทันที

และไม่ใช่แค่เกมจบอย่างเดียวนะ แต่ตัวละครหลักยังต้องมาตายอย่างน่าโมโหอีกด้วย

“ทำไมมันยากขนาดนี้เนี่ย”

ภาพประกอบที่ทั้งโหดร้ายและสมจริง ฉันเป็นอันได้เบ้าหน้าหนีทุกครั้งเมื่อได้เห็นภาพเธอโดนดาบขององค์กรชทายาทบันคอ

“ไอ้เกมบ้านี้...”

ต่อให้เป็นข้อที่ฉันตั้งใจเลือกอย่างรอบคอบ ฉันก็ยังต้องยอมจมนายใจไม่ออกทุกครั้งที่เธอตาย

พวกคนสร้างเกมคิดอะไรอยู่ถึงได้ตั้งค่าระดับความยากง่ายให้ออกมาอีกรอบนี้

พอตายหลายๆ ครั้งเข้า ความดันหัวรังกี้ยังพลุ่งพล่าน

“ขอร้องละ ให้ฉันรอดสักครั้งเถอะนา!”

ความตั้งใจในตอนแรกที่ยากจะเห็น ‘ตอนจบลับ’ มันหายวับไปนานแล้ว

ฉันต้องได้เห็นนางร่ายผู้นำสงสารคนนี้รอดจากปากเหยี่ยวปากกาแล้ว
มีชีวิตอยู่ต่อไป และได้มีความสุขกับใครสักคนให้ได้!

ว่าแต่นางร่ายคนนี้จะทำอะไรผิดล่ะ ที่เธอได้เป็นนางร่ายก็เพราะผู้สร้าง
เกมเอาบทนางร่ายให้เธอก็เท่านั้นเองนี่นา!

ยิ่งไปกว่านั้น นางร่ายที่ไม่่ว่าจะร้องขอความรักความเมตตาเพียงใด
ก็ได้รับแค่การข่มเหงด่าว่า ต่างจากตัวละครหลักในโหมดปกติที่ได้รับความรัก
จากทุกคนมาอย่างง่ายดายนั่น ช่างเหมือนมาซ้อนทับกับชีวิตของฉันเหลือเกิน
“ฉันต้องเห็นตอนจบของเรื่องพวกนี้ให้ได้!”

เธอถูกฆ่าอีกครั้งเพราะพวกพี่ชาย เสี่ยงกีดพันกรอดเลือดล่อออกมา
ไม่ขาด

ตายไปแล้วไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง สองมือฉันที่ยังจับโทรศัพท์เครื่องร้อน
ไว้นั้นเริ่มสั่นระริก

ฉันรู้ว่าตัวเองซัดจะหลงไปกับความรู้สึกแปลกใหม่ที่ไม่เคยได้
พานพบนี้มากเกินไปแล้ว แต่นี่ก็ยังกดปุ่มเริ่มใหม่อย่างหยุดไม่ได้เช่นกัน

ฉันเริ่มใหม่ตั้งแต่แรกอีกครั้ง

เลือกบทสนทนา ค่อยๆ สะสมระดับความชอบ และสะสมเงินกับ
ชื่อเสียงเพื่อเปิดเส้นทางใหม่

แต่ก็ตายอีกอยู่ดี

“โวย! ทำไม! ทำไมวะ!”

ฉันไม่โหยงอยากจะใช้เงินซื้อค่าความชอบมาเสียให้รู้แล้วรู้รอด

หากเกมนี้มีจุดประสงค์เพื่อจะโน้มน้าวให้ฉันใช้เงินจริงก็นับว่ามัน
ประสบความสำเร็จอย่างดงาม เพราะฉันผู้ซึ่งกระเบียดกระเสียรอดออกมาเงิน
ทุกเม็ดเพื่อไม่ต้องแบมือขอเงินจากคนในบ้านหลังนั้น ยังอยากจะใช้เงิน
เติมเกมมากขึ้นเรื่อยๆ

สุดท้ายฉันก็ไม่ได้ใช้เงินจริงซื้อ แต่ก็เล่นเกมแบบไถ่รุ่งด้วยปณิธานว่า
ต้องเห็นตอนจบของใครสักคนให้จงได้

ฉันตาย แล้วก็เริ่มใหม่

ตายอีก แล้วก็เริ่มใหม่อีก

แต่ก็ตาย...

และตาย...

...ตายอีกแล้ว!

ฉันตายวนไปจนสว่าง แต่จนป่านนี้ก็ยังไม่เห็นตอนจบของโหมดยากเลยสักครั้งเดียว!

“เอาใหม่...อีกที...”

ฉันตั้งใจจะกดปุ่มเริ่มใหม่อีกครั้ง แต่ก็ทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว สองตาปิดสนิทหลับเป็นตายทั้งที่ยังกำโทรศัพท์เอาไว้ในมือ

และเมื่อฉันลืมตาตื่นขึ้นมาอีกครั้ง...

“เพเนโลเป เอกคาร์ต”

ชายหนุ่มผู้มีแถบวัดระดับอันว่างเปล่าอยู่เหนือหัวพร้อมตัวอักษรกะพริบว่า [ค่าความชอบ 0%] ก็พูดขึ้นมา

“ข้าจะยึดนามสกุลเอกคาร์ตคืนจากเจ้าสักพักหนึ่งแล้วกัน”

ฉันก็กลายมาเป็นนางร้ายในเกมที่ฉันไม่อาจเอาชนะได้ไปเสียแล้ว!

“เลดี้ ตื่นได้แล้วค่ะ”

เสียงกระซิบของใครบางคนดังแว่วมาจากด้านบน ปลุกให้สติที่มีอยู่เพียงน้อยนิดฟื้นคืนมาได้อย่างง่ายดาย

ฉันเอาแต่ปฏิเสธความจริงและเฝ้าภาวนาซ้ำแล้วซ้ำเล่าให้ตัวเองตื่นจากฝันนี้ทั้งคืน แต่ดูเหมือนจะผล็อยหลับไปโดยไม่รู้ตัว

“เลดี้”

น้ำเสียงระมัดระวังดังขึ้นมาอีกครั้ง

เรียกฉันเหรอ

ผู้ชายตาสีฟ้าเข้มสองคนนั้นก็ออกไปแล้ว และไม่มีใครเข้ามาในห้องนี้อีกแล้วด้วย ดังนั้นคนที่พอจะถูกเรียกว่า ‘เลดี้’ ได้ก็มีแค่ฉันคนเดียว

“...”

ฉันยังอยู่ในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่นจึงไม่อาจตอบกลับไปได้ทันที แต่แล้วจู่ๆ ฉันก็ได้ยินเสียงกรอบแกรบดังมาจากด้านหลัง

นั่นทำให้ฉันตื่นเต็มตาทันที แต่ขณะที่ฉันกำลังจะรวบรวมแรงเพื่อยึดตัวลุกขึ้นนั่นเอง

ฉันกลับรู้สึกเจ็บแปลบที่ข้อมือซึ่งโผล่พ้นผ้าห่มออกมา

“โอ๊ย!”

ฉันเบิกตาโพล่งก่อนจะกรีดร้องและถีบผ้าห่มลุกขึ้น รีบถกแขนเสื้อขึ้น
ดูข้อมือที่รู้สึกเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสทันที

นี่ นั่น...

ฉันถึงคราวต้องอ้าปากค้างเมื่อเห็นผิวเนื้อได้ชุดนอนนุ่มนิ่ม

ข้อมือบางเต็มไปด้วยรอยเข็มแหลมคม หากที่เป็นผ้าที่ถูกเย็บด้วยเข็ม
ไม่ใช่เนื้อหนังของมนุษย์ ป่านนี้คงถูกเจาะเป็นรูจนขาดรุ่งริ่งไปแล้วแน่นอน

และขณะที่ฉันกำลังตกใจเพราะได้เห็นรอยแผลห่อเลือดน้อย ๆ
ซึ่งคล้ายกับเพิ่งเกิดขึ้นมาไม่นานอยู่นั้น...

“ตื่นแล้วสินะคะ”

ก็ได้ยินเสียงร่าเริงเรียงดังมาจากข้างเตียง เมื่อหันไปมองก็พบกับ
หญิงสาวผมน้ำตาลที่มีกระเต็มหน้ายืนอยู่

คงจะเป็นสาวใช้ละสิ

สาวใช้ทุกคนในเกมต่างใส่ชุดคนรับใช้แบบเดียวกันและหน้าตา
เรียบนิ่งไร้อารมณ์ราวกับต้องการประหยัต์คำว่าดภาพประกอบ ผู้หญิง
ตรงหน้าฉันคนนี้ก็เช่นกัน

มือของสาวใช้ว่างเปล่าราวกับว่าเธอไม่ใช่คนที่ห่มเหงฉันด้วยเข็ม
อย่างไรก็ตาม ในดวงตาที่กำลังเฝ้าสังเกตฉันอย่างระมัดระวังคุ่นั้นกลับมีทั้ง
ความยินดีอันเลื่อนรางระคนไปกับแววยิ้มเยาะ

นี่เธอทำอะไรกับคนที่อยู่เฉย ๆ กันเนี่ย!

โทสะที่พุ่งพรวดขึ้นมาในช่วงริบตาทำให้ฉันอ้าปากเพื่อระบายความโกรธ
ออกไป

“...!”

แต่กลับไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมาราวกับกลั้วดอกพิกุลจะร่วง

ที่แบบนี้ทำไมไม่มีตัวเลื้อกขึ้นมาล่ะ เวิร์เอ๊ย!

เมื่อฉันได้แต่เขม่นมองเพราะพูดอะไรไม่ได้ สาวใช้นั้นก็ทำเหมือน
ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ข้าเตรียมน้ำอาบไว้ให้ในห้องอาบนํ้าเรียบร้อยแล้ว เล็ดไปล้างเนื้อล้างตัว

ก่อนเถอะคะ”

รอยยิ้มชั่วร้ายปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเธอขณะที่กำลังพับผ้าห่ม ช่างเป็นภาพที่คุ้นตาเหลือเกิน

ฉันได้แต่นั่งขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่ตรงนั้น ก่อนจะถูกดันให้เข้าไปในห้องอาบน้ำด้วยมือของสาวใช้ที่เอาแต่เร่งเร้า

เธอบอกว่าเตรียมน้ำอาบเอาไว้ให้แล้ว แต่ในห้องน้ำที่ว่างเปล่านี้กลับมีเพียงน้ำเย็นเจี๊ยบที่ถูกรองใส่กะละมังไว้แบบขุ่ยๆ

แล้วนี่เธอไปตักมาจากน้ำที่ใส่น้ำแข็งไว้หรือไง แค่นี้ฉันจุ่มปลายนิ้วลงไปก็ขนหัวลุกจะแย่แล้ว

ฉันไม่ได้ต้องการการดูแลตอนอาบน้ำอะไรหรอกนะ แต่นี่มันเกินไปแล้ว!

ในเกมก็มีเรื่องที่นางร้ายได้รับการปฏิบัติอย่างเย็นชาอยู่บ้าง แต่ไม่เคยมีฉากที่ละเอียดขนาดนี้เลย

ฉันจำต้องทำใจยอมรับความจริงที่ล้นทะลักออกมาอีกครั้ง ว่าฉันได้หลุดเข้ามาอยู่ในเกมแล้วจริงๆ

เมื่อฉันตกแขนเสื้อขึ้นดูรอยเข็มที่มีสะเก็ดเลือดแข็งๆ ติดอยู่อีกครั้ง น้ำตาก็อปล้นเอออ์ลั่น

อะไรกัน นี่มันไม่ได้อยู่ในเกมเสียหน่อย...

แต่แล้วจู่ๆ ก็มีฉากหนึ่งผ่านผ่านสมองฉันเข้ามา

มันคือฉากที่นางร้ายสวมชุดเดรสเปิดไหล่

ที่ข้อมือข้างหนึ่งของนางร้ายเต็มไปด้วยจุดเล็กๆ เท่าเม็ดถั่วเขียวเหมือนลายเส้นที่เบียดไปมา ไม่เหมือนกับภาพวาดอื่นๆ ซึ่งถูกวาดขึ้นอย่างไร้ที่ติ

บ้าน่า ฉันคิดว่ามันเป็นจุดจริงๆ เสียอีก!

หรือว่ามันอาจจะจะเป็นจุดคู่ขนานที่สำคัญในเรื่องราวที่ฉันยังตีตอนจบไม่แตกก็ได้...ดูจากเรื่องนั้นแล้วฉันก็พอจะรู้ว่าใครเป็นคนทำให้เกิดร่องรอยของการทรمانนี้

แม้จะไม่น่าเชื่อ แต่อีกใจหนึ่งฉันก็ต้องตกใจกับองค์ประกอบแสนละเอียดดิบที่อัดแน่นของเกมนี้อีกครั้งราวกับไม่เคยรู้สึกมาก่อน

“เลดี้ มือเข้าถูกเตรียมไว้เรียบร้อยแล้วนะคะ ยังไม่เสร็จอีกหรือคะ”

ตอนนั้นเอง ฉันก็ได้ยินเสียงสาวใช้เอ่ยเร่งมาจากนอกห้องอาบน้ำ
อ๊อ ฉันยังไม่ทันได้ทำอะไรเลย

ฉันรู้สึกโมโห แต่ก็ต้องจุ่มมือลงไปใต้น้ำที่เย็นเยือกเป็นแผ่นน้ำแข็ง
อีกครั้งอย่างไม้อาจทำอะไรได้

เรื่องพวกนี้ไม่ทำให้คนที่ถูกพี่ชายต่างแม่หมา ๆ สองตัวก่อความ
หลายปีย่างฉันสะทกสะท้านหรอก

ไหน ๆ ก็เป็นนางร้ายแล้ว ฉันละอยากออกจากห้องไปมอบรูซีมิให้
แม่นั้นเหมือนที่ฉันโดนเสียเดี๋ยวนี้ แต่ฉันยังต้องใช้เวลาไตร่ตรองอีกหน่อย
น่าเสียดายที่ตอนนี้ฉันไม้อาจพูดออกมาได้อย่างที่ใจคิด

เมื่อออกมาจากห้องอาบน้ำหลังจากเช็ดหน้าที่สเปกจนชาด้วยผ้าขนหนู
ฉันก็พบว่าบนโต๊ะข้างหน้าต่างบานใหญ่มีการจัดเตรียมอาหารเอาไว้แล้วจริง ๆ
คงเพราะอยู่ในช่วงกักบริเวณตามที่ลูกชายคนโตของดยุกสั่งไว้ละมั้ง
ขนาดอาหารยังต้องถูกจัดไว้ในห้องเลย

“เชิญนั่งคะ เลดี้”

ฉันถูกลากไปนั่งอยู่หน้าโต๊ะตามแรงดึงของสาวใช้และก็เป็นอันได้
นั่งหน้าทันที

ท่ามาเป็นพูดว่า ‘มื้ออาหาร’ แต่อาหารที่ถูกจัดเตรียมไว้ให้ไม่มีอะไร
ที่คนกินได้เลย ในชามมีขนมปังที่มีราขึ้นตรงขอบอยู่ด้านหนึ่ง ทั้งยังมีน้ำซุป
สีเทาซึ่งมีเนื้ออะไรบางอย่างลอยตุ๊บปองไปมาอีกด้วย

“รีบบรับประทานสิคะ กำลังหิวเลยนี่คะ”

สาวใช้บอกให้ฉันรีบกินพร้อมรอยยิ้มกริ่ม ฉันได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
จ้องมองเธอไม่วางตา

ในตอนนั้นเอง หน้าต่างสี่เหลี่ยมสีขาวก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า

1. (คว่าโต๊ะ) นี่มันอะไรกัน เจ้าบ้าไปแล้วหรือ! ไปเรียกพ่อครัวมา
เดี๋ยวนี้! เดี่ยวนี้!

2. (แหงส้อมเข้าไปในปากสาวใช้) เจ้าอยากให้ข้ากินไอ้ของที่แม่แต่หมา
มันยังไม่กินมันหรือ เช่นนั้นเจ้ากินก่อนเลยเป็นไง!

3. (ลงมือรับประทาน)

ก่อนหน้านี้ฉันต้องตายในฉากนี้มาตั้งสองครั้งแล้ว

ตอนฉันเลือกข้อหนึ่ง บรรดาคนรับใช้ในตระกูลดยุกทั้งหมดต่างพากันวิ่งแจ้นไปหาดยุกเพื่อขอร้องให้เขาช่วยจัดการเรื่องความเลวทรามต่ำช้าของนางร้าย เมื่อลูกชายคนโตของดยุกซึ่งลงมาสั่งกักบริเวณนางร้ายด้วยตัวเองได้ยินข่าวนี้เขาก็รู้สึกโกรธแค้นจนสั่งห้ามทุกอย่าง ในระหว่างช่วงที่กำลังถูกกักบริเวณอยู่ แม้กระทั่งน้ำเพียงหยดเดียวก็ห้ามให้

เพราะแบบนี้นางร้ายจึงต้องอดอาหารจนตาย

ส่วนในความพยายามครั้งต่อมานั้นฉันเลือกข้อสอง แต่แล้วลูกชายคนรองซึ่งเดินผ่านหน้าห้องของนางร้ายพอดีก็รีบพุ่งเข้ามาทันที ก่อนจะดึงนางร้ายให้ออกห่างจากสาวใช้

ระหว่างนั้นกลับมีล้อมร่วงลงมาปักเข้าที่คอของนางร้ายซึ่งโดนผลักอย่างแรงจนล้มลง ช่างเป็นความตายที่น่าเหลือเชื่อเสียจริง

สุดท้ายแล้ว คำตอบที่ถูกต้องก็มีเพียงหนึ่งเดียวสินะ

บางทีตอนนี้ในเกมอาจเป็นเนื้อเรื่องเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างนางร้ายซึ่งได้กลายมาเป็นตัวละครหลักแล้ว กับเหล่าคนรับใช้ที่ทำงานในตระกูลดยุกมานานก็เป็นได้

แต่ในตอนนั้นผู้เล่นที่ไม่อยากเห็นตัวละครหลักถูกทำให้หมดหนทางตั้งแต่แรกอย่างฉัน หลังจากเล่นจนตายมาแล้วสองครั้งก็ตัดสินใจข้ามไปยังด่านต่อไปทันที เพราะยังมีอีกหลายสิบด่านที่ฉันต้องผ่านไปให้ได้แม้จะไม่ใช่ตอนนี้ก็ตาม

ถึงอย่างนั้น เท่าที่ฉันมองเห็นในตอนนั้นก็กลับไม่มีปุ่ม [ย้อนกลับ] ไปยังหน้าที่ให้เลือกด่านได้เลยสักนิด

ช่วยเหลือ...

ฉันมองสาวใช้ที่ยืนอยู่ด้านข้างด้วยแวตาเป็นประกายก่อนจะกดเลือกข้อสามอย่างยากลำบาก ทันใดนั้นร่างกายฉันก็ขยับไปเองอย่างกับมีใครคอยบังคับอยู่

ฉันหยิบช้อนมาตักน้ำซุปเน่าๆ ขึ้นมาจนเต็ม มือที่กำลังเลื่อนเข้าหาปาก ลั่นทราวดต้องการแสดงความตั้งใจว่าฉันไม่ได้อยากกินมันเลยแม้แต่หยดเดียว หยดน้ำสีเทาร่วงหล่นลงบนโต๊ะ แต่ฉันก็ยังหยุดตัวเองไม่ได้ จนในที่สุด

ก็ส่งข้อที่มีซุบเน่าๆ เข้าไปในปากซึ่งถูกบังคับให้อ้าออกจนได้

“อุ๊บ”

น้ำซุบอุ่นๆ สัมผัสโดนลิ้น ขณะเดียวกันกลิ่นน่าสะอิดสะเอียน
ก็ลอยคลุ้งไปทั่วทั้งโพรงปาก

นี่มันไม่ใช่อาหารแล้ว! รสชาติอย่างกับไปตักเศษอาหารที่ไหนก็ไม่รู้
มาต้มเอามากกว่า

แต่ร่างกายของฉันก็จำต้องกลืนน้ำขะยะที่เข้ามาในปากลงไปตามทางกับ
ความต้องการของตัวเอง

“เฮือก!”

สาวใช้ที่เฝ้ามองอยู่สุดลมหายใจเข้าเต็มปอดราวกับไม่คิดว่าฉันจะกิน
มันเข้าไปจริงๆ

แค้ก! จะอ้วกแล้ว!

อาการคลื่นเหียนพุ่งพรุดขึ้นมาเป็นการตอบกลับ ฉันได้แต่คิดขึ้นมา
ขณะพยายามกดท้องไส้ที่กำลังปั่นป่วนเอาไว้

กินไปครึ่งหนึ่งแล้ว คงพอได้แล้วละนะ

กินเศษอาหารเน่าๆ แค่นี้ก็ยังไม่ถึงตายหรอกน่า ฉันถอนหายใจ
ออกมาอย่างโล่งอกเมื่อสามารถผ่านด่านนี้มาได้โดยสวัสดิภาพ

แต่ฉันเข้าใจผิด มือที่ถือช้อนไว้มันยังไม่ยอมหยุดเลยด้วยซ้ำ

ทำไมเป็นแบบนี้ล่ะ! ทำไมเป็นงี้...!

หลังจากนั้นก็ยังต้องยัดขนมปังขึ้นรากับน้ำซุบสีเทาเข้าปากต่อไป

นี่ไม่ใช่ความตั้งใจของฉันเลยนะ!

สีหน้าของสาวใช้ที่มองดูฉันสวาปามอาหารเน่าเสียเข้าไปอย่างเต็มปาก
เต็มคำเหมือนคนตะกละตะกลามเริ่มซีดเผือดลงเรื่อยๆ

“ทำอะไรนะ”

ร่างกายที่เอาแต่ทำเรื่องบ้าๆ นั้นหยุดลง หลังจากลูกชายคนรอง
ของดยุกซึ่งเดินผ่านหน้าห้องโดยบังเอิญก้าวเข้ามาด้านใน

“คะ...คุณชายเรย์โนลด์!”

สัญญาณว่ามีคนอื่นเข้ามาอย่างกะทันหันทำเอาสาวใช้ตกใจจนหน้าซีด
เป็นไก่อ๋ม

“อุ...อุ๊!”

แต่ฉันไม่คิดจะใส่ใจเรื่องนั้น เพราะมัวแต่ตาลีตาเหลือกเอาสองมือปิดปากอยู่

อาการคลื่นไส้พวยพุ่งขึ้นมาอย่างรุนแรง เหมือนสิ่งที่อยู่ข้างในพร้อมจะไหลย้อนแล้วทะลักออกมาเสียเดี๋ยวนี้

แล้วทำไมฉันต้องมาอยู่ในสภาพนี้ด้วยเนี่ย

ก่อนจะเข้ามาอยู่ในเกมฉันก็ผ่านเรื่องพวกนี้มามากพอแล้ว ตอนอยู่ในบ้านนรกหลังนั้นฉันต้องอดอยากปากแห้งเพราะพวกบ้าสองตัวนั้นมานักต่อนัก

แต่ขนาดถูกกลาให้เข้ามาอยู่ในโลกแห่งจินตนาการแล้ว ฉันก็ยังต้องเจอเรื่องเดิมๆ แบบนี้อีกกันหรือ

“อะ...อีก...”

หยดน้ำลายเประอะเปื้อนอยู่เต็มฝ่ามือ น้ำตาที่เอ่อคลอเต็มสองตาเพราะความอยู่ติรกรรมที่ได้รับและความรังเกียจในสภาพร่างกายของตัวเอง

ทันทีที่ฉันเริ่มโซเซพร้อมส่งเสียงครางราวกับคนที่กินยาพิษร้ายแรงเข้าไป นายหัวชมพู่ที่ยืนอยู่บริเวณประตูก็รีบเข้ามาด้วยความตกใจ

“นี่ เจ้าเป็นอะไรหรือปะ...”

แต่เมื่อได้เห็นสิ่งที่อยู่บนโต๊ะเขาก็วิ่งไปด้วยสีหน้าตกใจ

“นี่มัน...”

ทั้งขนมปังขึ้นราและซูปเน่าๆ มองอย่างไรก็ไม่น่าเชื่อว่าเป็นสำหรับอาหารของเลดี้ หรือแม้แต่คนธรรมดาก็คงไม่กินขยะพวกนี้เป็นอาหารเข้าแน่ๆ

ยิ่งไปกว่านั้นอาหารขยะตรงหน้ายังพร่องไปมากกว่าครึ่ง อีกทั้งคนมีศักดิ์เป็นน้องสาวก็ยังเอาแต่ปิดปากด้วยสีหน้าซีดเผือด

ใบหน้าของนายหัวชมพู่ที่หันไปมองสาวใช้ดูบูดบึ้งจนน่ากลัว

“นี่เจ้าเอาอะไรให้นางกิน”

“คะ...คุณชาย! คะ...คือ คือว่า...”

สาวใช้หน้าซีดตัวสั่นงنگเพราะสายตาที่น่ากลัวที่พุ่งตรงมาหาตน

คงไม่รู้จริง ๆ สินะ

ตัวประกอบที่แค่ผ่านไปเฉยๆ จะไปรู้ได้อย่างไรละ ว่าเลดี้ตัวปลอมผู้ชั่วร้ายจะสวาปามอาหารน่าเสียที่ถูกเตรียมไว้เข้าไปแบบนั้น

นายหัวชมพู่ถึงกับตวาดออกมาด้วยความโมโห เมื่อเห็นท่าทางของสาวใช้ที่ไม่อาจตอบคำถามของเขาได้อย่างที่ควรจะเป็น

“เจ้าชู้จะถูกตรึงตรึงดุกเอดคาร์ตเกินไปแล้ว! เป็นเพียงสาวใช้แต่บังอาจเอาอาหารเช่นนี้มาให้เจ้านายตนนี้มัน...!”

“คุณชาย! ไม่...ไม่ใช่แบบนั้นนะค่ะ! คุณชาย!”

“ออกไปจากห้องเดี๋ยวนี้”

“คะ...คุณชาย!”

“ข้าจะไปบอกเรื่องนี้ให้ท่านพ่อของท่านพี่ทราบ ข้างนอกไม่มีผู้ใดอยู่เลย รังไป บ่บ้าน!”

ผู้ชายหัวสีชมพู่ตะโกนใส่ประตูด้วยท่าทางดุร้าย ผ่านไปไม่นานพ่อบ้านและคนงานจำนวนหนึ่งก็พากันวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในห้อง

“คุณชายรอง! เกิดอะไรขึ้นขอรับ!”

“ลากนางออกไปที่”

“คะ...คุณชาย! ดิฉันขอโทษค่ะ! คุณชาย! คุณชาย!”

สาวใช้ที่ทำให้ฉันอารมณ์เสียมาตลอดทั้งเข้าถูกลากออกไปอย่างง่ายดายด้วยการพยักหน้าเพียงครั้งเดียว

ฉันมีแต่ยุ่งอยู่กับการจัดการห้องใต้และหลอดอาหารซึ่งกำลังปั่นป่วนจึงเข้าไปแทรกแซงสถานการณ์ที่ดำเนินไปอย่างวุ่นวายนั้นไม่ได้เลย

คุณชายหัวชมพู่ยื่นมือมาให้ฉันที่ได้แต่เอนตัวพิงพนักเก้าอี้อย่างหมดเรี่ยวหมดแรงและยังปิดปากด้วยมือข้างเดียวอยู่อย่างนั้น มือที่เลื่อนมาเขย่าไหล่บางค่อนข้างระมัดระวังเป็นอย่างมาก

“นี่ เจ้าเป็นอะไรหรือไม่”

“...”

“เหตุใดเจ้าจึงหิบบของพวกนั้นมานั่งกินแบบนั้นล่ะ เจ้าน่าจะคว่ำโต๊ะแล้วกรีดร้องเสียงดังหนวกหูเหมือนที่ทำประจำมากกว่าสิ ยายเด็กโง่”

นี่เขากำลังทำให้ฉันโกรธหรือกำลังปลอบฉันอยู่กันแน่ นายหัวชมพู่ที่น่าหวั่นไหวเหมือนนิสัยของตัวละครในเกมไม่มีผิด

ถ้าไม่กินฉันก็โดนล้อนายจิ้มคอเป็นรูตายนะสิ

จู่ๆ ฉันก็รู้สึกโกรธขึ้นมา ฉันน่าจะอยากจะทำอะไรสักอย่างให้รู้แล้วรู้รอด

แต่ก็ส่งเสียงออกไปโดยที่ไม่มีไอ้ตัวเลือกเฮงช่วยพวกนั้นไม่ได้

เฮ้อ...ตอนนี้จบหมดแล้วใช่ไหม

การต่อสู้กับสาวใช้ผู้ร้ายกาจถูกจัดการอย่างง่ายดายด้วยความช่วยเหลือจากคนที่ฉันไม่คาดคิดมาก่อน

แต่ฉันกลับไม่ได้รู้สึกซาบซึ้งใจเลยสักนิด จากข้อมือที่เป็นรูปพรุนด้วยเข็มแบบนี้ พวกคนที่คอยรังแกนางร้ายมีแต่สาวใช้คนนั้นหรือไง

เปล่าเลย

สาวใช้นั้นเป็นเพียงเศษเสี้ยวหนึ่งเท่านั้น เพราะทุกคนในตระกูลดยุกแห่งนี้ต่างก็ต้องการที่มั่งคั่งและกดขี่ข่มเหงนางร้ายอย่างเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว

และเหนือสิ่งอื่นใดก็คงจะมีการอนุญาตกลายเป็นจากไอ้ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าฉันตอนนี้แน่ เพราะมันคือการตั้งค่าที่ปกติที่สุดสำหรับนางร้ายอยู่แล้ว

ทั้งที่ฉันเพิ่งจะตื่นนอนมาไม่นาน แต่จู่ๆกลับรู้สึกเหนื่อยล้าอย่างรุนแรง

“นี่ สีหน้าเจ้าดูไม่ดีเลย ให้เรียกหมอมาดูหน่อยไหม”

ราวกับการที่ฉันไม่มีคำตอบให้เขานั้นน่าอึดอัดเสียเต็มประดา ตาหัวซมพุงถึงได้ส่งเสียงออกมาอย่างไม่พอใจ ทำทางที่เขาหันตัวลงมามองใบหน้าที่ถูกมือบิดไว้ของฉันดูเหมือนคนที่รู้สึกเป็นห่วงเป็นใยกันเหลือเกิน

ในตอนนี้เอง หน้าต่างสี่เหลี่ยมสีขาวก็ปรากฏขึ้นตรงหน้าอีกครั้ง

1. ซ่างข้าเถอะ
2. เจ้าจะมาสสนใจอะไร ออกไปจากห้องข้าซะ!
3. ไม่ต้องมาทำเป็นใจดี เพราะข้าก็ได้มีโชคลากอันใด

ความเป็นจริงที่ฉันต้องเลือกตัวเลือกอย่างสุ่มรอบคอบเพื่อไม่ให้ตัวเองต้องตายในสถานการณ์แบบนี้ พาให้ฉันรู้สึกขุ่นข้อง

ฉันเลือกคำพูดที่ดูใช้ได้มากที่สุดจากบรรดาตัวเลือกบ๊อบที่คนสร้างเกมเตรียมมา

“ซ่างข้าเถอะ...”

มันคือบทสนทนาที่สอดคล้องกับความรู้สึกของฉันตอนนี้ในระดับหนึ่ง ฉันถึงได้อยากพูดอะไรที่ตรงกับใจจริงของฉันให้มากที่สุด แต่เพราะมัวุ่นวายกับการกลั่นเอาเจียน เสียงที่ออกมาจึงไร้เรียวแรงเหลือเกิน

“เจ้า...”

นายหัวชมพู่ทำหน้าตาบึ้งตึงทันทีที่เข้าใจคำพูดนั้น

แต่ก็เพียงพริบตาเดียวเท่านั้น เพราะใบหน้าของชายหนุ่มที่ฉันได้เห็นอีกครั้งดูเย็นชานน่าขนลุกไปหมด

บางทีฉันอาจจะมองผิดไปเพราะสติหลุดก็ได้

“ได้ เพราะต่อให้เจ้าจะไปหยิบอะไรมาโยนใส่ปากเหมือนนกจากจนตายโหงหรือไม่ มันก็ไม่ใช่งานอะไรของข้าอยู่แล้ว”

หมอนั้นยึดตัวที่ก้มลงมาเพื่อดูอาการฉันขึ้นเหมือนเดิม แล้วพูดสิ่งที่ฉันไม่อยากฟังออกมา

“และในเอกคาร์ตก็ได้มีหมอนที่จะมาเสียเวลาอันมีค่าให้คนอย่างเจ้า”

ติง ติง

เขาหมุนตัวกลับไปพร้อมเสียงฝีเท้าที่กำลังมุ่งหน้าไปยังประตู

ตัวอักษรสีขาวยาวๆพริบอยู่เหนือหัวสีชมพู่ที่ค่อยๆ ไกลออกไปเรื่อยๆ

/[ค่าความชอบ -3%]/

ค่าความชอบเพิ่มขึ้นด้วยละ เพราะตอนที่ฉันเห็นในเกมเมื่อวานนี้มันคือ -10% ซึ่งสำหรับโหมดยากที่ช่างยากเย็นแสนเข็ญกว่าจะเพิ่มมา 1% หรือ 2% นั้น นับว่าเพิ่มขึ้นเยอะเลยทีเดียว

ถ้ารู้ว่ามันจะเป็นผลงานชิ้นโบแดงแบบนี้ ตอนเล่นเกมฉันคงผ่านมันตั้งแต่ด่านนี้ไปแล้วละ...

แต่ที่จริงแล้วฉันไม่ได้ดีใจหรือกังวลที่ค่าความชอบเพิ่มขึ้นนักหรอก

เพราะอย่างไรเสีย ตีตลบมันก็คือตีตลบอยู่วันยังค่ำ

หลังจากก้มหน้าก้มตาเอาเจียนและบ้วนปากอยู่พักหนึ่ง ฉันก็ค่อยๆ ยึดตัวขึ้นมาจากอ่างล้างหน้าด้วยอาการโซเซเล็กน้อย และภาพแรกที่เงยหน้าขึ้นมาเห็นคือ หญิงสาวผู้งดงามทว่ากลับมีใบหน้าซีดเผือดซึ่งฉายอยู่ในกระจก

“เพเนโลเป”

เสียงที่ไม่เคยหลุดลอดออกมาแม้แต่เสียงครางในตอนที่ฉันพยายามจะพูดถึงขนาดนั้น กลับหลุดออกมาอย่างง่ายดายเพียงเพราะฉันอยู่คนเดียว

เมื่อฉันอ้าปาก หญิงสาวที่สะท้อนอยู่ในกระจกก็ทำตาม

นัยน์ตากลมโตสีน้ำเงินอมเขียวเป็นประกายราวกับอัญมณี เรือนผมสีชมพูเข้มพาให้นึกถึงดอกอาซาเลียซึ่งปลิวไหวอย่างน่ามองในทุกครั้งที่สาวงามคนนั้นขยับตัว

ไม่ว่าจะมองมุมไหนมันก็ไม่ใช่น้ำตาฉันเลยสักนิด

“เพเนโลเป เอคคาร์ต เอคคาร์ต...เฮ้อ”

‘เอกคาร์ต’ คือชื่อตระกูลดยุกเพียงหนึ่งเดียวแห่ง ‘จักรวรรดิอินคา’ ซึ่งเป็นโลกจากหลังในเกม ‘โปรเจกต์รักฉบับคุณหนู’

เหตุการณ์ที่ฉันเจอเมื่อวานแทบจะเป็นด้านแรก ๆ ของโหมดยาก เพราะตอนเล่นเกมฉันเอาแต่นึกถึงนิสัยของเธอตอนยังเป็นนางร้าย ก็เลยเลือกแต่คำตอบที่ไม่เข้าที่ ด้วยเหตุนี้ฉันเลยถูกลูกชายคนโตของดยุกเอกคาร์ตสั่งกักบริเวณจนต้องตายอยู่หลายครั้ง

นี่ถ้าฉันผล็อยหลับไปโดยไม่ลองทำตัวล่อหลาย ๆ รอบเพราะต้องมาตายตั้งแต่เริ่มเกมละก็ มันคงไม่เป็นแบบนี้แน่ คิดได้แบบนี้ฉันก็ได้แต่ถอนหายใจ

“เฮ้อ...สวยจนน่ากลัว สวยจัง...”

ตอนเห็นแบบเป็นภาพประกอบก็ว่าสวยแล้ว แต่พอได้มาเห็นจริงๆ ใบหน้าของเพเนโลเปกลับไม่ใช่ความงามที่มีอยู่บนโลกด้วยซ้ำ

หากเรื่องนี้เกิดขึ้นก่อนที่ฉันจะได้เป็นอิสระ ฉันคงนึกสรรเสริญเยินยอรูปโฉมของเพเนโลเปด้วยความประหลาดใจ และอาจยอมรับสถานการณ์ไม่น่าเชื่อนี้ด้วยความเต็มใจไปแล้วก็ได้

คิดเสียว่าเป็นชีวิตใหม่ที่พระเจ้าประทานให้ฉันผู้นำสงสารคนนี้ก็แล้วกัน...

ฉันคงคิดแบบนี้แน่ๆ แต่เพราะฉันก็ทนและทนอยู่ในบ้านเฮงซวย หลังจากนั้นจนในที่สุดก็หนีออกมาได้สำเร็จแล้ว

ฉันสอบติดมหาวิทยาลัยมีชื่อเป็นที่ยอมรับท่ามกลางสภาพแวดล้อมสฤลๆ และได้มีบ้านของตัวเอง ซึ่งถึงแม้มันจะทั้งแคบและสกปรก แต่ฉัน

ก็สามารถหลับตาพักผ่อนได้อย่างเต็มที่เสียที

หลังจากหลุดพ้นออกมาจากบ้านหลังนั้น เบื้องหน้าฉันเหลือเพียงสิ่งที่จะพาฉันไปสู่อนาคตอันแสนสดใส

ที่ฉันหมายถึงก็คือ สถานะของเพเนโลเปที่แม้กระทั่งสิ่งเล็กน้อยทั้งหลายยังล้วนแต่นำไปสู่ความตายได้ทั้งสิ้นนั้น เมื่อเอามาเทียบกับชีวิตในวันข้างหน้าของฉันแล้วมันไม่มีค่าอะไรเลย ถ้าเป็นตัวละครหลักในโหมดยกติที่ไม่ว่าจะคัดเลือกอะไรก็ได้เดินไปบนทางที่โรยด้วยกลีบดอกไม้ก็ว่าไปอย่าง

“...แล้วทำไม”

ทำไมต้องเป็นฉัน ฉันที่เพิ่งจะได้ออกมาจากบ้านนรกหลังนั้นด้วย

“ทำไมวะ!”

ปัง!

ฉันพาดอย่างลึบหน้าผาลงร้องไห้คร่ำครวญจนหน้าตาอันสวยสดงดงามของหญิงสาวในกระจกบิดเบี้ยว

ทั้งที่ฉันกำลังร้องไห้สะอึกสะอื้น แต่สีหน้ากลับกลายเป็นโหดเหี้ยมมากกว่าเศร้าโศก สมกับเป็นสุดยอดนางร้ายในเกมจีบหนุ่มจริง ๆ

“เฮ้อ...”

ฉันถอนหายใจยาวแล้วเสยผมยาวสลายขึ้นมา ก่อนจะนึกถึงเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับเพเนโลเป

‘เพเนโลเป เอกคาร์ต’ นางร้ายในเกมจีบหนุ่มและตัวละครหลักในโหมดยก

แรกเริ่มเดิมที เพเนโลเปเป็นเพียงสามัญชนที่ไม่มีแม่แต่นามสกุลด้วยซ้ำ

/[เพเนโลเปเติบโตมาขณะที่ต้องร่อนเร่พเนจรไปตรงนั้นที่ตรงนี้ที่ภายใต้การดูแลของแม่ม่ายผู้ยากจนและเป็นแม่ค้าเร่ อยู่มาวันหนึ่งกลับไปสะดุดตาท่านดยุกซึ่งกำลังตามหาบุตรสาวคนเล็กด้วยใจที่ร้อนรน]

และในที่สุดเมื่อแม่ซึ่งเจ็บป่วยด้วยโรคประจำตัวของเธอจากไป เพเนโลเปก็ได้รับการอุปถัมภ์จากตระกูลดยุกเอกคาร์ต/

มีเพียงเหตุผลเดียวที่ทำให้เพเนโลเปได้เป็นเลดี้เพียงหนึ่งเดียวแห่งเอกคาร์ต นั่นเพราะเธอมีรูปโฉมภายนอกละม้ายคล้ายกับบุตรคนเล็กผู้หายสาบสูญของดยุก

ทั้งเรือนผมสีชมพูที่ได้รับมาจากดัชเชสผู้ล่วงลับ ทั้งนัยน์ตาสีฟ้าเข้มอันเป็นเอกลักษณ์ของตระกูลเอกคาร์ต

ฉันทึกถึงลูกชายคนรองของดยุกที่เพิ่งได้เห็นในช่วงเวลาอันแสนวุ่นวายเมื่อก่อนหน้านี้ เขามีเส้นผมสีชมพูแสนน่ารัก

แต่ผมสีชมพูเข้มของหญิงสาวที่สะท้อนอยู่ในกระจกกลับดูใกล้เคียงกับสีแดงเพลิงมากกว่าสีชมพูเสียอีก ไหนจะนัยน์ตาสีเขียวครามที่ดูต่างไปจากนัยน์ตาสีฟ้าเข้มของเอกคาร์ต

“ไหนๆ ก็หาแล้ว น่าจะหาลูกสาวแท้ๆ ต่ออีกหน่อยนะ จะไปเอาเด็กที่ไหนก็ไม่รู้มาทำไม”

เมื่อเพเนโลเปที่พาเข้ามาในตระกูลยิ่งเติบโตจนดูต่างไปจากลูกสาวแท้ๆ ของตน ดยุกก็เลิกสนใจและปล่อยปละละเลยเธอในทันที

สิ่งที่ยังเหลือให้เพเนโลเปผู้ถูกละเลยมีเพียงพี่ชายทั้งสอง และการทรมานจากบรรดาข้ารับใช้ทั้งหลายก็เท่านั้น

“เหมือนชีวิตฉันจนน่าโมโห...”

รอยแผลของเพเนโลเปทั้งก่อนและหลังได้รับการอุปถัมภ์มันเหมือนฉันจนน่าแปลก มันคือความรู้สึกเดจาวูที่ฉันไม่ทันได้รู้ตอนที่เล่นเกมนี้ อารมณ์ฉันดิ่งลงเหวในช่วงสี่ขวบปีนั้น

‘เลดี้จอมปลอม’

คนรับใช้ทุกคนที่ทำงานอยู่ในตระกูลดยุกต่างเรียกเพเนโลเปว่า ‘ตัวปลอม’

เพเนโลเปมีรูปโฉมงดงามอย่างไม่น่าเชื่อมาแต่ไหนแต่ไร ทว่าในสายตาคนอื่นเธอกลับเป็นได้แค่ของปลอมที่เกือบจะคล้ายกันเท่านั้น

ถ้าเธอทำตัวน่ารักเรื่องก็คงต่างออกไป แต่นี่เธอเป็นเพียงหินที่กลิ้งเข้ามาแล้วนิสก็ยังคงตำหนิอีกต่างหาก

ในบทนำของเกมมีคำอธิบายไว้ว่า ‘เธอจะระวังตัวกับทุกคนดังเม่นที่พองขน และมักแสดงพฤติกรรมชั่วร้ายโดยไม่เลือกเวลาและสถานที่’

“ก็ว่าอยู่ว่าทำไมตัวเลือกมันถึงมีแต่อะไรไร้มารยาท”

ฉันนึกถึงตัวเลือกบ้าๆที่โผล่ขึ้นมาแล้วพยกหน้า

ที่จริงเพเนโลเปก็เป็นตัวร้ายที่ดูแรงมาตั้งแต่ชื่อแล้ว ทั้งยังดูน่ากลัว
ต่างกับนางเอกในโหมตปกติผู้ใส่เสื้อบริสุทธิ์

แต่ฉันก็เหมือนจะเข้าใจเพเนโลเป วันนี้แม้จะได้เจอกับตัวแต่
ไม่กี่ชั่วโมง ฉันก็พอจะรู้แล้วว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา เธอได้รับการปฏิบัติ
แบบไหนจากตระกูลดยุก

ต่อให้เธอจะเป็นตัวปลอมยังงี้ก็เถอะ...

พวกเขาสามารถปลุกคนที่ดยุกเป็นผู้พาเข้ามาด้วยตัวเองและรับ
เป็นคนในครอบครัวอย่างเป็นทางการด้วยเข็มได้ด้วยเหรอ ในเมื่อสาวใช้
ด้วยกันเองยังไม่ปลุกอีกคนด้วยวิธีไร้มารยาทแบบนี้เลย

เพเนโลเปได้รับอุปการะให้เข้ามาอยู่ในตระกูลดยุกเมื่ออายุได้เพียง
สิบสองปี แล้วถ้าเธอถูกทารุณกรรมแบบนี้มาตลอดตั้งแต่ตอนนั้น...

คงมีหนทางไม่มากนักที่เด็กน้อยคนหนึ่งจะสามารถตอบโต้ผู้ใหญ่
ที่ไม่เคยรับฟังคำพูดของเธอ ไม่ว่าเธอจะตะโกนออกมาดังมากแค่ไหนก็ตาม

“นางร้ายที่ถูกทำให้ต้องร้ายสินะ”

แน่นอนว่าแม้จะเป็นเช่นนั้น ก็ไม่ได้ทำให้สิ่งชั่วร้ายทั้งหมดที่เธอได้ทำ
ลงไปกลายเป็นสิ่งชอบธรรมขึ้นมา

แต่ตัวละครทุกตัวในเกม ไม่มีใครเลยที่จะมีความเมตตาให้เพเนโลเป
รวมทั้งสัมผัสที่ฆ่าเธอก็ยังไร้ซึ่งความปราณี

“น่าสงสารเหมือนกันนะ”

ฉันยกมือขึ้นมาลูบไล้แก้มบอบบางของเพเนโลเป เมื่อรวมกับผม
สีชมพูเข้มที่สะท้อนอยู่ในกระจกดูแล้วช่างน่าเศร้าเหลือเกิน

แต่ความสงสารก็ถูกกำจัดออกไปในเวลาไม่นาน

“เฮ้อ ใครต้องสงสารใครกันแน่”

นี่ไม่ใช่เวลาจะมามัวเอือระเหยเศร้าสร้อยกับความรู้สึกแบบนั้น
สักหน่อย

ตอนนี้ฉันคือเพเนโลเป

หรือก็คือ ต่อจากนี้ไปฉันสามารถตายได้ไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งด้วยน้ำมือ

ของเหล่าพระเอก เช่นเดียวกับเพเนโลเปในเกมที่ตายมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว
เมื่อคิดได้แบบนี้ฉันก็รู้สึกกลัวขึ้นมา

ฉันรีบหาระดาศกับปากกาทันทีที่ออกมาจากห้องน้ำ

ในเมื่อฉันกลายเป็นเพเนโลเปแล้ว ฉันก็ต้องวางแผนหาทางเพื่อให้
ตัวเองอยู่รอด ค่าความชอบที่สะสมได้ยากแสนยากในโหมดยากของเกมนี้
จะลดลงได้อย่างง่ายดาย และหากลดลงจนติดลบก็หมายถึงความตาย

ยิ่งกับลูกชายคนรองของดยุกที่เริ่มต้นด้วยค่าติดลบยิ่งแย่หนักกว่าเดิม
ซึ่งถ้ามันไม่เพิ่มขึ้นจนมากกว่า 0% ฉันก็ต้องตายโดยไม่มีเงื่อนไข

ก่อนอื่นฉันต้องจัดการข้อมูลเกี่ยวกับเกมที่ฉันรู้อยู่แล้ว

โชคดีที่แม่เธอจะเป็นเลดี้จอมปลอม แต่ก็ยังมีทุกอย่างที่ควรมืออย่าง
พร้อมสรรพ ด้านหนึ่งของห้องกว้างๆ นี่มีทั้งชั้นหนังสือและโต๊ะทำงาน
แสนหรูหราตั้งอยู่

ฉันเดินไปนั่งที่โต๊ะอย่างไม่ลังเลแล้วจุ่มปลายปากกาลงกับหมึกให้ชุ่ม
ไปหมด

“เริ่มจากตัวละครก่อนเลย”

ในเกมมีตัวละครนำชายอยู่ทั้งหมดห้าคนด้วยกัน นั่นคือลูกชายสองคน
ของดยุก องค์รัชทายาท จอมเวท และอัศวิน

ค่าความชอบของตัวละครนำชายในโหมดยากทุกตัวจะเริ่มต้นจาก 0%
หรือไม่ก็ติดลบ ต่างจากโหมดปกติที่ให้ 30% มาก่อนแล้ว

ฉันเริ่มจากการเขียนทุกอย่างที่ฉันจำได้ลงไปบนกระดาษ

คนแรก ‘เดอร์ริค เอคคาร์ต’

เดอร์ริคเป็นลูกชายคนโตของดยุกเอคคาร์ต และยังเป็นผู้สืบทอด
ตำแหน่งดยุกซึ่งถือว่าเป็นบุรุษสูงศักดิ์แห่งจักรวรรดิ

เขาอยู่อยู่กับการสืบทอดตระกูลจึงไม่ค่อยมาสนใจเพเนโลเป ถึงอย่างนั้น
ลึกๆ แล้วเขาก็ยังเกลียดและดูถูกดูแคลนเธออย่างมากที่เข้ามาอยู่ในที่ที่เป็น
ของน้องสาวตัวเอง

ในเกม เดอร์ริคไม่ค่อยลงมือฆ่าเพเนโลเปด้วยตัวเอง แต่ทุกครั้งที่เธอ
ทำผิด เขาก็จะลงโทษเธออย่างไร้ปราณี

จากนั้นเกมจะมีบทลงโทษมาให้ผู้เล่นและตัวเลือกก็ถูกจำกัดเอาไว้แล้ว เหมือนอย่างตอนนี้ที่ฉันต้องมาติดแหง็กอยู่แต่ในห้องเพราะบทลงโทษกับบริเวณที่ได้รับมาเมื่อวาน

และต่อไป ลูกชายคนรองของตระกูลเอคคาร์ต ‘เรย์โนลด์ เอคคาร์ต’

เจ้าหมอนี่ เอาละ ไม่จำเป็นต้องพูดอะไรมาก เขาคือคนจุกจิกจู้จี้ ขี้หงุดหงิดที่พร้อมจะยกทุกเรื่องขึ้นมาเป็นประเด็นโต้แย้งอย่างกระตือรือร้น ทุกครั้งที่เห็นหน้าเพเนโลเป

แน่นอนว่าเรย์โนลด์คือหัวใจในตระกูลดยุกที่คอยกลั่นแกล้งรังแก เพเนโลเป นอกเหนือจากนั้นแล้ว เจ้าหมอนี่ยังมีส่วนทำให้เพเนโลเปต้องตาย ด้วยเรื่องไม่คาดคิดทุกครั้งอีกด้วย

“พอได้มาเห็นแบบนี้แล้ว สองคนนี้ก็เหมือนไอ้พวกบ้าที่บ้านฉันอยู่เหมือนกันนะ”

ฉันแตะปากขณะไล่อ่านข้อมูลเกี่ยวกับลูกชายสองคนในตระกูลดยุก ที่เขียนไว้ในกระดาษซ้ำอีกครั้ง

ในโหมดปกติ ด้านของเจ้าสองคนนี่คือด้านที่ผ่านไปได้ง่ายที่สุด เพราะสองคนนี้ต่างก็มี ‘ความรักระหว่างคนในครอบครัว’ ให้ตัวละครหลัก จากความสัมพันธ์ทางสายโลหิต ไม่ใช่ความรักในเชิงคู่สาว

เมื่อลองมาคิดดู เพเนโลเปไม่ได้มีสายเลือดเดียวกันกับทั้งสองคน ดังนั้นจึงเป็นไปได้สูงว่าฉันจะได้เห็นตอนจบแบบอื่น ซึ่งไม่เหมือนกับตอนจบของโหมดปกติที่ทุกคนต่างกลายเป็นครอบครัวที่รักใคร่กลมเกลียวกัน

แต่ฉันก็ต้องสายหน้ารัวๆ ทันที และพยายามเขียนเครื่องหมายกากบาทตัวใหญ่บ่อเริ่มทับบนชื่อของเจ้าสองคนนั้นให้มิด

“พวกเวรนี้ไม่มีหวังหรอก”

ยิ่งไปกว่านั้นค่าความชอบของอีตาเรย์โนลด์ยังเริ่มจากติดลบอีกต่างหาก ไม่ใช่ 0% แต่ติดลบเนี่ยละ

แล้วทำไมถึงติดลบละ

ผู้สร้างเกมเิงที่เป็นคนจัดการ มันคือการบอกเป็นนัยว่า ‘ในเมื่อมันไม่มีหวังมาแต่แรกแล้ว ก็ยอมแพ้ที่จะได้เห็นตอนจบกับเรย์โนลด์ไปซะเถอะ’

อีกอย่างคือคนอย่างฉันนะแค่ได้ยินคำว่า ‘พี’ ก็ตัวสั่นไปหมดแล้ว เพราะฉันฉันขอยอมแพ้ให้เจ้าสองคนนี้แต่โดยดี

“ต่อไป องค์กรชทายาท”

องค์กรชทายาทแห่งจักรวรรดิอินคา ‘คัลลิสโต เรกูลัส’

ที่จริงข้อมูลเกี่ยวกับองค์กรชทายาทนะ ฉันได้มาจากโหมดยกติทั้งหมดเลย

พระราชผู้ไม่เคยสนใจไยดีชีวิตของตัวเองเพราะมีช่วงเวลาในวัยเด็กที่แสนยากลำบาก ได้พบกับนางเอกผู้เป็นดั่งนางฟ้านางสวรรค์และเริ่มต้นชีวิตใหม่กับเธอ จากนั้นจึงมาลงทัณฑ์นางร้ายอย่างเพเนโลเป

หากมองแบบนี้อาจเหมือนฉันกำลังทำให้มันชอบธรรม แต่ถ้ามองจากมุมของเพเนโลเปแล้ว องค์กรชทายาทก็ไม่ได้ทำอะไรกับยมทูตเลยสักนิด ความจริงระหว่างที่กำลังเล่นโหมดยก เขาคือคนที่ฆ่าเพเนโลเปด้วยน้ำมือตัวเองมากที่สุดด้วยซ้ำ

ระหว่างเล่นด้านของเขา ฉันกดปุ่มเริ่มใหม่ไปเสียหลายครั้งจนจำแทบไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง

“อย่าอยู่ใกล้เจ้าหมอนี่เลยจะดีกว่า”

ฉันยังจำภาพที่คัลลิสโตเช็ดคอเพเนโลเปด้วยคมดาบได้ติดตา ทำเอาฉันรู้สึกเสียวที่ต้นคอและขนลุกไปหมด

ครี๊ด ~

ฉันกาบาทหลงไปบนชื่อองค์กรชทายาทหลายครั้ง แล้วรีบข้ามไปยังพระเอกคนถัดไปทันที

ต่อไปก็คือ ‘วินเทอร์ เบอร์ดันตี’

ผู้ซึ่งเป็นทั้งจอมเวทและมาร์ควิสเบอร์ดันตี เขาถูกตั้งคำให้เป็นจอมเวทอย่างชัดเจน ดังนั้นจึงมีภาพลักษณ์ที่ดูไม่ค่อยเต็มเต็งเท่าไร เลยต้องซ่อนความเป็นมาร์ควิสเอาไว้ ขณะเดียวกันก็คอยดูแลกลุ่มพ่อค้าไปด้วย

วินเทอร์ค้าขายแลกเปลี่ยนข้อมูลหลายประเภทและสิ่งของที่แพร่หลายอยู่ในตลาดมืด เพราะแบบนั้นเขาถึงได้เปิดเผยว่านางเอกคือบุตรสาวคนเล็กที่หายไปของดยุกเอคคาร์ต

หลังจากนั้นวินเทอร์ยังได้รับข้อมูลเกี่ยวกับกลวงที่เพเนโลเปสร้างขึ้น

ทั้งได้เอ่ยปากเตือนนางเอกหรือกระทั่งเป็นคนเข้าไปสกัดกันอันตรายด้วยตัวเอง อีกด้วย นอกจากนี้แล้วเขายังเป็นตัวละครสำคัญที่ช่วยให้นางเอกมีชื่อเสียงมากขึ้น

วินเทอร์เป็นผู้ชายน่ารักที่มักจะแสดงเวทมนตร์วิเศษแสนโรแมนติก และแอบช่วยนางเอกอย่างลับๆ ไม่ว่าจะทางวัตถุหรือจิตใจ

แต่ฉันเองก็ไม่รู้ว่าในโหมดยากเขาจะเป็นแบบไหน ในเมื่อฉันมีแต่ตายซ้ำแล้วซ้ำเล่าเพราะอีตาดองค์รัชทายาทกับเจ้าลูกชายสองคนของดยุก ก่อนจะได้เล่นด้านของวินเทอร์

อย่างไรก็เถอะ เขาดูจะมีความเป็นไปได้มากกว่าเจ้าสามคนที่ฉันขีดฆ่าไป เพราะฉันน่าจะปล่อยชื่อทิ้งไว้ก่อนแล้วกัน

“คนสุดท้าย อีคลิส”

อัศวินประจำตระกูลดยุกเอคคาร์ตอย่าง ‘อีคลิส’ ซึ่งมีชาติกำเนิดเป็นเพียงทาสรับใช้จากประเทศแพ้งสงคราม

ครั้งหนึ่ง ดยุกเอคคาร์ตออกไปเดินเล่นชมเมืองในตอนกลางคืนและไปสะดุดตากับอีคลิสซึ่งมีฝีมือการฟันดาบอันแสนโดดเด่น จึงซื้อเขามาในราคาแพงและรับเข้าเป็นอัศวินฝึกหัดประจำตระกูล

หลังจากนั้นเขาก็ได้กลายเป็นแบบอย่างของ ‘Young and Handsome Guy’ ที่ก่อร่างสร้างตัวจนได้เป็นฮอร์ดมาสเตอร์ที่อายุน้อยที่สุด และยังได้รับบรรดาศักดิ์จากจักรพรรดิให้ขึ้นเป็นอัศวิน

ซึ่งจากบรรดาพระเอกห้าคน อีคลิสคือคนที่ฉันพอจะคาดหวังตอนจบจากเขาได้มากที่สุด เพราะในโหมดยกตินั้น เขาเป็นผู้ชายเพียงคนเดียวที่รู้สึกสงสารเพเนโลเปจนถึงตอนจบ

คงเพราะครั้งหนึ่งเพเนโลเปเคยเป็นเจ้านายที่เขาต้องดูแล อีคลิสถึงได้ดูแลเธอมากที่สุดเมื่อต้องห้ามเธอไม่ให้ไปรังแกนางเอก

แม้ว่าฉันจะยังไม่เคยเห็นเขาในโหมดยากก็เถอะนะ...

“เอ้อ...นี่มันแทบจะช่วยอะไรฉันไม่ได้เลยด้วยซ้ำ”

ฉันมองดูกระดาษที่เขียนเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจออกมายาวเหยียด ข้อมูลเกี่ยวกับโหมดยากมีอยู่ค่อนข้างจำกัด เพราะความคืบหน้าของเกมมักจะถูกปิดไว้ที่ความตายของเพเนโลเปทุกครั้งไป

ที่จริง...ถึงจะรู้จักมันดี แต่ฉันก็ไม่แน่ใจว่าระบบเกมจะสามารถเอามา
ปรับใช้กับความเป็นจริงที่ฉันกำลังเผชิญหน้าอยู่ตอนนี้ได้มากน้อยแค่ไหน
ดังนั้นบางทีมันอาจจะไม่มีประโยชน์อะไรเลยก็ได้

สิ่งที่ฉันมั่นใจได้ก็มีแค่ฉันต้องตายถ้าหากค่าความชอบของพวก
พระเอกลดลงจนติดลบ และฉันต้องได้เห็นตอนจบภายในระยะเวลา
ที่กำหนดไว้

ซึ่งก็คืองานฉลองบรรลุนิติภาวะของเพเนโลเป

จนกว่าจะถึงตอนนั้น ฉันต้องผ่านด่านของพระเอกสักคนไปให้ได้
เพราะวันนั้นคือวันที่ลูกสาวตัวจริงของดยุกเอคเคิร์ตจะปรากฏตัวขึ้นมานั่นเอง
เพเนโลเปที่น่าสงสาร

เธอต้องสูญเสียทุกอย่างทุกอย่างเพียงเพราะเล็ดตัวจริงดันปรากฏตัวขึ้น
อย่างกะทันหันในวันที่เธอได้เป็นผู้ใหญ่เต็มตัว และตรงนี่เองที่เป็นจุดเริ่มต้น
ของโหมตปกติ

ถ้าจนถึงวันนั้นฉันยังไม่ได้ลงเอยกับใครเลย ต่อให้ฉันจะไม่สวมบท
เป็นนางร้ายแล้วอยู่เฉยๆ ไม่มีปากมีเสียง ฉันก็จะต้องตายด้วยน้ำมือของ
พวกพระเอกที่หลงรักนางเอกอยู่ดี

ซึ่งก็แน่นอนว่าไม่มีอะไรรับประกันได้อีกเหมือนกันว่าฉันจะไม่โดน
พวกเขามาตายก่อนหน้านั้น

“...ฉันจะตายไม่ได้”

ฉันได้แต่กัดฟันให้กับความเป็นจริงอันแสนมีดমন

ใช่แล้ว ฉันจะตายไม่ได้เด็ดขาด

อุตุสำหรับหรือออกมาจากบ้านหลังนั้นได้อย่างยากลำบาก แล้วฉัน
จะมาตายอยู่ในเกมง่ายๆนี้ได้อย่างไร

“ฉันจะไม่ตายเด็ดขาด”

คาบเรียนเข้ากำลังรอฉันอยู่ ฉันจะต้องอยู่รอดและกลับไปยังโลกเดิม
ของฉันให้ได้

ฉันเหม่อมองอากาศว่างเปล่าพลางให้คำมั่นกับตัวเองอยู่หลายครั้ง
ว่าจะมีชีวิตรอดไปให้ได้ไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม

ตอนนั้นเอง...

ก๊อก ก๊อก

มีเสียงเคาะประตูดังขึ้นสองครั้งแล้วถูกเปิดพรวดเข้ามาก่อนที่ฉันจะทันได้ซ่อนกระดาษซึ่งเขียนข้อมูลเกี่ยวกับเกมเอาไว้

“เลดี้”

คนที่ปรากฏขึ้นมาก็คือพ่อบ้านสูงวัยพร้อมผมหงอกสีดอกเลา เขายืนอยู่ด้านนอกไม่ได้เข้ามามากกว่านั้น พลงบอกเหตุผลที่ทำให้ต้องมาหาฉัน

“ท่านดยุกเรียกหาครับ”

พ่อบ้านไม่มีทางเห็นตัวหนังสือบนกระดาษ แต่ฉันก็ยังไม่ชอบท่าที่ไร้มารยาทของเขาอยู่ดี

ตอนฉันอยู่บ้านหลังเดิมก็มีคนที่คอยรับผิดชอบดูแลบ้านเหมือนกัน ตาลุงนั้นไม่ได้ชอบฉันหรอก แต่เขาก็ไม่เคยถือวิสาสะเปิดประตูห้องฉันเลย

บางทีที่นี้อาจจะถูกตั้งค่าให้เป็นสังคมแบบแบ่งชนชั้น ไม่ใช่สังคมในระบอบประชาธิปไตยก็ได้

แต่ขณะที่ฉันกำลังคิดว่าจะโกรธหรือไม่โกรธดี จู่ๆ หน้าต่างสี่เหลี่ยมสีขาวก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า

1. (หยิบของมาปา) เจ้ากล้าได้อย่างไรถึงเปิดประตูเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาต อยากตายนักหรือ ไอ้แก่!
2. ถ้ามีเรื่องจะพูดกับข้าก็ไปบอกให้เขามาพูดเอง!
3. (มองเขม่นอย่างน่ากลัวอยู่ห้าวินาทีก่อนจะลุกขึ้น) เข้าใจแล้ว

อ้อ

ฉันลืมอย่างกับคนโง่อีกแล้ว ว่าสำหรับที่นี่ฉันไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะแสดงท่าทีโมโหโง่ได้อย่างใจคิด...

แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่ได้อยากทำตัวสุดโต่งเหมือนในตัวเลือก

หลังจากคิดแล้วคิดอีก สุดท้ายฉันก็เลือกข้อสามไปอย่างรำคาญใจ จะค่าความชอบหรืออะไรก็ช่างมันแล้ว ไม่ว่าอย่างไรฉันก็ต้องจัดการกับตัวเลือกเฮงชวนี้ก่อน

“...เข้าใจแล้ว”

โชคดีที่ดยุกเรียกหาฉันได้ทันเวลาพอดี

หลังจากซ่อนกระดาษจตข้อมูลเกี่ยวกับเกมเอาไว้ให้ลึกในลิ้นชัก ฉันก็ลุกขึ้นก่อนเดินจะตามพ่อบ้านออกจากห้องไป

ฉันรู้จักคฤหาสน์ดยุกแค่จากฉากเล็กๆ ในเกมเท่านั้น ระหว่างมุ่งหน้าไปยังที่ที่ดยุกเฝ้าอยู่ ฉันเลยมองสำรวจไปรอบคฤหาสน์อย่างละเอียดถี่ถ้วน

คฤหาสน์ของตระกูลดยุกใหญ่โตโอ่อ่าอย่างที่มักจะเห็นได้จากภาพยนตร์ซึ่งมีฉากหลังเป็นยุโรปในช่วงยุคใหม่ ห้องของเพเนโลเปจะอยู่บนชั้นสอง

ในคฤหาสน์ยุ่งวุ่นวายกันตั้งแต่เช้า ระหว่างทางที่กำลังเดินไปยังบันไดกลาง ฉันเห็นคนรับใช้มากมายเดินผ่านไปผ่านมาด้วยความรีบร้อนอยู่ตามระเบียบ

สายตาที่เหลือบมองฉันขณะกำลังเดินตามหลังพ่อบ้านดูไม่ค่อยดีเท่าไรนัก แต่ฉันก็แค่มองข้ามไปอย่างไม่มีอะไร ฉันไม่ได้รู้สึกอะไรด้วยซ้ำ เพราะก่อนจะมาถึงฉันก็ได้รับสายตาจั่วพวกนี้มานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว

พ่อบ้านเดินนำฉันลงบันไดมายังชั้นหนึ่ง และไม่นานก็มาถึงหน้าประตูอันสวยงามบานหนึ่ง ที่นั่นจะเป็นห้องทำงานของดยุก

ก๊อ ก๊อ ก๊อ

“ท่านดยุก ข้าพเลดีเพเนโลเปมาแล้วครับ”

“เข้ามาสิ”

แกร๊ก

พ่อบ้านเปิดประตูออก ฉันเข้าไปข้างในด้วยความรู้สึกตื่นเต้นอยู่หน่อยๆ ทั้งที่ในความเป็นจริงมันไม่มีอะไรให้ต้องตื่นเต้นเลย

ก็แค่ฉากหนึ่งในเกมเท่านั้นแหละ...

ถึงอย่างนั้นปลายนิ้วฉันก็ยังสั่นอยู่ดี คงเพราะเมื่อนึกถึงท่าทีของดยุกที่มีต่อเพเนโลเปในเกมมันเชื่อมโยงให้ฉันคิดไปถึงพ่อแท้ๆ ของตัวเองละมัง

ฉันเข้ามาด้านในเรียบร้อยแล้ว แต่ดยุกที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะทำงานยังไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมาดูด้วยซ้ำ

ฉันเดินตรงไปหยุดอยู่หน้าโต๊ะและก้มปลายนิ้วที่กำลังสั่นระริกเพื่อ

ซ่อนมันเอาไว้ ก่อนจะก้มตัวลงทักทายเขาอย่างสุภาพ

ในเกมไม่ได้มีฉากละเอียดยับย่นแบบนี้ อย่างไรก็ตาม ฉันไม่มีเสียงให้บอกเขาว่าฉันมาแล้ว จึงคิดว่านี่เป็นท่าทางที่เหมาะสมที่ฉันควรจะทำ

“มาแล้วหรือ”

ตอนนั้นเองद्यุกก็เงยหน้าขึ้นเหลือบมองแล้วทำเหมือนเพิ่งรู้ว่าฉันมาแล้ว

เขามีผมสีดำและนัยน์ตาสีฟ้าเข้มเช่นเดียวกับเดอร์ริค ใบหน้าเย็นชาเหมือนกับบรรดาชนชั้นสูงในภาพประกอบ

พร้อมกันนั้นหน้าตาสีเหลี่ยมสีขาวก็ปรากฏขึ้นมาตรงหน้า

1. เรียกข้ามาทำไมหรือคะ
2. ข้าอยู่อยู่ กรุณาเข้าเรื่องเลยเถอะคะ
3. (จ้องมองโดยไม่พูดอะไร)

ในบรรดาตัวเลือกบ๊าวพวกนั้น ฉันกดเลือกข้อหนึ่งไปอย่างใจเย็น

“เรียกข้ามาทำไมหรือคะ”

“ข้าได้ยินว่าเมื่อเช้าเกิดเรื่องวุ่นวายขึ้น”

หลังจากคำพูดแสนเย็นชาของดยุกจบลง ตัวเลือกในหน้าตาสีเหลี่ยมก็เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว

1. ไม่ใช่เรื่องของท่านนี่คะ
2. ท่านก็หวังให้มีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้นอยู่แล้วนี่คะ
3. ไม่ใช่ความผิดของข้านะคะ ทั้งหมดเป็นเพราะนางสาวใช้โง่ๆ

คนนั้นคะ!

ฉันสติหลุด เหมือนที่ใจเย็นอยู่ได้จนถึงเมื่อก็เป็นเพียงแค่เรื่องโกหกเฮ้อ... ใต้ตัวเลือกบ๊าวนี้...

แน่นอน นี่คือสิ่งที่ฉันเคยเจอมาแล้วครั้งหนึ่งในเกมนี้

หากเป็นในเวลาแบบนี้ฉันมักจะกดเลือกตัวเลือกอย่างข้อสอง เพราะ

ฉันรู้สึกตื่นเต้นที่ได้ทำให้ตัวร้ายอย่างเพเนโลเปกลายเป็น ‘สาวมันสวยสังหาร’
แต่พอได้มาเจอกับตัวเองเข้าจริง ๆ และคิดว่าต้องเลือกหนึ่งในบท
ไร้สาระพวกนี้มาพูดก็ทำเอาฉันอ้าปากไม่ออกอยู่เหมือนกัน

ถึงจะถูกตั้งค่าให้มาเป็นนางร้ายที่ร้ายกาจเสียจนตามีดบอดมองไม่เห็น
อะไรก็เถอะ...

มีใครหน้าไหนในโลกบ้างล่ะที่ดูแลลูกสาวบุญธรรมจอมก้าวร้าว และ
ไม่ได้มีความเกี่ยวพันกันทางสายเลือดเป็นอย่างดี

ปัก

เมื่อฉันยังเอาแต่เจียบเพราะความลังเล ดยุกก็วางปากกาลงแล้วเงยหน้า
ขึ้นมาจากเอกสารที่เขาถืออยู่ นัยน์ตาสีฟ้าเข้มที่กำลังมองตรงมายังฉันมีแต่
ความดูดัน

ได้โปรดเถอะ หวังว่าตัวเลือกนี้จะไม่ใช้การปักธงตายให้ตัวเอง
แล้วกันนะ...

ฉันใจสันขณะเลือกข้อหนึ่ง แล้วกึดฟันแน่นพยายามเต็มที่ที่จะไม่พูด
คำสุดท้ายออกไป

“ไม่ใช่เรื่อง...อ๋องอันอ๊ะ (ของท่านนี่คะ)”

แต่ฉันก็ไม่อาจห้ามปากที่ขยับไปเองได้ และสุดท้ายคำพูดท้ายประโยค
ก็ถูกกึดปากพูดออกมาอย่างน่าขัน

“เพเนโลเป”

ดยุกพูดขึ้น ไม่ได้มีความอบอุ่นเจืออยู่ในน้ำเสียงแม้แต่น้อย ถึงนั้น
จะพยายามจนสุดชีวิต เนื้อหาของเกมก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลง

“เจ้าเข้ามาอยู่ที่นี้ได้หกปีแล้วหรือ”

คำพูดของดยุกทำให้ฉันนึกไปถึงเรื่องราวในเกม ตัวละครหลักของทั้ง
โหมดปกติและโหมดยากต่างก็อายุสิบแปดด้วยกันทั้งคู่

เพเนโลเปได้รับการอุปถัมภ์เข้ามาอยู่ในตระกูลเอคคาร์ตเมื่ออายุได้
สิบสองปี ดังนั้นถ้าเป็นหกปีละก็...อายุสิบแปดก็ถือว่าถูกต้องแล้ว

ฉันเพิ่งนึกเรื่องหนึ่งในเกมที่ลืมไปเสียสนิทขึ้นมาได้ นั่นคือวันเกิด
ครบรอบสิบแปดปีจะตรงกับงานฉลองบรรลุนิติภาวะพอดี นั่นก็หมายความว่า
อีกไม่นานก็จะถึงวันงานเลี้ยงบรรลุนิติภาวะของเพเนโลเปแล้วอย่างนั้นหรือ

ฉันยังเหลือเวลาอีกเท่าไรละเนี่ย

ข้อมูลที่เพิ่งนึกขึ้นได้สด ๆ ร้อน ๆ ทำเอาฉันต้องขบคิดจนหัวหมุนไปหมด โชคดีที่ระหว่างนั้นดยุกยังพูดต่อไปโดยไม่มีตัวเลือกปรากฏขึ้นมาอีก

“ข้าไม่แน่ใจว่าเจ้ารู้หรือไม่ แต่มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะย่างเท้าเข้ามาในบ้านหลังนี้ หลังจากการตรวจสอบอย่างละเอียดแล้ว จะมีเพียงคนที่พิสูจน์ตัวเองว่ามีประโยชน์ต่อตระกูลเราเท่านั้นที่สามารถผ่านประตูใหญ่แห่งเอคคาร์ตเข้ามาได้”

“...”

“หลังจากรับเจ้าเข้ามาเลี้ยงดู ข้าก็ให้การสนับสนุนเจ้าในฐานะบุตรธิดาอย่างเต็มที่ ทั้งยังยอมรับความพุ่มเพื่อยั่วยุสสารของเจ้าทุกอย่าง”

“...”

“แต่ข้าซึกไม่แน่ใจแล้วว่าตลอดเวลาหกปีที่ผ่านมา เจ้าได้ทำประโยชน์อะไรให้กับเอคคาร์ตบ้าง”

“...”

เขาพูดถูก หากเธอรักษารูปลักษณ์ภายนอกให้ดูเหมือนลูกสาวแท้ ๆ ของดยุกได้ เพนโลเปอาจะได้รับความสนใจจากดยุกขึ้นมาบ้างก็ได้

ทั้งสี่ผมและนัยน์ตาของเพนโลเปตอนนี้ช่างห่างไกลเกินกว่าจะเป็นสี่ผมและฟ้าเข็ม

ฉันอยากพยักหน้าและบอกว่าที่เขาพูดก็มีเหตุผล ทว่าตั้งแต่ดยุกเอ่ยปากพูดฉันก็ขยับตัวไม่ได้เลยแม้แต่นิดเดียว ซึ่งเป็นผลมาจากการที่ตัวฉันเข้ามาอยู่ในวิถีของเกม

ระหว่างที่ฉันกำลังจะตัดสินใจอยู่นั้น หน้าต่างสี่เหลี่ยมก็พลันปรากฏขึ้นมาตรงหน้าอีกครั้ง

1. แล้วจะให้ข้าทำอะไรละคะ ปานนี้แล้ว ท่านจะไล่ข้าออกไปอย่างนั้นหรือ

2. ข้าไม่ได้ทำอะไรผิดนี่คะ!

3. (คุกเข่าลง)

ในที่สุด!

หัวใจฉันเต้นรัวเพราะได้เห็นตัวเลือกที่คุ้นตา เป็นความตื่นเต้นที่ฉันเพิ่งเคยได้สัมผัสเป็นครั้งแรกหลังมาที่นี่

ถึงมันจะเป็นไปไม่ได้ก็เถอะ แต่นั่นกลัวว่าตัวเลือกทั้งหมดจะถูกเปลี่ยนแปลงรีบกดเลือกข้อสามไปทันที

ดูบ!

ร่างฉันหลุดลงไปยังคุกเข้ากับพื้นราวกับมีใครมาเตะหน้าแข็งและกดให้ลงไป

โอ๊ย! ทำไมมันแรงแบบนี้ล่ะว้ย!

ฉันก็เตรียมใจไว้พอตัว แต่มันดันเจ็บกว่าที่คิดเอาไว้มากจนน้ำตาเล็ด “นี่เจ้าทำอะไร”

ดยุกเอคคาร์ตเบิกตากว้างเหมือนกำลังตกใจกับเสียงกระตุกกระแทกพื้นมากกว่าตัวฉันเองเสียอีก

ตอนเล่นโมมดยากฉันไม่กดเลือกข้อนี้เลยด้วยซ้ำ ที่จริง...ฉันว่ามันขัดกับนิสัยเพเนโลเปเกินไป

ก็แล้วทำไมจู่ๆ คนที่ถูกตั้งคำถามให้ไว้มารยาทถึงคุกเข้าล่ะ

บางทีผู้ผลิตเกมอาจจะขี้เกียจสร้างด่านอื่นให้ยุ่งยากหรือไม่ก็เสียชีวิตต้นทุนในการผลิตละมั้ง ถึงได้ทำให้ตัวเลือกเหมือนกันกับตัวเลือกในโหมดปกติ

1. ทำให้ข้าคุกเข้าได้คงจะพอใจใช่ไหมล่ะคะ
2. (มองเฉยๆ โดยไม่พูดอะไร)
3. ทั้งหมดเป็นความผิดของข้าเองค่ะ ท่านพ่อ!

ครั้งนี้ฉันก็เลือกข้อสามทันทีเช่นกัน

“ทั้งหมดเป็นความผิดของข้าเองค่ะ ท่านพ่อ!”

ฉันพูดออกมาเสียงดังด้วยความมั่นใจว่าข้อนี้คือตัวเลือกที่ถูกต้อง

“...อะไรนะ”

ดยุกถามกลับอย่างไม่อยากเชื่อ ตอนนั้นเอง หน้าต่างสี่เหลี่ยมที่ตอนนี้

ฉันเริ่มคุ้นเคยกับมันแล้วก็ปรากฏขึ้นมาตรงหน้า

<SYSTEM> Hidden Quest [คำว่า 'พ่อ' ที่ถูกลืมนั้น] ภารกิจสำเร็จ!
 คุณได้รับรางวัล [เปิด/ปิดตัวเลือก]
 <SYSTEM> คุณต้องการ [ปิด] ตัวเลือกหรือไม่
 [ปิด/ไม่ปิด]

ฉันกดเลือก [ปิด] โดยไม่ลังเล

<SYSTEM> ตัวเลือกถูก [ปิด] แล้ว หากต้องการดูตัวเลือกอีกครั้ง
 กรุณาตะโกนว่า [เปิดตัวเลือก]

และในที่สุดหน้าต่างสี่เหลี่ยมนำראאאאนั้นก็หายไป
 ได้แล้ว!

ฉันกำหนดสองข้างพลางไซโยให้ร้องอยู่ในใจ

[เปิด/ปิดตัวเลือก] ซึ่งเป็นฟังก์ชันลับของเกมนี้ จะสามารถใช้งานได้
 เมื่อเรียกดยุกว่า 'ท่านพ่อ' แบบตอนเด็กๆ

ถ้าฉันเลือก [ปิด] ในเกม บรรดาบทที่เรียงรายกันจะหายไป เหลือแค่
 เพียงหมายเลขหนึ่ง สอง สามเท่านั้น นอกจากนี้ในบางครั้งยังสามารถ
 พิมพ์คำตอบง่ายๆ เช่น [ใช่/ไม่ใช่] หรือชื่อของพระเอกลงไปโดยตรง
 ด้วยแป้นพิมพ์โทรศัพท์ได้ด้วย

ในโหมดปกติ ฟังก์ชันนี้สามารถได้มาอย่างง่ายดายเป็นดั่งกับดักบ่อน

ฉันว่าจุดประสงค์ของมันคงเพื่อจะเปลี่ยนแปลงความก้าวหน้าต่าง ๆ
 ที่เข้าไปเข้ามาในเกมเพราะตัวเลือกพวกนั้น กระตุ้นให้มีการเล่นเกมแบบรวดเร็ว
 และทำให้เกิดความยืดหยุ่นในตัวเกม

แต่ฉันไม่เคยใช้งานฟังก์ชันที่ว่ามันเลยถึงจะได้มันมาแล้วก็ตาม ก็โหมด
 ปกติมันง่ายอย่างกับปอกกล้วยเข้าปากขนาดนั้น แถมยังผ่านไปได้ง่าย
 รวดเร็ว ฉันเลยไม่มีโอกาสให้ได้ใช้เลยนะสิ

นั่นเป็นเหตุผลที่ฉันข้ามฉากนี้ไปแม้จะอยู่ในโหมดยากก็ตาม เพราะฉัน

มักจะเลือกแต่บทพูดที่ดูอวดดีจากตัวเลือกเมื่อไหร่อย่างไรละ

ไม่คิดเลยว่าจะดำเนินเรื่องเหมือนในโหมตปกติปะะ

ถึงฉันจะไม่เคยได้ฟังกัน [เปิด/ปิดตัวเลือก] เพราะเอาแต่เลือกข้อที่มันผิดก็เถอะ แต่ความจริงมันก็ไม่ใช่ว่าฟังกันที่จำเป็นสำหรับฉันผู้เสพติดการเลือกบทพูดที่เหมาะสมกับนางร้ายอยู่ดี

ก็ตอนนั้นฉันไม่รู้หรอกว่าความสนุกในตอนนั้นจะกลายมาเป็นยาพิษสำหรับฉัน ไม่แม้แต่จะฝันเลยด้วย...

ฉันได้แต่นึกเสียใจกับความโง่งของตัวเองเมื่อตอนนั้น ก่อนที่สุดท้ายฉันจะเอื้อนเอ่ยคำพูดออกไปตามความตั้งใจของตัวเองโดยไม่มีตัวเลือกทีละคำๆ

“ท่าน...พ่อ”

เสียงที่ออกมาอย่างที่ต้องการทำเอาฉันซาบซึ้งจนน้ำตาแทบจะไหล มันตื่นตันมากจริงๆ ฉันน้ำตาคลอขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

ท่านดยุกจากที่ตาก้อยอยู่แล้วก็ยิ่งโตะเข้าไปอีก เหมือนไม่อยากจะเชื่อว่าเป็นการกระทำของเพเนโลเปผู้พี่ที่หลายปีมานี้ไม่เคยเรียกตนว่า ‘ท่านพ่อ’ เลยแม้แต่ครั้งเดียว

ฉันรักษาท่าทีพาลงพูดต่อไปอย่างฉะฉาน

“ข้าขอภัยที่ก่อความวุ่นวายในช่วงที่ถูกกักบริเวณนะค่ะ ข้าทำให้เกิดเรื่องไม่ดีขึ้นเพราะไม่สามารถปฏิบัติตัวให้มีกิจตามตามที่ผู้เป็นนายพึงทำกับผู้ใต้บังคับบัญชาค่ะ”

“...”

“ข้าจะคิดทบทวนสิ่งที่ข้าได้ทำไปตลอดเวลาที่เหลืออยู่ค่ะ ต่อจากนี้จะไม่เกิดเหตุการณ์วุ่นวายใดๆ เกิดขึ้นภายในบ้านอีกแล้ว ได้โปรดให้อภัยข้าสักครั้งนะค่ะ ท่านพ่อ”

ฉันขอร้องพร้อมหมอบคำนับลงกับพื้น

พอมาคิดดูทีไรแล้ว เหตุการณ์วุ่นวายเมื่อเข้ามานี้ไม่ใช่ความผิดฉันเลยสักนิด แต่เป็นฉันต่างหากที่ถูกสาวใช้ทารุณและไม่อยู่ในสถานะที่จะขอความช่วยเหลือจากใครได้เลยด้วยซ้ำ

ทว่าการกระทำของเพเนโลเปในอดีตบังคับให้ฉันต้องทำแบบนี้ ให้ฉัน

ต้องหมอบขออภัย ไม่อย่างนั้นก็คงไม่รอด

ความเกลียดชังของดยุกไม่ได้เป็นอันตรายกับชีวิตฉันในตอนนี้อย่างไรก็ตามแต่เมื่อฉันผ่านสถานการณ์นี้ไปได้เพราะได้รับฟังก็ชันล็บ ก็เป็นไปได้ว่าอาจมีบทลงโทษตามมาทีหลัง

มันแน่นอนอยู่แล้วละ ในเมื่อเพเนโลเปทำผิดจึงถูกสั่งลงโทษให้กักบริเวณ แล้วระหว่างนั้นก็ยังมีเรื่องวุ่นวายอีก

เดอริคเป็นผู้ตัดสินลงโทษให้กับบริเวณ และหากฉันยังทำตัวแข็งข้อกับเขาอยู่อย่างนี้ สุดท้ายแล้วค่าความชอบของเดอริคก็มีแต่จะลดลงเสียเปล่าๆ

“ข้าเข้าใจดีค่ะว่าตลอดมาข้าทำตัวถือดีไว้จิตสำนึก”

“...”

“หากท่านพ่อยอมปล่อยข้าไปสักครั้ง ต่อจากนี้ไปจนถึงวันงานฉลองบรรลุนิติภาวะ ข้าจะพยายามทำให้เห็นว่าข้ามีประโยชน์กับตระกูลนี้อย่างสุดความสามารถค่ะ”

แม้จะพูดจบแล้ว แต่ฉันก็ยังหมอบอยู่กับพื้นโดยไม่ยอมลุก

ฉันไม่เคยคุกเข่าขออภัยใครแบบนี้มาก่อนแม้แต่กับพ่อแม่มั้งเกิดเกล้าของตัวเอง แต่นี่ฉันต้องมานั่งคุกเข่าก้มหน้าอรับโทษอย่างที่ในชีวิตไม่เคยทำเพราะไอ้เกมบ้านี่

อุตสาหกรรมการพนันขนาดนี้แล้ว ช่วยตอบรับเร็วๆเถอะ

ฉันเหนื่อยไปหมดทั้งกายและใจเพราะต้องใช้สมองมาตลอดตั้งแต่ได้สติขึ้นมา ฉันอยากพักเต็มทีแล้ว

“เจ้า...”

ดยุกมองเพเนโลเปด้วยแววตาไม่คุ้นเคยราวกับกำลังมองคนแปลกหน้าโดยไม่สามารถพูดต่อได้

เขาเผยปากอยู่อย่างนั้นพักหนึ่งก่อนจะเอื้อนเอ่ยถ้อยคำออกมาอย่างยากลำบาก

“...ข้าเข้าใจที่เจ้าพูดดี ลูกขึ้นเถอะ”

“ค่ะ”

ฉันลุกพรวดขึ้นอย่างรวดเร็ว กว่าเขาจะพูด ขาฉันก็เหินบิกันจนเกิน

จะหนีได้อีกต่อไป

“ปากของเอดคาร์ตนั้นหนักยิ่งนัก เพเนโลเป”

ดยุกมองฉันพร้อมกับกล่าวด้วยเสียงทุ้มต่ำ คำพูดของเขามีความหมาย
หลากหลายแฝงอยู่

ฉันโค้งคำนับอย่างนอบน้อมแล้วเอ่ยตอบ

“ขอบคุณค่ะ ข้าจะทำตัวให้สมกับโอกาสที่ท่านมอบให้ข้าในวันนี้ค่ะ
ท่านพ่อ”

“ไปได้แล้ว”

ฉันรีบหันหลังกลับทันทีที่ดยุกอนุญาต เพราะกลัวว่าหากมัวแต่ชักช้า
จะมีตัวแปรทำให้ฉันต้องไปเล่นด้านอื่นต่ออีกนะสิ

เกริก

ฉันรู้สึกถึงสายตาดูเดือดที่มองมาจากด้านหลังตั้งแต่ฉันจับลูกบิดประตู
เปิดออก จนกระทั่งออกมายังระเบียงทางเดินแล้วก็ยังมองอยู่ นั่นทำให้ฉัน
แปลกใจเมื่อทวนนึกได้ว่ามันเป็นปฏิกิริยาที่ต่างจากตอนเข้ามาจากหน้ามือ
เป็นหลังมือ แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็เพิ่งหลุดออกมาจากห้องทำงานก็ตัดสินใจ
แล้วว่าจะไม่เก็บมันมาใส่ใจ

อย่างไรเสียดยุกก็ไม่ใช่คนที่ฉันต้องเพิ่มคำความชอบอยู่แล้ว และเขา
ก็เป็นแค่คนคนหนึ่งที่ไม่จำเป็นต้องไปเจออีกจนกว่าจะได้เห็นตอนจบ
ในวันงานฉลองบรรลุนิติภาวะ

กริก

ฉันปิดประตูห้องทำงานของดยุกอย่างระมัดระวังแล้วหันหลังกลับ
ตอนนั้นเอง...

“ข้ามั่นใจว่าข้าบอกเจ้าแล้วว่าให้อยู่เฉยๆ เหมือนหนูตาย”

“เฮ้อ!”

น้ำเสียงน่าหวาดกลัวเสียดแทงเข้ามาในหู ฉันหันหน้าไปมองด้วยความ
ตกใจ

ณ ฝั่งตรงข้ามของระเบียงที่มีเงาทาบทับ ปรากฏเงาร่างขนาดใหญ่
ยืนเอียงอยู่

[คำความชอบ 0%] ส่องสว่างอยู่ท่ามกลางความมืดมิด เส้นผม

ลีดำสนิทกลิ่นไปกับเงาและนัยน์ตาลีฟ้าเข้ม

เขาคือลูกชายคนโตของดยุกเอคคาร์ต เดอร์ริค เอคคาร์ต นั่นเอง
“เอมิลี”

“...”

“สาวใช้ผู้ซื่อสัตย์ที่ทำงานในตระกูลดยุกมาเกือบสิบปี”

ติก ติก

เดอร์ริคก้าวออกมาจากเงามืด ชายหนุ่มเดินข้ามระเบียงอันกว้างขวาง
มาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าฉันได้ในคราวเดียว

เขาหรือนัยน์ตาลีฟ้าเข้มลงมองฉันอย่างต้องการชมเชย สายตาเขา
เหมือนกำลังมองแมลงอยู่อย่างไอย่างนั้น ทั้งที่ฉันไม่ได้ทำอะไรผิดเลยสักนิด
แต่กลับต้องหดตัวหนีเพราะความเกลียดชังและการดูถูกเหยียดหยาม
ที่พุ่งตรงมา

“ไม่มีสาวใช้คนไหนอยากจะมาเป็นสาวใช้ส่วนตัวของเจ้าสักคนแม่ข้า
บอกว่าจะเพิ่มค่าแรงให้ก็ตาม แต่นางเป็นคนเดียวที่อาสามาดูแลเจ้า”

“...”

“เรื่องนั้นคงจบลงในวันนี้นะ ในเมื่อเจ้าเล่นดินพลา้นไม่รู้เรื่องรู้ราว
แล้วไล่ตะเพิดสาวใช้ที่เหลืออยู่คนเดียวของตัวเองออกไปแบบนี้”

ฉันรู้สึกไม่ยุติธรรมอย่างมากเมื่อได้ฟังคำพูดของเดอร์ริค นี่ฉันไป
ไล่ตะเพิดใครตั้งแต่เมื่อไรกัน คนที่วิ่งพลา้นตี้นตมยิ่งกว่าฉันนะ มันตาหัวชมพู
นั่นต่างหากละ

ที่จริงมันคือฉันด้วยซ้ำที่เกือบถูกไล่่ออกจากโลกนี้เพราะอาหาร
บูดๆ นั้น!

ฉันหงุดหงิดจนอยากตวาดออกไปอย่างที่ใจคิด แต่สิ่งที่หยุดฉันเอาไว้
คือ [ค่าความชอบ 0%] ซึ่งกำลังกะพริบอยู่บนหัวเดอร์ริคตอนนี้

หนไว้ ถ้าหลุดพูดออกไปเกตตายแน่

ฉันสูดหายใจลึกๆ เก็บกลิ่นความโกรธเอาไว้อย่างสุดความสามารถ

ค่าความชอบ 0%...0%...

ฉันเพิ่งออกมาหลังจากคุกเข่าขอโทษดยุกเมื่อไม่กี่นาทีก็เหนื่อยจะตาย
อยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้นฉันยังเอาแต่คิดจะปิดตัวเลือก เลยนึกไม่ออกว่าฉันนี้

ในเกมเป็นอย่างไร

เพราะแบบนั้นฉันจึงตัดสินใจเข้มแรงจากระบบของเกมอย่างใจเย็น
เปิดตัวเลือก

1. เฮอะ! น้องหญิงชั้นต่ำที่คอยปรนนิบัติท่านพี่ยามราตรีนะหรือคะ
2. ก็นางทำผิด สมควรต้องโดนไล่ออกแล้วละค่ะ
3. (มองเฉยๆโดยไม่พูดอะไร)

หลังจากกวาดตาอ่านตัวเลือกคร่าวๆ ฉันก็รีบตะโกนในใจทันที
ปิดตัวเลือก! ปิด!

<SYSTEM> คุณต้องการ [ปิด] ตัวเลือกหรือไม่
[ปิด/ไม่ปิด]

ฉันรีบกดเลือก [ปิด] ทันที ขึ้นฉันเลือกไอ้ตัวเลือกบ้าที่เกมมันให้มา
ฉันก็ได้ไปลงนรกพอดีนะสิ

ระหว่างที่ฉันกำลังติดกับตัวเองอยู่ในใจอย่างไม่มีสติ เวลาที่ยังยืดเยื้อ
คงเพราะแบบนั้น ใบหน้าของเดอรรีคที่มองฉันอยู่ถึงได้เย็นชามากขึ้นเรื่อยๆ
“เฮอะ ตอนนี้อ่าพูดข้างฟังดูไร้สาระสินะ”

คำพูดเสียดแทงข้ามผ่านคำว่าถูกกลายมาเป็นความน่ากลัว ฉันจึง
ต้องยอมเปิดปากพูดอย่างช่วยไม่ได้

“ขอโทษที่ทำให้เกิดความวุ่นวายค่ะ”

ฉันยังต้องวิงวอนขอร้องกับความผิดที่ฉันไม่ได้ก่อแบบนี้ไปอีกนาน
แค้นกันนะ

ฉันเองก็เป็นคนมีศักดิ์ศรีเหมือนกัน พอต้องมาแก้หัวให้ใครสักคน
อย่างขี้ขลาดตาขาวแบบนี้ ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์อย่างไรก็ตาม ฉันยอม
รู้สึกไม่ดีและเวทนาตัวเองอยู่เหมือนกัน

แต่ถ้าเพื่อให้มีชีวิตรอดแล้วละก็...เรื่องพรรคนี้ก็เป็นแค่เรื่องไม่เป็นเรื่อง
และอย่างไรเสียไอ้คนพวกนี้ก็เป็นเพียงบุคคลสมมติในเกม ใช้คนในชีวิตจริง

เสียเมื่อไร

“ผมมีแผลเป็นก็เพราะเด็กเหลื๋อขอนั่นมันข่วนนะครับ คุณพ่อ! พี่!”

“ทั้งเรื่องที่เกิดขึ้น ทั้งมารยาทเหมือนหนูนั่นก็ต่ำตมเหมือนกันทั้งหมด
นั่นแหละ”

ตอนอยู่กับไอ้เลวต่างแม่สองตัวนั้นก่อนจะได้ออกมาอยู่เองคนเดียว
ฉันเคยต้องขอโทษขอโพยไปนับครั้งไม่ถ้วน สถานการณ์ในตอนนั้นก็เช่น
เดียวกัน

แต่ถ้าตอนนั้นฉันไม่ยอมขอโทษเหมือนในเกม ชีวิตฉันก็ไม่ได้ตกอยู่ใน
อันตรายแต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม ตอนนั้นฉันยังเด็กมาก เลยพลอยรู้สึกว่สถานการณ์
ทุกอย่างล้วนเป็นอันตรายต่อชีวิตฉันไปเสียหมด เพราะแบบนั้นฉันเลยใช้ชีวิต
มาพร้อมกับการหมอบหน้าติดพื้นมาตลอดจนมือแทบจะกลายเป็นเท้าอยู่แล้ว

พอเอามาเทียบกันแล้ว เพเนโลเปไม่ได้ถูกเอาเปรียบตรงไหนเลย
เพราะเธอทำตัวเลวร้ายต่างกับฉันราวฟ้ากับเหวจริง ๆ

ไม่รู้ว่เพราะฉันเจอเรื่องเลวร้ายในชีวิตจริงมาก่อนหรือเปล่า ถึงได้
รู้สึกว่ชีวิตในเกมที่การขอโทษจะทำให้มีโอกาสรอดสูงนึ่ง่ายแสนง่าย

ครั้งนี้ก็ต้องทำแบบนั้น แต่มันคล้ายกันจนน่าหงุดหงิด

ฉันนึกถึงความคิดของตัวเองหลังจากเข้ามาในเกมอีกครั้งก่อนจะ
เอ่ยปากอย่างไม่ใส่ใจนัก

“เป็นเช่นที่ท่านพี่พูด ที่ผ่านมามีไม่เคยรู้เลยว่าตัวเองอยู่ในสถานะไหน”

“...อะไรนะ”

“เป็นข้าเองที่วางตัวไม่เหมาะสม ฉะนั้นไม่ต้องไล่สาวใช้คนนั้นออก
ก็ได้ละ นี่ข้าก็เพิ่งออกมาหลังจากขอโทษท่านพ่อเสร็จพอดี”

สีหน้าของเดอริคตอนที่ไต้ยืนคำพูดของฉันดูแปลกพิลึก ดวงตา
สีฟ้าเข้มเบิกโตขึ้นเล็กน้อยให้ความรู้สึกแปลกใหม่

เขามีปฏิกิริยาแบบเดียวกับดยุกไม่มีผิด

ฉันเอ่ยปากอย่างสิ้นไหว การพูดมันซ้ำอีกครั้งไม่ใช่เรื่องยากอะไร
ในเมื่อฉันก็เคยพูดบทนี้มาแล้วครั้งหนึ่ง

“ต่อจากนี้ไปข้าจะอยู่ของข้าเจียบ ๆ เหมือนหนูตาย ไม่ให้มีเรื่องอะไร

“ไปทวนใจท่านพี่อีก ได้โปรดภัยให้ข้าสักครั้งเถอะนะคะ”

ว่าแล้วฉันก็ก้มหัวลงอย่างนอบน้อม

ดูไรชีวิตจิตใจไปหรือเปล่าล่ะ

พอพูดออกไปแล้วฉันกลับรู้สึกกังวลอยู่เล็กน้อยเพราะน้ำเสียงฉันฟังดูไม่จริงใจเอาเสียเลย แต่ไม่ว่าเกมบ้ำนี้จะโหดร้ายอย่างไร เขาก็คงไม่บันคือน้องสาวที่กำลังเอ่ยขอโทษโดยไม่มีเหตุผลหรอก

ฉันเชื่อว่าเดอรรีคไม่ได้ถูกตั้งคำถามให้เป็นไอ้โรคจิตเหมือนน้องศรีษทหายาท จึงรอคอยคำตอบจากเขาด้วยใจที่เบาบายลงอย่างมาก

ฉันอยากให้เห็นเรื่องนี้จบเร็ว ๆ จะได้กลับห้องเสียที เพราะตอนนี้แค่นี้ให้อยู่ก็ยังไม่เป็นเรื่องยาก

มาคิด ๆ ดูแล้ว ที่ฉันอาเจียนออกมาจนหมดไส้หมดพุงและไม่ได้มีอะไรตกถึงท้องจนหมดเร็วแรงแบบนี้ มันก็เป็นเพราะสาวใช้บ้านนั้น

กว่าเดอรรีคจะยอมเปิดปากพูดก็ผ่านมาตั้งห้านาที ตรงข้ามกับที่ฉันหวังลิบลับ

“...แค่ครั้งนี้เท่านั้น”

“...”

“ข้าจะปล่อยเจ้าไปแค่ครั้งนี้ครั้งเดียว”

แต่ขณะที่ฉันกำลังคิดว่ามันง่ายดายอย่างน่าเหลือเชื่อ เขาก็พูดต่อ

“แต่จำใส่ใจเอาไว้ด้วยว่า นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่ข้าจะปล่อยผ่านความยโสโอหังของเจ้า”

คำตอบของเขาแย่งยิ่งกว่าคำตอบของดยุกไปหลายขุม ฉันโล่งใจเหมือนนกยูงเขาออกจากกรงเมื่อมันไม่ใช่คำตอบที่เกี่ยวกับความเป็นความตายเหมือนอย่างที่ผมคิดเอาไว้ ถึงอย่างนั้นคำพูดไร้สาระอย่างคำว่าขอบคุณกลับไม่ยอมออกมาจากปาก

คำ คำ ฉันทำเพื่อความปลอดภัยเท่านั้นแหละคำ

หลังจากประศตตากางตาอยู่ในใจเหมือนที่เคยทำกับไอ้เลวคนโตเมื่อก่อน ฉันก็ไ้ตั้งค่านับเพื่อบอกลาก่อนจะหมุนตัวกลับห้องตัวเองทันที

ในตอนนั้นเอง...

“ฮึะ...”

จู่ๆ ฉันก็รู้สึกเวียนหัวจนตาพร่ามัวไปหมด
คงเพราะฉันหายใจติดกะทันหันเมื่อคิดได้ว่าผ่านจุดวิกฤติมาได้
อีกครั้งแล้ว ข้าฉันจึงอ่อนแรง ร่างกายเริ่มเสียนุญต์เดินเซไปมา

จะล้มแล้ว...!

พื้นกระเบื้องเริ่มเลื่อนเข้ามาใกล้ฉันทีละนิด

หมับ

ตอนนั้นเองใครบางคนก็เข้ามาคว้าไหล่ฉันไว้อย่างแรง

“นี่”

ฉันรู้สึกได้ถึงมือที่พยายามจะดึงให้ฉันยืนตัวตรงให้ได้ และทันที
ที่หันไปมองก็พบกับนายนต์ตาสีฟ้าเข้มดุจเปลวเพลิงในระยະใกล้เพียงปลายจมูก
เดอร์ริกเข้ามาจับฉันที่กำลังจะล้มลงไว้

“ได้ยินว่าเจ้ากินอาหารบุต”

น้ำเสียงเมินเฉยไร้ความรู้สึกทำให้สติฉันกลับคืนมาอีกครั้ง เมื่อเห็นว่า
ฉันเอาแต่มองเขาด้วยความตกใจ เดอร์ริกก็เป็นฝ่ายตามออกมา

“ข้าควรเรียกหมอหรือไม่”

หัวใจที่เต้นรัวมาลึกลับพักสงบลงได้ในชั่ววินาที

เขารู้อยู่แล้วสินะ

เขารู้อยู่แล้วว่ามันไม่ใช่ความผิดของเพเนโลเป แต่ทั้งที่รู้ก็ยังไม่พยายาม
โยนทุกอย่างมาให้ฉัน รวมทั้งความผิดของสาวใช้คนนั้นด้วย

ถ้าฉันไม่ร้องขอให้ให้อภัย เขาคงตั้งใจจะฆ่าฉันเช่นเดียวกับบทในเกม
อย่างนั้นสินะ

รู้สึกเหมือนมีใครเอาน้ำเย็นมาราดบนหัวไม่มีผิติด

“ไม่ต้องหอรอกค่ะ คุณชาย”

พีบ

ฉันสละบัดมือออกจากการกอบกุ่มของเดอร์ริกอย่างแรงทันที มันเป็น
การเคลื่อนไหวที่ใกล้เคียงกับสัญชาตญาณการเอาชีวิตรอด

“ข้าเพิ่งจะพูดไปเมื่อครู่ว่าจะไม่ทำอะไรให้ท่านอีก”

เพราะฉะนั้นไม่ต้องมาสนใจฉัน

“เช่นนั้น...”

ฉันก้มหัวให้อย่างนอบน้อมเป็นการบอกลาอีกครั้งแล้วรีบเดินออกมาอย่างรวดเร็ว

หากใครได้มาเห็นภาพที่ฉันกำลังเดินจำอ้าวไปตามระเบียบทางเดินจนดูเหมือนวิ่งอยู่ คงได้นึกขำว่าฉันเหมือนคนกำลังโดนไล่ตามอยู่แน่ๆ

ซึ่งมันคือความจริง เพราะฉันกำลังกลัวว่าหมอนั้นจะจ่อมีดใส่ที่ฉันทำตัวเสียมารยาทไปเมื่อกี้

ฉันมัวแต่ก้มหน้าก้มตารีบเดินมายังบันไดกลางจนไม่ทันได้เห็นว่าสีหน้าของชายที่ถูกทิ้งไว้เบื้องหลังนั้นเป็นเช่นไร

“...คุณชาย”

เดอรรีคพูดตามคำเรียกขานที่เพเนโลเปทิ้งไว้ออกมาโดยไม่รู้ตัว

แม้แต่ท่านพ่อยังไม่เคยเรียกเขาด้วยคำนี้ออกมาง่าย ๆ และเด็กคนนี้ก็มักจะเรียกเขากับเรย์โนลด์ว่า ‘ท่านพี่’ มาโดยตลอด

ใบหน้าซีดเผือดที่มองเขาเมื่อตอนคว้าเธอไว้ขณะกำลังจะล้มยังติดตรึงอยู่ตรงหน้าไม่เลือนหายไปไหน

นัยน์ตาสีฟ้าเข้มที่เฝ้ามองเพเนโลเปค่อยๆ ไกลออกไปราวกับกำลังหนีเป็นประกายวาววับอย่างน่าประหลาด แต่ไม่นานเขาก็หันหนีไปอีกทางเหมือนว่าไม่ได้ใส่ใจ

/[ค่าความชอบ 5%]/

ตัวหนังสือสีขาวซึ่งเพเนโลเปไม่ทันได้เห็นกะพริบอยู่เหนือเส้นผมสีดำลับของชายหนุ่ม

ฉันเดินขึ้นบันไดกลับมานห้องด้วยความรวดเร็ว หลังจากปิดประตูอย่างคนไม่มีสติเสริจสรรพก็กระโจนลงบนเตียงทันที

“เฮ้อ...”

สัมผัสนุ่มนวลของผ้าคลุมเตียงช่วยทำให้ร่างกายที่แข็งเกร็งไปทั้งตัวค่อยๆ อ่อนยวบลง

นี่เพิ่งจะผ่านช่วงมือเข้าและกำลังจะเข้าสู่มือเที่ยง แต่ฉันกลับรู้สึกเหนื่อยล้าอย่างกับหมดวันแล้ว

ฉันสูดหายใจเข้าลึก ๆ อยู่หลายครั้ง เพื่อให้หัวใจที่กำลังเต้นโครมครามจากการสัมผัสถูกเนื้อต้องตัวกับเดอร์ริคสงบลงบ้าง หลังจากนั้นอยู่ ๆ ฉันก็หลุดหัวเราะออกมา

“ฮ่า ฉันยังไม่ตายนี่”

ไม่เสียแรงเลยที่หลังจากเกมนี้ถูกปล่อยออกมาฉันก็ลองเล่นหลายครั้งหลายหน หากดูจากที่ฉันไม่ลืมเรียกเดอร์ริคว่า ‘คุณชาย’ วนาที่อยู่ในเหตุการณ์หน้าสิ่วหน้าขวานแล้วนะ

พอความเครียดลดลงไปพอสมควร ฉันก็นึกเรื่องราวในเกมขึ้นมาได้เฉยเลย

ตอนเริ่มเกมครั้งแรก ค่าความชอบของเดอร์ริคเปรียบเสมือนคลื่นแห่งความรู้สึกอันแสนรุนแรงต่างจากพระเอกคนอื่น ๆ หากฉันทำให้ค่าความชอบของเขาเพิ่มขึ้นมาเล็กน้อยหลังจากเลือกตัวเลือกอย่างยากลำบาก มันก็จะลดฮวบลงได้อย่างง่ายดายจากตัวเลือกครั้งต่อไป

ฉันเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้

จะว่าเป็นความผิดปกติทางบุคลิกภาพก็ไม่ใช้ แล้วทำไมอารมณ์ถึงได้ขึ้น ๆ ลง ๆ แบบนี้ล่ะ

กว่าจะตรัสรู้ว่ทำไม ฉันต้องตายวนไปอยู่หลายรอบเลยทีเดียวนะ

เดอร์ริคคงเกลียดเพนโลเป่มากเสียจนแม้แต่การที่เธอเรียกเขาว่า ‘ท่านพี่’ ก็ยังเป็นเรื่องน่าขบขัน

เพราะอย่างนั้น ทุกครั้งที่ฉันเลือกข้อที่มีคำว่า ‘ท่านพี่’ ค่าความชอบของเขาถึงได้ลดลงอย่างที่ผมไม่เคยรู้สาเหตุมาก่อน

“เรื่องมากจังนะ ยิ่งกว่าไอ้พี่บ้าตัวแรกของฉันอีก”

ฉันขมวดคิ้วและเดาปากอย่างไม่พอใจกับนิสัยของอีตาเดอร์ริคแต่ไม่ว่าอย่างไร ที่ฉันสามารถรักชีวิตเขาไว้ได้อย่างน่าหวาดเสียวก็เป็นเพราะฉันจำความจริงข้อนี้ได้

จากนี้ไปอย่าเรียกเดอร์ริคว่า ‘ท่านพี่’ อีกเลยจะดีกว่า

ฉันสละความทรงจำลงในหัวอยู่หลายรอบ และต่อจากนี้ไปจะต้องคอยระวังให้ดี แน่แน่นอนว่าฉันจะพยายามเลี่ยงหมอนี้ให้ถึงที่สุด แต่ก็ต้องเตรียมตัวเผื่อว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นในเกมอีก

ฉันนอนคิดนั้นคิดนี้ไปเรื่อยเปื่อย ทว่าเปลือกตาที่อ่อนล้าก็เริ่มปิดลง
ทีละนิด

ฉันต้องกินอะไรสักอย่าง

ข้าวเป็นพลังขับเคลื่อนของทุกสิ่ง และตอนนี้ก็เกือบจะถึงเวลา
อาหารกลางวันแล้ว ทว่าตอนเช้าฉันมีแต่เรื่องให้ตกใจเสียจนไม่รู้สึกลีลาเลย
แม้แต่เหนื่อย

โธ้ย ไม่รู้แล้ว

ทุกอย่างช่างน่ารำคาญจนฉันทำเพียงแค่นอนหลับตาลง

นอนก่อนค่อยกินก็แล้วกัน

ที่ฉันเป็นแบบนี้คงเพราะอยากمينเฉยกับความเป็นจริงอันน่าอึดอัด

หลังจากหลับตาลงได้ไม่เท่าไร ฉันก็หลับเป็นตาย

“ทำไมของสิ่งนี้จึงมาอยู่ในห้องเจ้า”

น้ำเสียงเย็นเยียบยิ่งกว่าน้ำแข็งในช่วงฤดูหนาวดังแว่วมาจากหัวเตียง
ทันใดนั้นก็มีเสียงตะโกนดังลั่นมาจากด้านข้าง

“ตอบมาสิแม่หนูสกปรก! เจ้าเป็นคนขโมยมาอยู่แล้วนี่!”

“เรย์โนลด์”

ดยุกเอ่ยเตือนเรย์โนลด์ที่กำลังพ่นคำสบถหยาบคาย เจ้าตัวหุบปากฉับ
แต่ก็กระหึบเท้าดังปังราวกับไม้เท้ากับกลิ้งความโกรธเอาไว้ได้

นี่อะไรอีกล่ะ

ฉันมองไปรอบๆ ด้วยความงุนงงแล้วก้มหน้า

สายตาที่ลดต่ำลง และสองมือเล็กๆ นี้ ฉันรู้ได้ในทันทีว่านี่คือ
ความฝันของเพเนโลเป

“ตอบมาสิ เพเนโลเป เหตุใดเจ้าจึงมีสร้อยคอของลูกสาวข้าอยู่กับตัว
ข้าจำได้ว่าเคยบอกเจ้าแล้วว่าไม่ให้เจ้าเข้าออกห้องนั้น”

“ท่านพ่อ ข้าบอกแล้วว่าแม่นั้นเป็นคนขโมยอย่างไรล่ะครับ ไม่มีอะไร
ให้ต้องดูกันอีกแล้ว!”

ทั้งที่ดยุกก็เตือนแล้ว แต่เรย์โนลด์ก็ยังข่มขู่เพเนโลเปไม่หยุด
เธอจึงมองเขาอย่างดูร้ายก่อนจะตะโกนกลับไป

“ข้าไม่ได้ขโมย! ข้าไม่เคยทำเช่นนั้น!”

“ไร้สาระ! เช่นนั้นของขวัญที่ท่านพ่อให้อีวอนนั้นในวันเกิดจะมาโผล่อยู่ในลิ้นชักห้องเจ้าได้อย่างไร”

เรย์โนลด์ยื่นสร้อยเส้นหนึ่งมาตรงหน้าเพเนโลเปที่เอ่ยปฏิเสธพร้อมกับตะโกนใส่เธอ

เธอเพิ่งเคยเห็นมันเป็นครั้งแรก เพเนโลเปส่ายหน้าแล้วตะโกนออกมาทันที

“ข้าไม่รู้! ข้าไม่เคยเข้าไปในห้องนั้น!”

“ข้าเห็นครับ”

ตอนนั้นเอง ใครคนหนึ่งก็เดินฝ่าผู้คนมากมายที่รวมตัวกันอยู่ออกมาดยุกซึ่งกำลังพึมพำกับตัวเองท่ามกลางการโต้เถียงอันดุเดือดระหว่างเรย์โนลด์กับเพเนโลเปหันไปมองเขาคนนั้น

“พ่อบ้าน”

“เมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อนข้าเห็นเลดี้เพเนโลเปขึ้นลงชั้นสามอยู่บ่อยครั้ง จึงขึ้นไปตรวจสอบเพื่อว่ามีอะไรเกิดขึ้น ปรากฏว่าประตูห้องของเลดี้อีวอนไม่ได้ถูกลงกลอนไว้ครับ”

สายตาของทุกคนรวมทั้งดยุกพลันหันกลับมาหาเพเนโลเปอีกครั้ง สายตาทลายสับคู้ต่างพุ่งตรงมายังเด็กหญิงตัวเล็กเพียงคนเดียว

แม้แต่คนที่ยกตนเหนือผู้อื่นอย่างเพเนโลเป ยังไม่อาจปล่อยผ่านสายตาที่เต็มไปด้วยความน่ากลัวเหล่านั้นไปได้โดยง่าย

“...ไม่ ไม่ใช่ข้านะค่ะ”

เธอก้าวถอยหลังด้วยความลังเล

เป็นความจริงที่เธอขึ้นไปบนชั้นสามอยู่บ่อยครั้ง เพราะชั้นนั้นเป็นชั้นที่ไม่ค่อยมีใครในกฎหาสน์เดินผ่าน ทั้งยังเป็นชั้นที่เชื่อมกับทางเดินไปยังห้องใต้หลังคาอีกด้วย

แต่ที่เธอออกจากห้องมาก็เพราะไม่อยากอยู่กับสาวใช้ที่คอยทรมานเธอเพียงลำพังเท่านั้น ไม่ใช่เพื่อไปถกฉวยอะไรทั้งสิ้น ยิ่งเป็นของของเลดี้ตัวจริงยิ่งแล้วใหญ่

“ข้าไม่ได้ทำจริง ๆ นะค่ะ ท่านพ่อ! ข้าไม่เคยเข้าไปในห้องนั้นเลย

นะคะ!”

เพเนโลเปมองดยุกแล้วตะโกนอย่างเอาเป็นเอาตาย พยายามส่งทั้ง
ความเชื่อใจและความรักไปให้เขาซึ่งเป็นผู้รับเลี้ยงเธอด้วยตัวเอง

ทว่าดยุกกลับเมินเธออย่างเย็นชา

“พ่อบ้าน ไปลองกลอนห้องทุกห้องบนชั้นสามให้หมด โดยเฉพาะ
ห้องของอีวอนน์ ตอกตะปูปิดตายไปเสีย”

“ครับ ท่านดยุก”

“แล้วเรียกพ่อค้าอัญมณีมาในวันพรุ่งนี้ด้วย”

“หะ...ท่านพ่อ...”

ความโกลาหลที่เกิดขึ้นหลังจากเพเนโลเปเข้ามาในตระกูลไม่นาน
ถูกจัดการอย่างรวดเร็วโดยไม่คำนึงถึงความเห็นของผู้เกี่ยวข้องเลยสักนิด

เพเนโลเปได้แต่มองดยุกด้วยหน้าตาซีดเผือด แต่เขากลับเดินออกไป
โดยไม่พูดอะไรกับเธอแม้แต่คำเดียว

“เจ้าควรจะไล่หัวออกจากบ้านหลังนี้ไปตั้งแต่ตอนที่ข้าบอกดี ๆ แล้ว
ไปเองนี่”

เรย์โนลด์ดูจนแน่ใจว่าผู้เป็นพ่อออกไปแน่แล้วก่อนจะกระซิบถ้อยคำ
ร้ายกาจ เขาผลักเพเนโลเปที่ยืนตัวแข็งออกไปอย่างแรงจนเธอล้มลงแล้ว
เดินตามดยุกออกไป

“คำข้า”

เดอรรีคพิมพ์อย่างเย็นชาอยู่ข้างหัวนอนของเพเนโลเปซึ่งร่วงลงไป
กองอยู่กับพื้นอย่างน่าสมเพชราวกับขยะที่ถูกทิ้ง น้ำเสียงของเขาฟังดูคล้าย
กำลังถ่มน้ำลายอย่างไรรายางนั้น

จากเปลี่ยนไปแล้ว

หลังจากวันนั้น เพเนโลเปได้ซื้ออัญมณีและของมีค่ามากมายจาก
พ่อค้าที่มายเยี่ยมเยือนถึงคฤหาสน์มาเก็บไว้ เธอใช้เงินไปเป็นจำนวนมหาศาล
จนบรรดาคนรับใช้ในคฤหาสน์ต่างกริรร้อง ทั้งยังทำให้เดอรรีคและเรย์โนลด์
นั่งไม่ติด พวกเขาริเรียกเธอว่า ‘ผู้หญิงฟุ่มเฟือย ทำตัวเป็นัววลิมติน’

และหลังจากนั้นเพเนโลเปก็ไม่เคยเรียกดยุกว่า ‘ท่านพ่อ’ อีกเลย

ก๊อ ก๊อ

เสียงดังแว่ว ๆ ช่วยดึงสติสัมปชัญญะของฉันที่ตกอยู่ในห้วงนิทรา
ให้ตื่นขึ้นมา ฉันลืมตามาในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่น

ก๊อ ก๊อ ก๊อ

เมื่อไม่มีเสียงตอบรับ เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นอีกครั้ง เสียงเคาะดัง
แต่สั้น ๆ เหมือนคนเคาะกำลังหงุดหงิดเล็กน้อยราวกับมีเรื่องเร่งด่วน

ฉันค่อย ๆ ยันตัวลุกขึ้นก่อนจะเอ่ยปาก

“ใคร...”

กรีก

แต่ยังไม่ทันถามจนจบประโยคว่าใครเป็นคนเคาะ ประตูก็ถูกเปิดออก
เสียก่อน

“เลดี้ ข้าเองครับ”

แสงสว่างจ้าส่องเข้ามาผ่านทางประตูที่ถูกเปิด คงเพราะพระอาทิตย์
ลับขอบฟ้าไปแล้วภายในห้องจึงมืดสนิท

แสงที่ส่องเข้ามากระทบหน้าทำให้ฉันสับสน ฉันขมวดคิ้วมุ่นแล้ว
เพ่งมองไปยังคนที่เปิดประตูเข้ามา

“พอบ้านเธอ...”

“ข้ามาหาเลดี้เพราะมีเหตุด่วนที่ต้องรีบจัดการครับ”

เรื่องที่ทำให้พอบ้านต้องรีบมาหาเพเนโลเปมีอยู่ไม่กี่อย่าง ทันใดนั้น
ใจฉันก็หล่นวูบ มันต้องเป็นแบบนั้นเพราะควันหลงจากฝันเมื่อไม่กี่

“เหตุด่วนอะไร”

เจ้าพวกนั้นใส่ร้ายฉันอีกแล้วนั่นแหละ ไปบอกว่าฉันทำอะไรผิดอีกละ
น้ำเสียงที่ถามออกไปสั้นเครืออย่างน่ากลัว พอบ้านถวิลวิสาสะเปิดประตู
ออกเสียงกว้างก่อนจะยอมบอกเหตุผลให้ฉันรู้

“ข้าว่าเลดี้เลือกสาวใช้ส่วนตัวอีกครั้งก่อนมื่อเย็นจะดีกว่า...”

หัวสมองฉันว่างเปล่าทันทีที่ได้ยินเสียงเรียบเรื่อยออกมาจากปากของ
ชายวัยกลางคน

“เดี๋ยว”

ฉันยกมือขึ้นห้ามคำพูดเขาไว้พอบ้านจึงเงียบไป ถึงอย่างนั้นรอยยับย่น

บนหน้าผากก็ปรากฏขึ้นเล็กน้อยเหมือนเขาไม่พอใจที่ฉันหยุดเขาไว้

แค่นี้เองหรือ

ความคิดแรกที่ผุดขึ้นมาคือความโล่งใจอย่างน่าขัน แต่แล้วความโกรธก็เข้ามาแทนที่แทบจะในทันที

เหตุผลที่เขาเปิดประตูห้องผู้เป็นนายที่กำลังนอนหลับเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาต เพราะจะบอกให้ฉันเลือกสาวใช้แค่นั้นนะหรือ...

พอลองมาคิดถึงเหตุผลที่พ่อบ้านมาหาฉันให้ดีๆ แล้ว มันช่างไร้สาระสิ้นดี

“...พ่อบ้าน”

ฉันเรียกเขาเสียงแผ่วเบา

“ครับ เลดี้”

“ชื่ออะไร”

“...ครับ?”

เขาถามกลับมาด้วยสีหน้างุนงงราวกับเป็นคำถามที่ไม่คาดคิด ฉันจึงพูดซ้ำอีกครั้งอย่างใจกว้าง

“ข้าถามว่าเจ้าชื่ออะไร”

“...เพนเนลครับ เลดี้”

“เช่นนั้นแล้วข้าชื่ออะไร”

“เลดี้ เหตุใดจึงถามเช่นนั้น...”

รอยย่นบนหน้าผากเขาย่นยิ่งกว่าเดิม ราวกับไม่พอใจที่ฉันถามอะไรไม่ตรงประเด็น

“ตอบตามที่ข้าถาม ข้าชื่ออะไร”

“...เพนเนลเป เอคคาร์ต ครับ”

การถามซ้ำของฉันทำให้เขาตอบด้วยน้ำเสียงกลักริ่นผิ่นทนอย่างไม่มีทางเลือก

“ใช่ เพนเนลเป เอคคาร์ต เป็นชนชั้นสูง”

ฉันพยักหน้าพลางเน้นเสียงที่ชื่อของตัวเอง ก่อนจะพูดต่ออย่างอ่อนหวาน

“แต่ข้ากลับไม่เคยได้ยินหรือได้เห็นเรื่องมารยาทที่ผู้ไร้นามสกุลซึ่งอยู่

ในคฤหาสน์ของชนชั้นสูง เปิดประตูห้องของชนชั้นสูงโดยไม่ได้รับอนุญาตเลยสักครั้ง พ่อบ้านล่ะ เคยได้ยินหรือไม่”

เพเนโลเปผู้โง่เขลา

ถ้าโดนดูถูกดูแคลนแบบนี้ เธอควรใช้สถานะของเธอกดเขาลงไปอย่างเต็มที่แทนการกรีดร้องและทำกิริยาร้ายกาจสิ เขาจะได้ไม่เห็นว่าเธอง่ายและตีตนเสมอเธอไม่ได้หรอก

เป็นทั้งชนชั้นสูงที่ได้เข้ามาอยู่ในสำมะโนครัวของตระกูลดยุกอย่างเป็นการ เป็นทั้งเลดี้แห่งเอเคคาร์ต

ช่างเป็นหัวโขนที่น่าใช้อะไรเช่นนี้ ตำแหน่งนี้อาจออกมาใช้ได้ง่ายกว่าลูกนอกสมรสของนักธุรกิจผู้มั่งคั่งที่ไม่มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านเป็นไหนๆ

“ไหนจะเรื่องบุรุษอื่นซึ่งเป็นคนนอกมาเข้านอกออกในห้องของบุตรชนชั้นสูงตามอำเภอใจอีก มันเหมือนข่าวลือสกปรกที่มักจะลือกันไปหลุมสามัญชนเลยทีเดียว”

“...”

“หรือไม่ใช่”

พูดจบก็แหย่ยิ้มไว้แต่ยงสาให้เหมือนเลดี้ชั้นสูงที่ไม่รู้เรื่องราวอะไรแน่นอน เรื่องชนชั้นมักให้ผลที่ยอดเยียมเสมอ

“ละ...เลดี้!”

พ่อบ้านหน้าซีดเผือดเมื่อได้ยินคำพูดที่หากใครมาได้ยินเข้าคงเป็นเรื่องใหญ่ แววดตาที่เคยดูถูกเหยียดหยามเพเนโลเปเลื่อนลอยและสั่นไหวจนน่าดูไม่ใช่เล่น

ฉันลบรอยยิ้มที่มีอยู่เต็มใบหน้าก่อนจะพูดเสียงต่ำ

“ต้องให้ข้าเล่าบอกเจ้าทีละเรื่องจนเจ็บคอเลยหรือ”

นี่เป็นการแสดงออกเชิงอุปมาอุปไมยที่บรรดาชนชั้นสูงซึ่งมียศสูงที่สุดในเกมใช้อยู่บ่อยๆ ยกตัวอย่างก็เช่น ‘ดาบแห่งจักรวรรดิ’ หรือดยุกที่ไม่จำเป็นต้องก้มหัวให้ใครอื่นนอกจากราชวงศ์

“ชะ...ขอโทษครับ เลดี้!”

ดูเหมือนพ่อบ้านจะเข้าใจแล้วว่าฉันหมายถึงอะไร เขาทรุดตัวลงกับพื้นอย่างรวดเร็ว ราวกับที่ยืนตัวแข็งอยู่เมื่อกี้เป็นเรื่องน่าอัปยศ

“อะ...ข้าใจร้อนจึงกระทำการเสียมารยาทไปครับ ขอได้โปรดอภัย...”

ได้เห็นภาพนี้แล้ว ภายในใจที่เป็นก้อนแข็งมาตั้งแต่เช้าก็พอจะชุ่มชื้นขึ้นมาบ้าง

แวบหนึ่งฉันก็คิดว่ามันรุนแรงกับคนที่อาวุโสกว่าฉันมากเกินไปหรือเปล่า แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่ได้ออกไปบอกให้เขาลุกขึ้น เพราะมันก็สมควรกับที่เพนโลเปต้องแหงนหน้ามองชายต่ำศักดิ์ผู้หนึ่งที่เมินเธอตลอดหกปีที่ผ่านมาแล้วละ

“...ข้าว่าข้าคงตะขิดตะขวงใจหากต้องเห็นหน้าพ่อบ้านนานไปกว่านี้”

ฉันมองพ่อบ้านที่นั่งคุกเข่าอยู่กับพื้นอย่างเยนชา

“แน่นอนว่าไม่ใช่ข้าเพียงคนเดียวที่รู้สึกเช่นนั้น”

ในที่สุดฉันก็ต้องหันหลังให้เขาจึงสามารถพูดสิ่งที่ฉันต้องการจริงๆ ออกไปได้

“เพราะฉะนั้น ต่อไปหากมีเรื่องอะไรเกี่ยวกับข้าอีกให้ส่งคนอื่นมาแทนเจ้าไม่ต้องมาเอง”

“แต่เลดี้ เรื่องการเลือกสาวใช้ในคฤหาสน์เป็นความรับผิดชอบของข้า...”

“ครับ ไม่ครับ”

ฉันพูดตัดคำแก้ตัวของพ่อบ้านที่ยังมัวพิรีพ็โรอยู่

“คำที่ข้าอยากฟังมีเพียงหนึ่งเดียวจากสองคำนี้เท่านั้น”

“...ครับ เข้าใจแล้วครับ เลดี้”

พ่อบ้านจำต้องตอบรับคำพูดของฉันด้วยใบหน้าบึ้งตึง

“ว่าแต่การดูแลเรื่องมือเย็น...”

“ข้าไม่ต้องการ ออกไป”

ฉันยังต่อว่าเขาอย่างเย็นชาจนถึงที่สุด ก่อนจะพลิกตัวกลับไปอีกด้านโดยไม่แม้แต่จะมองหน้า ไม่นานฉันก็ได้ยินเสียงฝีเท้าค่อยๆ เดินออกจากห้องไปอย่างระมัดระวัง

ประตูถูกปิดลงด้วยท่าทีที่ต่างจากตอนเปิดลิบลับ

ภายในห้องตกอยู่ในความมืดมิดอีกครั้ง ฉันมานึกกังวลเอาทีหลังว่าพ่อบ้านจะวิ่งแจ้งไปฟ้องดยุกว่าถูกฉันสบประมาทหรือเปล่า

“แล้วจะไปทำอะไรได้ล่ะ”

ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่มีอะไรพิเศษ ไม่มีอะไรที่ฉันทำได้เลยในตอนนี้ และหากนี่จะทำให้ความคับอกคับใจที่มีมานานแสนนานของเพนโลเปหายไป แม้เพียงนิด ฉันก็สามารถทำมันซ้ำแล้วซ้ำอีกได้

ยิ่งไปกว่านั้น ฉันก็แค่ต่อว่าด้วยคำพูดเท่านั้นเอง ไม่ได้ส่งเสียงกรีดร้องรุนแรงแล้วขว้างปาข้าวของเสียหน่อย

ภายในเกมจะต้องสั่งสมชื่อเสียงด้วยการแก้ไขความสัมพันธ์กับบุคคลรอบกายในขณะที่เรื่องราวยังคงดำเนินไป และนั่นก็จะช่วยให้ได้เห็นตอนจบของพระเอกทั้งห้าคนจนหมดในภายหลัง

แต่ฉันไม่คิดจะเดินไปเหมือนในเกมเลยแม้แต่นิดเดียว ฉันไม่จำเป็นต้องเห็นตอนจบให้ครบทั้งหมด ดังนั้นจึงรู้สึกเสียดายทั้งเวลา เสียดายทั้งความรู้สึกที่ต้องมาเสียให้กับบุคคลอื่นๆ ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเหล่านี้

แค่รักษาคำความชอบให้ตัวเองอยู่รอดฉันก็ควรจะตายอยู่แล้ว นี่ยังมีชื่อเสียงของใครอีก

ทั้งหมดนั้นก็แค่ของฟุ่มเฟือยที่มีค่าตอนเล่นเกมเท่านั้นแหละ

ฉันปลุกความคิดไร้สาระออกไปแล้วหลับตาลงอีกครั้ง

ถึงเวลาเอาการนอนหลับของฉันที่ถูกเพนโลเปกับพ่อบ้านรบกวนคืนมาแล้ว

หากเทียบกันที่นิสัยแล้ว ดูจากที่ฉันลืมตาตื่นมาเองตั้งแต่เช้าโดยไม่มีสาวใช้มาปลุก เพนโลเปคงเป็นคนขยันสินะ

ฉันลุกจากเตียงแล้วยืดเส้นยืดสายเล็กน้อย ทันใดนั้นใครบางคนก็มาเคาะประตูพอดี อย่างกับรอให้ฉันตื่นอยู่ก่อนแล้ว

ก๊อก ก๊อก

ฉันนั่งมองบานประตูอย่างเหม่อลอยอยู่บนเตียงลึกลับ เพราะอยากรู้ว่าคำเตือนที่ฉันพูดไปเมื่อวานได้ผลหรือไม่

ต้องไม่ใช่พ่อบ้านแน่ๆ ไม่เช่นนั้นสภาพที่ประตูถูกเปิดออกเพราะไม่มีเสียงตอบกลับหลังเวลาผ่านไปสักพัก จะไม่มีทางเกิดขึ้น

“ใครนะ”

ฉันเอ่ยปากเพื่อถามดูว่าใครเปิดเข้ามา

“เลดี้ เรนเองค่ะ”

หัวหน้าสาวใช้นี้เอง ดูเหมือนตำแหน่งของเพนโลเบที่ฉันเพิ่งนิยาม
ขึ้นมาใหม่เมื่อวานนี้จะใช้ได้ผล ถือเป็นผลลัพธ์ที่น่าพอใจทีเดียว

“เข้ามาสิ”

เกร็ก

ประตูถูกเปิด ก่อนที่หญิงวัยกลางคนจะเดินเข้ามา

“เมื่อคืนหลับสบายดีไหมคะ”

“มีอะไรหรือ”

“เข้ามาเพราะเรื่องการเลือกสาวใช้ส่วนตัวที่จะมาคอยดูแลเลดี้ นะคะ
ไม่ทราบว่เลดี้ถูกใจใครบ้างไหมคะ”

ไม่มีทาง

ฉันไม่ได้ตอบคำถามหัวหน้าสาวใช้

แต่แล้วเธอก็กลับพูดขึ้นมาอีกครั้งราวกับคาดเดาไว้อยู่แล้วว่าฉันต้อง
เป็นแบบนี้ ประโยคที่ฉันกำลังจะได้ยินต่อไป แน่نونว่าต้องเป็นเรื่องที่
ไม่มีใครในคฤหาสน์สมควรจะมารับตำแหน่งนี้อีกแล้ว

“หากเลดี้ไม่มีใครในใจเลย ก็คงต้องเลือกคนใหม่...”

“คนที่เคยดูแลข้าเมื่อก่อนชื่ออะไรนะ”

“หมายถึงเอมิลีหรือคะ”

“อ้อ ใช่แล้ว เอมิลี”

ฉันถามพร้อมกับแสร้งทำเป็นไม่รู้

“นางถูกไล่ออกจากคฤหาสน์ไปแล้วหรือ”

“ยังคง ไม่ได้ไล่ออก แต่ว่า...”

“แล้วตอนนี้นางทำอะไรอยู่”

สายตาของหัวหน้าสาวใช้เต็มไปด้วยความหวาดระแวง เหมือนกำลัง
สงสัยว่าฉันจะถามแบบนี้ทำไม

“...นางถูกตัดเงินเดือนและต้องรับหน้าที่ซักผ้าเป็นเวลาสามเดือน
โทษฐานที่ดูแลเลดี้ได้ไม่ดีค่ะ”

“อย่างนั้นหรือ”

“ว่าแต่เหตุใดจึงถามถึงนาง...”

ความกระวนกระวายฉายอยู่เต็มใบหน้าที่พยายามสวมหน้ากากนิ่งเฉย
ของหัวหน้าสาวใช้

ดูท่าเธอคงพอจะรู้เรื่องบ้างเหมือนกันสินะ
หรือไม่ก็เป็นเธอนั่นแหละที่ชักใยอยู่เบื้องหลังสาวใช้คนนั้น
ฉันพูดต่ออย่างสุขุมหลังจากกลืนคำเย้ยหยันลงคอไป
“ไปบอกนางให้มาเป็นสาวใช้ส่วนตัวข้าต่อเถอะ”

“...อะไรวะคะ”

“พอไม่มีคนมากอดดูแลเรื่องต่างๆ ให้ทันทีมันก็ไม่สะดวก หรือต่อให้
ข้าเลือกคนใหม่มา กว่าจะเรียนรู้งานได้ก็คงใช้เวลาอีกนาน หากเป็นเช่นนั้น
คนเดิมน่าจะดีกว่า”

หากเป็นเพเนโลเปละก็ ไม่มีทางจะมาพูดอธิบายโดยละเอียดแบบนี้
เด็ดขาด แต่ฉันกำลังร้องขอเพราะความจำเป็น จึงตัดสินใจว่าจะทำตัวให้ดู
อ่อนโยนสักหน่อย

“หากเจ้าเข้าใจที่ข้าพูดก็ไปพานางมาที ฝากด้วยนะ”

ฉันมองหัวหน้าสาวใช้ที่เอาแต่อำปากค้างพูดอะไรไม่ออกแล้วยิ้มออกมา
เธอกลอกตาดูฉันไปมาเพราะภาพลักษณ์ใหม่ของฉัน ก่อนจะเอ่ยปาก
อย่างระมัดระวัง

“ตะ...แต่ว่าเลดี้ นางถูกคุณชายเรย์โนลด์ส่งลงโทษโทษฐานที่ล่วงเกิน
เลดี้...”

“งั้นแปลว่าไม่ได้หรือ”

“...”

ฉันหยุดคำแก้ต่างที่น่าประทับใจนั้นไว้แล้วถามกลับ ทันใดนั้นหัวหน้า
สาวใช้ก็ปิดปากฉับราวกับกลัวดอกพิกุลจะร่วง

ได้ผลแฮะ

นี่แคว้นที่สองเท่านั้น แต่คนในบ้านหลังนี้กลับไม่มีใครเคยรับฟังคำพูด
ของเพเนโลเปตั้งแต่ครั้งแรกเลยสักคน

เป็นแบบนี้มาแต่แรกเลยสินะหรือ

จะว่าไปแล้ว มันก็คือการที่คนข้างล่างต้องทำตามคำสั่งจากเบื้องบนโดย
ไม่มีเงื่อนไข จากชนชั้นทางสังคมที่มักจะเห็นในนิยายหรือในหนังตลอดมา

ยิ่งกว่านั้นพอนึกถึงพวกคนรับใช้ตระกูลดยุกที่คอยรับฟังนางเอก
ในโฉมตบยักแล้ว มันไม่ได้เป็นแบบนี้มาตั้งแต่แรกแน่

ผ่านไปไม่ถึงหนึ่งนาทิจากฉันตัดสินใจว่าจะคิดให้ดีๆ ฉันก็รู้สึก
หงุดหงิดขึ้นมาตึงตึงๆ

“นานๆ ที่ข้าจะพูดอะไรปกติเหมือนชาวบ้านเขาเสียที เจ้าก็ควรจะฟัง
ข้าสิ...”

ฉันอุตสาห์ขอร้องเลยซิวนะ หรือฉันต้องทำตัวแบบเพนโลเป
ตัวจริงล่ะ

“ก็มันไม่สะดวกเอาเสียเลย หากข้าบอกให้ส่งนางขึ้นมาก็ส่งมาเสีย
หรือว่าหัวหน้าสาวใช้อยากมากอดดูแลข้าด้วยตัวเองกัน”

“เช่นนั้นข้าจะเรียนถามท่านดยุกก่อนแล้วจะพานางมาให้ค่ะ เลดี”

เธอตั้งใจจะไม่ฟังคำพูดฉันจนจบ ฉันแค้นหัวเราะออกมาเมื่อเห็นท่าทาง
มันอกมันใจของเธอ

“ไม่ เจ้าไม่ต้องทำเช่นนั้นหรอก ข้าจะไปพบท่านพ่ออยู่เดี๋ยวนี้แล้ว”

ฉันลุกขึ้นยืนทันที

“ไหนๆ ก็เป็นเช่นนี้แล้ว ข้าจะไปบอกท่านให้ละเอียดว่าเมื่อวาน
เกิดอะไรขึ้นบ้าง และจะบอกด้วยว่าข้าไม่ถือโทษโกรธเอมิลีแล้ว”

“...”

“ท่านพ่ออยู่ที่ไหนล่ะ”

“ละ...เลดี!”

หัวหน้าสาวใช้เบิกตาโตทันทีที่ฉันเตรียมพร้อมจะออกจากห้องไปได้
ทุกเมื่อ

เรื่องที่เคยปล่อยผ่านไปง่าย ๆ กับแค่การถอดตำแหน่งสาวใช้คนหนึ่ง
อาจกลายเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมาก็อาจควบคุมได้หากฉันก้าวเข้าไปยุ่งเกี่ยว
แม้เพียงเล็กน้อย สาวใช้คนนั้นกระทำทารุณกรรมต่อบุตรีบุญธรรมแห่งดยุก
มิหนำซ้ำบุตรชายคนรองยังเป็นพยานรู้เห็นอีก

“ทะ...ท่านดยุกออกไปพระราชวังตั้งแต่เช้าแล้วค่ะ”

“อย่างนั้นหรือ เช่นนั้นอีกครู่เดียวก็คงจะกลับมาแล้ว...”

“ข้าจะไปพาเอมิลีมาเดี๋ยวนี้ค่ะ!”

หัวหน้าสาวใช้รับละล่ำละลักพูดออกมาอย่างกับกลัวว่าฉันจะออกไปหา
ท่านพ่อจริงๆ

“ข้าก็อายุมากแล้ว จึงเอาแต่คิดกังวลจนไม่เข้าใจความโอบอ้อมอารี
ของเลดี้ตั้งแต่ที่แรกนะค่ะ ข้าขอโทษค่ะ”

เมื่อเห็นภาพของหัวหน้าสาวใช้ก้มหัวอยู่ตรงหน้าฉันหลายครั้งหลายครา
ฉันกลับรู้สึกขมขื่นมากกว่าจะดีใจ

แม้ฉันไม่คิดจะลี้ภัยหนีจากการแก้ไขความสัมพันธ์กับคนรอบข้าง
แต่แม้กระทั่งชื่อเสียงที่มีอยู่แล้วฉันก็ยังรู้สึกเหมือนมันกำลังลดลงจนติดลบ

“จะให้ข้าไปพาเอมิลี่มาเดี๋ยวนี้เลยไหมคะ เลดี้”

หัวหน้าสาวใช้มองฉันแล้วรีบถาม

“หวังว่าต่อไปข้าจะไม่ต้องพูดซ้ำสองรอบแบบนี้อีกนะ เรน่า”

ฉันไว้อาลัยอย่างสุดซึ้งให้กับการเริ่มต้นของวันใหม่ที่ฟังไม่เป็นที่
ไปเรียบร้อยแล้วและไล่เธอออกไป

“ออกไปเถอะ”

ไม่รู้ว่าจะไปได้ยินได้ฟังอะไรมาจากหัวหน้าสาวใช้ เอมิลี่จึงได้รับถือสำหรับ
อาหารเข้าขึ้นมาให้ถึงบนห้อง

“ละ...เลดี้ ขะ...ข้าเตรียมอาหารเข้า มะ...มาให้แล้วค่ะ...”

มือของเอมิลี่ที่กำลังวางจานลงบนโต๊ะตรงหน้าฉันนั้นสั่นระริกอย่าง
น่ากลัว ดูท่าเธอคงจะทุกข์ทรมานใจเป็นอย่างมากหลังจากถูกลากไปเมื่อวานนี้

แต่ก็ดูเหมือนการทำเรื่องบ้า ๆ อย่างการสวามิภักดิ์อาหารบุดเข้าไป
จะเห็นผล เพราะบรรดาอาหารบนจานต่างอยู่ในสภาพดีน่ารับประทาน
ทั้งสลัดผักสดและสเต็กเนื้อนุ่มฉ่ำ

ภายนอกก็ดูดีอยู่นะเนี่ย

แต่ฉันกลับไม่รู้สึกลอยากกินเลย ไม่รู้ว่าเป็นผลกระทบจากเรื่อง
เมื่อวานนี้หรือเปล่า

ฉันค่อย ๆ ตักอาหารเข้าปากช้า ๆ ขณะเดียวกันก็จับจ้องไปยังเอมิลี่
ที่ยืนตัวเกร็งอยู่ด้านข้างไม่วางตา

ในใจจะรู้สึกผิดบ้างหรือเปล่านั้น

เธอคงคิดหาเหตุผลจนหัวแทบระเบิดว่าทำไมฉันถึงเลือกเธอกลับมา
เป็นสาวใช้ส่วนตัวอีกครั้ง

สุดท้ายฉันก็วางส้อมลงทั้งที่ยังกินไปไม่ถึงครึ่งก่อนจะเอ่ยเรียกเธอ

“เอมิลี่”

“คะ...คะ เลดี้!”

หญิงสาวที่กำลังจมอยู่กับความคิดของตัวเองสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจ
แล้วตอบรับเสียงดัง ฉันยื่นมือข้างหนึ่งออกไปหาเธอ

“ขอเชิญให้ข้าทูลิ”

“คะ อะไรกัน...”

“ก็เชิญที่เจ้าใช้ทิมแหงข้าทุกเช้าอย่างไรเล่า”

คำพูดทักทายตอนเช้าที่ต่างไปจากปกติ ทำให้เอมิลี่ตอบสนองช้าไป
เล็กน้อยเพราะไม่อาจเข้าใจความหมายที่ฉันจะสื่อได้ในทันที

“เฮือก!”

เธอสุดลมหายใจเข้าไปเอื้อมใหญ่ ก่อนจะรีบลงคุกเข่าลงด้วย
สีหน้าซีดเผือด

“ละ...เลดี้! ชะ...ข้าขอโทษค่ะ! โปรดอภัยให้ข้าด้วยเถิดนะคะ!”

ตุบ ตุบ

เอมิลี่กระแทกหน้าผากลงกับพื้นพลงร้องขอการอภัย

ไอ้โง่ ถ้าจะยอมรับง่าย ๆ แบบนี้แล้วเธอก็คงทำเรื่องพรรคนั้นได้
ยังงั้น

ฉันมองดูเอมิลี่ที่กลัวจนหัวหดแล้วก็ได้แต่เงิ่งอึ้ง ทว่าอีกใจหนึ่ง
ก็รู้สึกขุ่นมัวกับความจริงที่ว่าสาวใช้คนนี้ไม่ใช่หัวใจของการทำทารุณกรรม
เพเนโลเป

ความคิดที่จะปล่อยเธอระเหยไปหมดแล้ว และเมื่อเป็นแบบนั้น
น่าเสียดายที่ไม่ว่าใครฟังก็ต้องบอกว่าเหี้ยมโหดก็หลุดออกมาจากปากฉัน

“หัวหน้าสาวใช้ไม่ได้บอกเจ้าหรือ ว่าข้าไม่ชอบพูดอะไรซ้ำสอง”

“ละ...เลดี้...”

“ไปเอาเชื้มา”

เอมิลี่ตัวสั่นโง้งเงนราวกับจะล้มพับลงไปได้ทุกเมื่อ

อย่างไรก็ตามเธอก็ไม่อาจเอาชนะการกดดันจากฉันได้ จึงเริ่มสอดมือไปตามเรือนผมที่ถูกมัดรวบขึ้นไป ไม่นานก็มีเข็มเล่มใหญ่แวววาวติดปลายนิ้วของเธอออกมาด้วย

แหม ช่อนได้ดีซะด้วย

เพราะแบบนี้เอง เพเนโลเปจึงต้องยอมเป็นผู้ถูกระงับโดยไม้อาจทำอะไรได้เลย เพราะถึงแม้จะอยากอาละวาดใส่สาวใช้อย่างไร แต่การหาหลักฐานก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย

“นะ...นี่...”

เอมิลี่ส่งเข็มให้ฉันด้วยมือที่สั่นระริก

ฉันก็มองมองเจ้าวัตถุที่ทำให้เพเนโลเปต้องเจ็บปวดทุกข์ทรมานมาตลอดมันเป็นเพียงแท่งโลหะขนาดเล็กไม่ถึงกำมือเท่านั้นเอง

แต่ฉันได้ประสบการณ์กับตัวเองแล้วเมื่อวานนี้ว่า เจ้าเข็มเล่มเล็กๆ บางๆ นี้มอบความเจ็บปวดทรมานให้ได้มากมายเพียงใด

เธอจะเจ็บปวดแค่ไหนกันนะ

แม้จะลืมหูลืมตาตื่นมาพร้อมกับต้องตื่นตระเกียกตะกายเพราะความเจ็บปวดและข้อมือที่แทบจะเป็นรูปพุน ก็ไม่มีใครเข้าใจเธอแม้แต่คนเดียว

“เงยหน้าขึ้น”

ฉันกัดฟันสั่ง เอมิลี่เงยหน้าขึ้นอย่างลังเล ในแวตาสั้นไหวของเธอเต็มไปด้วยความหวาดกลัวราวกับกำลังจินตนาการถึงสิ่งที่บุตรียุคผู้โหดร้ายคนนี้จะกำลังจะทำ

แต่น่าเสียดายที่สิ่งที่ฉันตั้งใจจะทำต่อจากนี้ยังไม่ใช่การแก้แค้นให้เพเนโลเป

“ดูให้ดีนะ เอมิลี่”

คราวนี้ฉันยื่นมือข้างที่ไม่ได้ถือเข็มออกไปตรงหน้าหญิงสาว หลังมือขาวบอบบางไร้ซึ่งรอยแผลใด ๆ

ฉันทิ่มเข็มที่เอมิลี่ให้มาลงไปที่นั่นอย่างไม่ลังเล

“อ๊ะ! เล็ด!”

คนที่โดนเข็มตำมันคือฉันแท้ ๆ แต่เอมิลี่กลับกรีดร้องอย่างกับตัวเองโดนอย่างนั้นแหละ จากนั้นฉันก็ดึงเข็มที่เจาะลงไป在我มือฉันมากกว่าครึ่งขึ้นมา

อีก

ตรงจุดที่ปักเข็มลงไปเริ่มมีเลือดไหลออกมา แม้ฉันจะเตรียมใจไว้ก่อนแล้ว แต่มันก็เจ็บมากจริงๆ เจ็บจนน้ำตาคลอเลยทีเดียว

ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้แสดงออกและกดปลายเข็มลงข้างๆ จุดที่มีเลือดค้างอยู่อีกครั้ง

“โอ๊ย!”

คราวนี้ฉันทนความเจ็บไม่ไหวจนหลุดเสียงร้องออกมา

“ละ...เลดี้!”

เอมิลีหอบจนเหมือนจะหายใจไม่ทัน ภาพของเธอที่น้ำตาคลอและทำอะไรไม่ถูกเพราะการกระทำอันโหดร้ายของฉันนั้นช่างน่าขำล้นดี

เธอจะตกใจขนาดนั้นทำไม ในเมื่อมันก็คือสิ่งที่เธอทำมาตลอด

“เลดี้ ฮึก! เลดี้ ทำไมเป็นแบบนี้ล่ะคะ!”

“อย่าร้องไห้อย่างนั้นสิเอมิลี เพราะนี่คือแผลที่เจ้าเป็นคนทำ”

ฉันพูดกับเอมิลีที่กำลังร้องไห้ร้องไห้ด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน ทันใดนั้นสีหน้าของเธอก็ดูว่างเปล่าไปในพริบตา

“...คะ?”

“ตอนนี้มันอาจจะมีแค่สองแผล แต่ต่อไปอาจจะมีสาม มีสี่ มีห้าก็ได้”

“...”

คำพูดของฉันทำให้เอมิลีหยุดหายใจ ร่างกายที่เคยสั่นสะท้านอย่างน่ากลัวก็พลอยหยุดตามไปด้วย

“ต่อไปข้าจะไม่สงสัยในสิ่งที่เจ้าทำให้อีกแล้ว ข้าจะยอมรับมันไว้ทุกอย่าง ทั้งน้ำล้างหน้า เสื้อผ้าอาภรณ์ อาหารที่เจ้าเป็นคนเตรียม ทุกอย่างนั้นละ”

“ละ...เลดี้...”

“หากเจ้าทำแบบเดิม จำนวนรูเข็มแบบเดียวกับบนหลังมือก็จะยิ่งเพิ่มขึ้นตรงส่วนอื่นในร่างกายที่มองเห็นได้ชัด และหากเป็นเช่นนั้นก็อาจจะมิไครมาเห็นแผลพวกนี้เข้าสักคนใช่ไหม”

“...”

“และคงมีคนที่ตั้งข้อสงสัยจำพวก ‘ชนชั้นสูงซึ่งแกที่บังอาจเมินเฉยต่อเอคคาร์ตคือใครกัน’ ออกมาบ้างเหมือนกัน อย่างเช่น...ท่านฟรีเรย์โนลด์อย่างไรล่ะ”

ฉันพูดจาตอกย้ำเอมิลีทั้งที่ยังแยมั้มสดใสรวากับดอกไม้ให้เธออยู่
“ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับความประพฤติของเจ้าด้วย”

สาวใช้ส่วนตัวของฉันไม่ได้ตอบกลับคำพูดที่คล้ายจะข่มขู่กลาย ๆ
แต่อย่างใด

“ลุกขึ้นเถอะ นายของเจ้ากินอาหารเสร็จแล้ว ทีนี้เจ้าก็ควรทำสิ่งที่เจ้า
ต้องทำเสียที”

ฉันเก็บมือที่ยื่นออกไปตรงหน้าเธอกลับคืนมา ก่อนจะมองออกไป
นอกหน้าต่างบานใหญ่ข้างโตะอย่างเฉยชา

เอมิลีที่นั่นคุกเข่าไม่ขยับเขยื้อนอยู่กับพื้นรับลูกขึ้น แล้วจัดการเอาสิ่งที่
อยู่บนโตะออกไปอย่างรวดเร็วราวเครื่องจักร

เข้าใจอะไรง่ายเหมือนกันนี่

โล่งอกไปที่ ดูท่าต่อไปคงจะใช้งานได้ง่ายๆ แล้วแหละ

ต่อให้ฉันเปลี่ยนสาวใช้ส่วนตัวเป็นคนใหม่ สภาพของฉันก็คงไม่ได้
ต่างไปจากที่เป็นอยู่มากนัก ฉันไม่อาจยอมเป็นผู้ถูกกระทำต่อไปได้อีกแล้ว
ถึงต้องสร้างคนของตัวเองที่ฉันจะสามารถใช้ได้เท่าที่ฉันต้องการ

สาวใช้ส่วนตัวที่เป็นตัวตั้งตัวตีในการนำไปสู่การทำร้าย นับเป็นโอกาส
ที่ฉันได้รับมาทันเวลาพอดี

นอกจากนี้แล้ว ฉันยังถูกใจนิสัยที่ขยับตัวไปตามแต่ผลประโยชน์แบบ
ไม่มีจุดยืนของเอมิลีอีกด้วย

ระหว่างที่คิดพลางคอยสังเกตเอมิลีไปด้วยนั้น โตะที่เธอกำลังทำ
ความสะอาดมือเป็นระวิงก็เกือบจะเสร็จเรียบร้อยแล้ว ตอนนั้นเอง

ปัง!

จู่ๆ ประตูห้องก็ถูกเปิดอย่างแรงจนแทบพัง ฉันหันไปมองด้วยความ
ตกใจ

เส้นผมสีชมพูน่ารัก ลูกชายคนรองของดยุกที่ดูแล้วไม่น่าจะเป็นชนชั้น
ขุนนางได้อย่างเรย์โนลด์ เอคคาร์ต กำลังมองมาที่ฉันด้วยใบหน้าขึงตึง

“เจ้า”

เขานุ่มบ่ามเข้ามาภายในห้อง เพียงชั่วพริบตา [ค่าความชอบ -3%]
ก็มาอยู่ตรงหน้าฉันเสียแล้ว

“เจ้ามีแผนอะไรในใจกันแน่”

เรย์โนลด์ตรงดิ่งเข้ามาพร้อมบรรยากาศมาคู่ แต่แล้วเมื่อสังเกตเห็น
เอมิลี่ที่ยืนอยู่ข้างโต๊ะ ใบหน้าของเขาก็ยิ่งน่ากลัวขึ้นกว่าเดิม

“นี่เจ้า...!”

“คะ...คะ คุณชาย!”

เอมิลี่หน้าซีดเผือดตัวแข็งทื่อ ฉันรีบมองบนโต๊ะทันที

ลารับอาหารทุกอย่างถูกยกไปวางไว้บนถาดหมดแล้ว จะเว้นก็แต่ล้อย
ที่วางอยู่ตรงหน้าฉันแคอย่างเดียว

เฮ้ย!

ฉันสังหรณ์ใจไม่ดีเลยรีบหยิบล้อยไปวางไว้บนถาด หลังจากกวาดตา
มองรอบ ๆ ว่ายังมีสิ่งของที่พอจะเป็นอาวุธใช้มาแก่งกันได้อยู่หรือไม่ ฉันก็
พูดขึ้น

“ออกไปได้แล้ว เอมิลี่”

เอมิลี่ยกถาดมาถือไว้ทันทีราวกับรอคำนี้อยู่ ทันใดนั้นเรย์โนลด์
ก็ตัวดอออกมาด้วยความฉุนเฉียว

“จะออกไปไหน!”

“เร็วสิ”

เมื่อฉันส่งสายตาให้เธอรีบออกไป เอมิลี่ที่เข้าใจความหมายที่ฉัน
ต้องการจะสื่อได้อย่างรวดเร็วก็รีบวิ่งไปยังประตูห้องทันที ก่อนที่คุณชาย
จอมเรื่องมากจะอาละวาด

สภาพเหมือนฉันที่วิ่งหนีทางจุกตุดเพราะไม่อยากโดนเดอร์ริคฆ่าตาย
เมื่อวานนี้ไม่มีผิด

สุดท้ายแล้วเมื่อเอมิลี่ถูกไล่ออกไป แววดาแข็งกร้าวของเรย์โนลด์
ก็ทิ่มแทงมาที่ฉันทันที

“บอกมาสิ เจ้ามีแผนอะไรจึงได้ทำเช่นนี้”

ฉันคิดอยู่สักพักกว่าควรตอบไปอย่างไรดี เพเนโลเปในเกมนักจะใช้

คำพูดเป็นกันเองกับเรย์โนลด์อย่างถือดี

เรย์โนลด์อายุมากกว่าเธอสองปี ด้วยความที่อายุต่างกันไม่มาก ทำให้ทั้งสองคนมักจะปะทะคารมกันทุกครั้งเหมือนหมากับแมว

เหมือนฉันกับไอ้ลูกหมาตัวที่สองจังแฮะ

แน่นอนว่าไม่ใช่การปะทะกันอย่างดุเดือดเผ็ดมันเหมือนเพเนโลเป แต่เป็นฉันที่มีกฎกระทำอยู่ฝ่ายเดียว

ทว่าถึงอย่างไรเรย์โนลด์ก็โตกว่า ฉันเลยนั่งคิดอยู่สักพักว่าควรจะพูดคำสุภาพกับเขาเหมือนที่พูดกับเดอรรีคดีใหม่ แต่สุดท้ายก็สละความคิดนั้นออกไป

เพราะมันคงตลกกว่าดูที่เด็กที่ใช้คำพูดจำพวก ‘นี่ เจ้า’ กับเขามาตลอด จนถึงเมื่อวาน จู่ๆ ก็เปลี่ยนมาใช้คำสุภาพในชั่ววันหนึ่ง

“นี่เจ้าตั้งใจจะเมินคำพูดข้าอย่างนั้นรึ”

เมื่อเห็นฉันไม่ตอบ เรย์โนลด์ก็โพล่งถามขึ้นมา

เฮ้ย ใจร้อนจังนะพ่อคุณ

ฉันตอบอย่างไม่ใส่ใจแบบเดียวกับเพเนโลเปตัวจริง

“...อะไรละ”

“ข้าถามว่าเหตุใดเจ้าจึงเลือกเมื่อนั้นกลับมาเป็นสาวใช้ส่วนตัวอีก!”

[ค่าความชอบ -3%] กะพริบอย่างน่ากลัวอยู่เหนือเส้นผมสีชมพูที่กำลังพลั่วไสว

ฉันต้องตอบอย่างไรถึงจะเสี่ยงตรงตายได้นะ ตอนนี้นะฉันนี่อยากจะเปิดตัวเลือกเหลือเกิน แต่มันก็สายเกินไปเสียแล้ว

ไม่สิ ต่อให้เปิดตัวเลือกมันก็คงมีแต่บทบาบอคอคแตกเหมือนเดิมอยู่ดี

ฉันมองเรย์โนลด์ที่ทำท่าฮึดฮัดแล้วก็ได้แต่กลืนน้ำลาย ในสถานการณ์แบบนี้หากเป็นเพเนโลเปละก็ เธอคงพูดสิ่งที่จะนำไปสู่ความตายอย่าง ‘อย่ามายุ่ง’ กับ ‘ออกไปจากห้องข้า’ แน่ๆ

“ไม่มีอะไรหรอก อย่ามาสนใจข้าเลย”

ทว่าฉันไม่ใช่เพเนโลเป จึงต้องกลาคำพูดสักหน่อย

อย่างไรเสีย ไม่ว่าฉันจะพูดอะไรเรย์โนลด์ก็มักจะเชื่อแบบฟังหูไว้หูอยู่ดี เพราะฉะนั้นฉันว่าฉันน่าจะผ่านไปได้ง่ายๆ ละนะ

“...อะไรนะ”

ตรงกันข้าม แววดตาของเรย์โนลด์กลับเป็นประกายวูบวาบอย่างน่ากลัว

“เอาอาหารมูตมาให้เจ้านายกิน นี่หรือที่ว่าไม่มีอะไร”

“ไม่ คือว่า...”

“จะดูหมิ่นแอดคาร์ตอย่างไรก็ต้องมีขีดจำกัด นั่งชั้นต่ำไม่เจียมมกะลาหัว
นั่นกล้าดียังไง!”

“...”

“ในยุทธศาสตร์ไม่ต้องการสาวใช้ที่ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูงเช่นนั้น คนที่อยากตาย
ในฐานะทาสของบ้านหลังนี้แม้จะไม่ได้เงินสักแดงมืออยู่ถมเถไป!”

เรย์โนลด์ระบายความโกรธออกมาไม่หยุด ฉันกำลังจะรีบแก้คำพูด
ที่เพิ่งบอกไปว่าไม่มีอะไร แต่กลายเป็นพูดไม่ออกเสียเองเพราะการตอบสนอง
ที่ไม่คาดคิด

ภาพของเขากำลังเป็นเดือดเป็นร้อนยิ่งกว่าผู้เสียหายอย่างฉัน ทำเอา
ฉันต้องหลุดข้าออกมา

“นั่งชั้นต่ำไม่เจียมมกะลาหัวนั่นกล้าดียังไง” นี่คือการพูดหยาบคาย
ที่เรย์โนลด์มักจะพูดกับเพนโลเปเสมอ

“นี่เจ้าหัวเราะหรือ”

เขาขมวดคิ้วแล้วต่อว่าทันทีที่ฉันหลุดเสียง “หิ” ออกไป

“สาวใช้ต้องมองว่าเจ้าน่าชื่นขนาดไหนกัน เจ้าจึงเป็นฝ่ายโดนกระทำ
แล้วมานั่งเฉยอยู่แบบนี้”

ใช่ เขาพูดถูก บุตรีบุญธรรมของดยุกผู้นี้ต้องถูกมองว่าน่าชื่น
แค่ไหนกัน พวกข้ารับใช้ที่นั่นถึงไม่เคยรับฟังคำพูดของฉันตั้งแต่ครั้งแรก
เลยสักครั้ง

ภายในใจที่เคยว่ารุ่นดังมรสุมสงบลงในชั่ววินาที เพราะกลัวว่าหาก
พลาดไปเพียงแค่ว่าฉันจะนำฉันไปสู่ความตาย

“เข้าไปพบท่านพ่อมาเรื่องเมื่อวาน”

ฉันมองเขาด้วยสายตาเย็นชาว่าที่เคย

“ใช่ ท่านพ่อน่าจะเห็นด้วย เพราะข้าบอกไปว่าเราควรไล่นางคนที่ไม่รู้จัก
ที่ต่ำที่สูงนั้นออกไปทันที”

เรย์โนลด์ยึดดอกพุดอย่างมั่นใจ รวากับภูมิใจกับการกระทำเช่นนั้น
ของตนเอง

นี่เขายากได้คำชมจากน้องสาวปลอม ๆ ที่ตัวเองดูถูกหนักหนา
อย่างนั้นหรือ

น่าเสียดายที่ฉันไม่คิดจะทำแบบนั้นเลยสักนิด

“ท่านพ่อกับท่านพี่ใหญ่ไม่ได้ต้องการไล่เอมิลี่ออก”

“อะไรนะ”

น้ำเสียงสุมของฉันทำให้ดวงตาสีฟ้าเข้มของเรย์โนลด์เบิกโตขึ้น

“ท่านพ่อกับ...พี่หรือ”

เรย์โนลด์ทำสีหน้ามึนงงราวกับนี่เป็นเรื่องที่เขาไม่เคยคิด

ความจริงแล้วทั้งสองไม่เคยพูดแบบนั้นออกมาตรงๆ เดอร์ริคถึงกับ
ยกประสบการณ์การทำงานกว่าสิบปีของเอมิลี่ขึ้นมาเพียงเพื่อจะกดเพนโลเปว่า
‘เจ้ามันแย่ยิ่งกว่าสาวใช้ที่กำลังจะโดนไล่เลยอีก’ ด้วยซ้ำไป

แต่ไม่ว่าอย่างไร ฉันก็ไม่ได้รู้เรื่องขึ้นมาเสียหน่อย

ถ้าเขาเกิดพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ขึ้นมาทีหลัง ฉันค่อยชิงว่าตัวเอง
เข้าใจว่าแบบนั้นก็ยังได้

ฉันพยักหน้าอย่างรักษาท่าทำให้เรย์โนลด์ที่ถามกลับมา

“เพราะอย่างนั้นถึงไม่ไล่นางออกแล้วให้กลับมาเป็นสาวใช้ของเจ้า
เหมือนเดิมอย่างนั้นรี”

“อืม”

หว่างคิ้วที่คลายลงกลับไปขมวดมุ่นอีกครั้ง ก่อนที่ฉันจะต้องส่ายแก้ม
เพราะเสียงตะโกนซึ่งดังตามมาแทบจะในทันที

“นี่เจ้าโง่รี! เจ้าควรจะบอกว่าไม่เอาสิ!”

“เช่นนั้นมันจะมีอะไรเปลี่ยนไปเล่า”

“อะไรเปลี่ยนไปบ้างรี! เช่นนั้นเจ้าก็กินอาหารเน่า ๆ ต่อไปจนตายหา
ตายโหงไปเลยแล้วกัน โอ้เว้ย!”

“แล้วเจ้ารับประกันได้หรือว่าสาวใช้คนใหม่จะไม่ทำเช่นนั้นาง”

“...”

ปากของคนที่เขาแต่ตะเบ็งเสียงปาว ๆ เป็นอันต้องหุบลงทันทีเพราะ

คำพูดของฉัน ฉันมองดู [ค่าความชอบ -3%] บนหัวเรย์โนลด์อย่างระมัดระวัง พลางเลือกหาคำพูดที่จะเอามาให้น้ำใจเขา

ฉันจะบอกว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเพราะท่าทีของพวกเขาไม่ได้เด็ดขาด บอกไปก็รังแต่จะทำให้ความเกลียดชังของหมอนี่ที่ภาคภูมิใจกับความเป็น เอกคาร์ตดำเนินต่อไปเสียเปล่าๆ

ถ้าแถบวัดระดับค่าความชอบกลายเป็นแถบวัดระดับค่าความโกรธ แทนก็ดีสิ ฉันจะได้ทำตัวให้ถูกใจไอ้บ้านี้ได้ง่ายๆ แค่อย่มองดูระดับ ค่าความโกรธของเขา

ถ้าค่าความชอบลดลงไปจาก -3% อีกนั่นหมายถึงความตาย

เฮ้อ...

เพราะแบบนี้ฉันถึงไม่เคยดีใจเลยเวลาค่าความชอบของเรย์โนลด์ เพิ่มขึ้น

“เมื่อวานข้าไม่ได้ไปหารือกับท่านพ่อว่าควรไล่นางออกดีหรือไม่”

ฉันเลือกคำพูดอย่างรอบคอบก่อนจะเอ่ยปากขึ้นมาซ้ำๆ

“ข้าไปคุกเขาขอโทษที่ข้าทำให้เกิดคำวิพากษ์วิจารณ์ในระหว่างที่ข้า ถูกกักบริเวณ”

“ว่าไงนะ”

เรย์โนลด์อดประหลาดใจไม่ได้เมื่อฉันพูดเสริมไป เขาคงจะตกใจมาก ที่เดียวที่เพเนโลเปผู้ไม่เคยพูดว่าตนทำอะไรผิดเลยสักครั้งยอมคุกเข่าลง

“เจ้ายอมรับผิดชอบ...ไม่สิ ท่านพ่อบอกให้เจ้า...ขอโทษหรือ”

แน่นอนว่าเขาไม่ได้สั่ง แต่เป็นฉันเองที่เข้าไปเพราะความตื้อดึง และ ครั้งนั้นฉันก็เปลี่ยนไปพูดเรื่องอื่นโดยปกปิดเรื่องราวเบื้องลึกเบื้องหลังเอาไว้ เหมือนเดิม

“ข้าบอกกับท่านว่า จากนั้นไปข้าจะระมัดระวังการกระทำไม่ให้เกิดเรื่อง วุ่นวายขึ้นระหว่างกักบริเวณอีก”

“...”

“เพราะฉะนั้นเจ้าแค่ปล่อยข้าไปเงียบๆเถอะ”

ความจริงแล้วฉันอยากจะพูดว่าไม่ต้องมาสนใจฉันมากกว่า ขอแค่ เจ้าคนจู้จี้คนนี้น้อยมอยู่เงียบๆ ความเสี่ยงที่ฉันต้องตายตอนจบก็หายไป

กว่าครึ่งแล้ว

‘เพราะงั้นอย่าหาเรื่องมาทะเลาะกันเลย ต่างคนต่างอยู่เงียบๆ ไปเถอะนะ หิม?’

แต่ฉันพูดแบบนี้ออกไปตรงๆ ไม่ได้ เลยได้แต่เอ่ยปากอย่างแน่วแน่
จริงจัง

“ได้โปรด ข้าขอร้องละนะ ท่านพี่”

ฉันถึงกับก้มหน้าเล็กน้อยเพื่อขอร้องให้เขายอมปล่อยผ่าน นั่นทำให้
เรย์โนลต์เหม่อมองฉันด้วยสายตาแบบเดียวกับมองของประหลาดพิลึกพิลั่น
หลังจากขยับปากขึ้นลงอยู่นาน ในที่สุดเขาก็ส่งเสียงออกมาได้เสียงที่
“นี่เจ้า...”

ดูจากสีหน้าของเรย์โนลต์ที่กลับไปปิดเบ้าอย่างดูร้ายอีกครั้ง ฉันก็
พอจะเดาคำพูดต่อไปของเขาได้

ก็คงจะหาเรื่องไร้สาระมาทะเลาะเหมือนเคยนั่นแหละ

‘เจ้าบ้าไปแล้วหรือ กินอาหารเน่าเสียจนเพี้ยนไปแล้วละสิ’

เพราะการกระทำของฉันในตอนนี้อ่านออกง่ายไม่สมกับเป็น
เพเนโลเปอาเสียเลย

“เจ้าไม่มีศักดิ์ศรีเลยหรืออย่างไร!”

แต่สิ่งที่ออกมากลับกลายเป็นน้ำเสียงโกรธกริ้วราวสายฟ้าฟาด

“โดนมาขนาดนั้น แต่ยังบอกให้ข้าปล่อยไปเงียบๆ อย่างนั้นรี!”

เขาพูดจี้จุดฉันอย่างคาดไม่ถึง

“นี่เจ้ายังสติดีอยู่หรือไม่ เจ้าควรจะกรี๊ดร้องทำลายข้าวของเหมือน
เมื่อก่อนสิ! แบบนั้นยังดูสมกับเป็นเจ้าเสียมากกว่า!”

เรย์โนลต์เป็นเดือดเป็นร้อนเหมือนสิ่งที่เพเนโลเปโดนเป็นเรื่องของ
ตัวเอง แต่ช่างน่าเศร้าที่ฉันไม่รู้สักชอบคุณเลยแม้แต่นิดเดียว

“เจ้าไม่ได้คาดหวังเรื่องนั้นมาตั้งแต่ตอนที่เอสร้อยคอของเลดี้มาไว้ใน
ห้องข้าแล้วหรือหือ”

เสียงแหลมสูงอย่างที่ฉันก็ควบคุมไม่ได้หลุดออกมาโดยไม่รู้ตัว

“มันคือสิ่งที่เจ้าเฝ้าหวังให้เกิดกับข้ามาตลอดอยู่แล้วนี่”

“...อะไรวะ”

เรย์โนลด์อำปากค้าง หากคิดถึง [ค่าความชอบ -3%] อะไรรันแล้วฉันไม่ควรพูดแบบนี้ แต่ในตอนนี้ ณ วินาทีนี้ ฉันไม่ได้รับลึกถึงเรื่องนั้นอีกแล้ว

เขาไม่น่ามาพูดเรื่องศักดิ์ศรีกับฉันเลยจริงๆ

แล้วใครกันล่ะที่ทำให้เพเนโลเปต้องมาอยู่ในสภาพนี้

พ่อบ้าน หัวหน้าสาวใช้ เอมีลี ต่างก็เป็นแค่ส่วนเล็กๆ แต่ตัวการที่แท้จริงคือคนที่อยู่ตรงหน้าฉันตอนนี้ต่างหาก

น้ำเสียงราบเรียบของฉันทำเอาเรย์โนลด์ถึงกับเรียกชื่อฉันด้วยเสียงติดๆ ขัดๆ เหมือนคนหายใจไม่ออก

“...เพ...เนโลเป เรื่องนั้น...”

“มาถึงขนาดนี้แล้ว ข้าก็ไม่คิดจะเกลียดเจ้าเพราะเรื่องนั้นหรอกนะ เพราะข้าเองก็ทำตัวโง่เขลาทั้งยังโอ้อวดดีมาตลอดเช่นกัน”

“...”

“แต่ตอนนี้ข้าเหนื่อยกับเรื่องทุกอย่างนี้เหลือเกินแล้ว”

ฉันพูดขณะมองตรงไปยังนัยน์ตาสีฟ้าเข้ม

“อีกไม่นานข้าก็จะบรรลุนิติภาวะ และข้าไม่อาจอยู่ในเอดคาร์ตได้ตลอดไปหรอกนะ”

เรย์โนลด์หน้าซีดเผือดทันที

“เจ้า...หมายความว่าอย่างไร น้ำหน้าอย่างเจ้านะหรือจะออกเรือน”

“ทั้งหมดนั้นก็ขึ้นอยู่กับท่านพ่อและท่านพี่ใหญ่”

ฉันยกไหล่ แน่นอนว่าสิ่งที่ฉันพูดออกมาย่อมไม่เหมือนสิ่งที่อยู่ในใจ

ฉันไม่คิดจะเสียสละยอมแต่งงานเพื่อผลประโยชน์ อย่างที่ดยุกหรือว่าที่ดยุกต้องการอย่างที่ควรจะเป็นตามพื้นฐานการมองโลกในยุคแบบนี้แน่นอน

โล่งอกไปที่ที่ไม่มีอะไรแบบนี้ในเรื่องราวของเกม ดังนั้นหลังจากได้เห็นฉากจบกับพระเอกสักคนแล้ว ฉันก็จะหนีออกไปจากที่เฮงซวยแห่งนี้และจะไม่หันหลังกลับมามองมันอีกเลย

หนึ่งในพระเอกพวกนั้นไม่มีนายแน่นอน ไม่ต้องห่วง

ฉันขอให้เรย์โนลด์มองข้ามโดยทำเป็นขอร้องเขาอีกครั้ง

“เพราะอย่างนั้นเจ้าไม่จำเป็นต้องมาใส่ใจเรื่องนี้หรอก เรย์โนลด์”
 เรื่องของฉัน ฉันจัดการเองได้ นายแค่สมน้ำหน้าแล้วเลิกสนใจฉันไป
 เหมือนอย่างที่เคยทำเถอะ

“ข้าต้องอาบน้ำแล้ว เจ้าจะออกไปได้หรือยัง”

ฉันพูดเป็นเชิงไล่พร้อมกับชายตาไปทางประตู ทันใดนั้นสีหน้าของ
 เรย์โนลด์ก็ยิ่งบึ้งตึงจนน่ากลัว นั่นทำให้ฉันตกใจมาก เพราะไม่เคยเห็นสีหน้า
 แบบนี้ในเกมส์สักครั้ง และพร้อมกันนั้นฉันก็ใจหายวูบ

ไม่ใช่ว่าค่าความชอบจะลดลงหรอกนะ ไม่ได้นะ...!

ฉันไม่ได้คิดร้องเป็นหมาบ้าย่างเพเนโลเปตอนอยู่ต่อหน้าเรย์โนลด์
 ฉันก็แค่เลือกหาคำพูดที่จะจะโน้มน้าวใจเขาได้เท่านั้นเอง แต่ทำไม!

ในตอนนั้นเอง แถบวัดระดับอันว่างเปล่าเหนือเส้นผมสีชมพูน่ารัก
 น่าขังของเรย์โนลด์ก็เริ่มกะพริบ...

/[ค่าความชอบ 3%]/

อะไรกัน

หัวสมองพลันว่างเปล่าภายในชั่วพริบตา

ทำไมค่าความชอบถึงเพิ่มขึ้นล่ะ

ตั้ง 6% เลยด้วย

ในระหว่างที่ฉันกำลังมองเรย์โนลด์สลับกับค่าความชอบบนหัวเขายู่นั้น
 จู่ๆ เขาก็กำลังทำหน้าตาบึ้งตึงก็พูดพล่ามบางอย่างออกมาพร้อมกับทนเก็บไว้
 ไม่ไหว

“...ข้ามันโง่งนักที่มาสนใจคนอย่างเจ้าแม่เพียงเสี้ยววินาที”

นัยน์ตาสีฟ้าเข้มที่ทิ่มแทงมาทางฉันอย่างดูร้ายดูเจ็บปวดอย่างไรก็ไม่รู้สิ
 พอพูดจบเขาก็หมุนตัวกลับไปทันที

เราคงมองผิดไป

ฉันมองแผ่นหลังของเรย์โนลด์ที่เดินออกจากห้องไปพร้อมสายลม
 เย็นยะเยือกแล้วก็ตัดสินใจได้ว่าฉันคงมองผิดไปจริง ๆ

ปัง!

หลังจากประตูถูกปิดลงอย่างแรง ทั้งห้องก็ตกอยู่ในความเงียบ

ฉันเกยคางกับโต๊ะแล้วจมดิ่งลงสู่ห้วงความคิด

รู้สึกแปลกจังเลย

นับเป็นเรื่องดีมากจริงๆ ที่ได้เห็นว่าค่าความชอบของคนที่ฉันคิด มาตลอดว่าความเป็นไปได้เท่ากับศูนย์เพิ่มขึ้นกับตาตัวเอง

“สรุปว่าปิดตัวเลือกไปเลยดีกว่าสินะ”

เพราะค่าความชอบของพวกพี่ชายตระกูลนี้ที่เกลียดเพเนโลเปไม่ลดลงเลยแม้แต่คนเดียว

“งั้นฉันก็ควรจะปิดมันต่อไป”

เมื่อตัดสินใจได้แบบนี้ฉันก็ลุกขึ้น เพราะที่ฉันบอกเขาว่าต้องไป อาบน้ำมันไม่ใช่แค่ข้ออ้างนะสิ

แต่ในขณะที่ฉันกำลังจะดึงสายกระดิ่งที่ใช้เรียกสาวใช้นั่นเอง จู่ๆ ความคิดหนึ่งก็วิ่งผ่านเข้ามาในหัว

ความคิดที่ว่าตอนนี้ฉันไม่อาจเรียกเรย์โนลด์ว่าติดลบได้อีกแล้ว

